

תפ"ח (באר שבע) 20623-11-12 - מדינת ישראל נ' שמואל גרימברג

פלילי - ארגוני פשיעה

var MareMakom = "תפח (באר שבע) 20623-11-12 - מדינת ישראל נ' שמואל גרימברג, תק-מח 2017(1),
{;p.IDHidden{display:none ;" (30/03/2017)42458

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

30 מרץ 2017
תפ"ח 20623-11-12

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד
כב' השופט אריאל ואגו
כב' השופט יורם צלקובניק

בעניין:	מדינת ישראל
	על ידי ב"כ עו"ד גיורא חזן ועו"ד יעל לוי-פינק - פמ"ד
	<u>המאשימה</u>
נ ג ד	

1. שמואל גרימברג
- על ידי ב"כ עו"ד הרצל סמילה ועו"ד רובי גלבע
2. יוסף (זזה) צדיק
- על ידי ב"כ עו"ד אסתר בר-ציון ועו"ד ויקטור און
3. שלמה זיתון
- על ידי ב"כ עו"ד ששון בר-עוז ועו"ד אלעד אלימלך
4. יוסף סלומון
- על ידי ב"כ עו"ד רן אלעד
5. גיל אלבז
- על ידי ב"כ עו"ד גלית וקסלר ועו"ד שני פרג'ון
6. אבי אגאבאבא
- על ידי ב"כ עו"ד יפתח רפאלי ועו"ד יריב בן-דוד
7. אשר זורו מנגאשה
- על ידי ב"כ עו"ד שי ברגר
8. ישראל אלבז
- על ידי ב"כ עו"ד ירום הלוי
9. עידן רחמים
- על ידי ב"כ עו"ד ליאת לוינסון

הנאשמים

עמוד 1

גזר - דין

ההליכים בתיק

לאחר ששמענו את כל הראיות בתיק על פני עשרות רבות של ישיבות (כמאתיים סך הכל), ולאחר קריאת אלפי עמודי פרוטוקול ועשרות אלפי עמודים של מוצגים, ניתנה הכרעת הדין בתיק, במסגרתה הורשעו הנאשמים בביצוע שורה ארוכה של עבירות אותן ביצעו במסגרת ארגון פשיעה (להלן: "הארגון" או "ארגון הפשיעה"). נקבע, כי בתקופה הרלבנטית, היינו - בין השנים 2008 ל-2012, היו הנאשמים 1 ו-2 ראשי הארגון; כי הנאשם 3 היה, במשך תקופה מסוימת, מנהל בארגון; כי הנאשמים 4, 5, 6, 8 ו-9 היו חברים בארגון (יחד עם אחרים כמו עד המדינה, בוריס ניסנוב ואחרים); וכי הנאשם 7 עבר את העבירה בה הורשע (נשוא האישום הרביעי) בשליחות הארגון.

הנאשמים, שלא מסרו כל גרסה במשטרה פרט להכחשה כללית, כפרו במיוחד להם, והם עומדים, יש לומר, בכפירתם זו, עד היום.

בסופו של דבר הורשעו הנאשמים בעבירות הבאות, בהתאם לאישומים השונים:

נאשם 1, שמואל (שמוליק) גרימברג

באישום הראשון (ארגון פשיעה) - בעבירה של עמידה בראש ארגון פשיעה לפי סעיף 2(א)(1) ו- (2) לחוק המאבק בארגוני פשיעה, תשס"ג-2003 (להלן: "חוק המאבק"); **באישום השני** (ניסיון לרצח חגי זגורי) - בעבירות של קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; ניסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; החזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; ניסיון לנשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) בצרוף סעיף 25 לחוק העונשין ובצירוף סעיף 3 לחוק המאבק; ו-קבלת רכב גנוב לפי סעיף 413(י) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; **באישום השישי** (חבלה באלירן פרץ ואושר אלגרבל) - בעבירות של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1)(2) לחוק העונשין בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק; החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק; ושבוס הליכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; **באישום השביעי** (חבלה וסחיטת אלירן חג'ג') - בעבירות של סחיטה בכוח, לפי סעיף 427(א) רישא לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; ניסיון לגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, בנסיבות סעיף 335 לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק. הנאשם 1 זוכה באישום זה ממספר עבירות נוספות שיוחסו לו בגדר אישום שביעי זה; **באישום השמיני** (ניסיון לפגיעה באמיר בן שימול) - בעבירה של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק וזוכה, באישום זה, מביצוע עבירות של ניסיון לרצח וקבלת רכב גנוב; **באישום התשיעי** (הלוואות בריבית, העלמות מס והלבנת הון) - בעבירות של מרמה ערמה ותחבולה - חמש

עבירות ביחס לשנים 2008-2012, לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה, בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק, וכן עבירות רבות לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מס ערך מוסף, בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; עבירה של אי-ניהול פנקסי חשבונות, לפי סעיף 216(5) לפקודת מס הכנסה, וכן לפי סעיף 117(א)(7) לחוק מס ערך מוסף; עבירות רבות של אי-הוצאת חשבוניות מס, לפי סעיף 117(א)(13) לחוק מס ערך מוסף; עבירות רבות של אי-הגשת דו"חות תקופתיים למע"מ, לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מס ערך מוסף; עבירה של הלבנת הון, לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התשס"א-2000, בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; באישום העשירי (סחיטת הלווה מ.ח.) - בעבירה של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; ו-עבירה של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; מהאישום האחד-עשר זוכה הנאשם 1 מעבירה של סחיטה באיומים.

נאשם 2, יוסף (זזה) צדיק

באישום הראשון (ארגון פשיעה) - בעבירה של עמידה בראש ארגון פשיעה לפי סעיף 2(א)(1) ו- (2) לחוק המאבק בארגוני פשיעה, תשס"ג-2003; באישום השלישי (ניסיון לרצח משה רובין) - בעבירה של החזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק וזוכה, מחמת הספק, מעבירות של ניסיון לרצח וקשירת קשר לביצוע רצח, ומעבירה של עסקה אחרת בנשק; באישום הרביעי (ניסיון לרצח יוני שבתייב) - בעבירות של ניסיון לרצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; קשירת קשר לביצוע רצח, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 334, בצרוף סעיף 335(א)(1)(2) לחוק העונשין ובצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; החזקת נשק, לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק, ו-עסקה אחרת בנשק, לפי סעיף 144(ב)(2) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק. הנאשם 2 זוכה באישום זה מעבירה של שידול לניסיון לרצח; באישום החמישי (סחיטת ערן דלויה) - בעבירה של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק, וזוכה, מחמת הספק, מהעבירה של סחיטה בכוח.

נאשם 3, שלומי זיתון

באישום הראשון (ארגון פשיעה) - בעבירה של ניהול, ארגון והכוונת פעילות בארגון פשיעה, לפי סעיף 2(א)(1) לחוק המאבק; באישום השני (ניסיון לרצח חגי זגורי) - בעבירות של קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; ניסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; החזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; ניסיון לנשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) בצרוף סעיף 25 לחוק העונשין ובצירוף סעיף 3 לחוק המאבק; ו-קבלת רכב גנוב לפי סעיף 413(י) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; באישום השביעי (חבלה וסחיטת אלירן חג'ג') - בעבירות של סחיטה בכוח, לפי סעיף 427(א) רישא לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק, ו-קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק.

נאשם 4, יוסף סולומון

באישום השלישי (ניסיון לרצח משה רובין) - בעבירות של ניסיון לרצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק

העונשין בצרור סעיף 3 לחוק המאבק; נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) **לחוק העונשין בצרור סעיף 3 לחוק המאבק;** ו-החזקת נשק לפי סעיף 144(א) **לחוק העונשין בצרור סעיף 3 לחוק המאבק.** באישום זה זוכה הנאשם 4 מעבירה של החזקת אקדח נוסף ושתי לבנות חבלה; **באישום הרביעי** (ניסיון לרצח יוני שבתייב) - בעבירות של ניסיון לרצח, לפי סעיף 305(1) **לחוק העונשין בצרור סעיף 3 לחוק המאבק;** קשירת קשר לביצוע רצח, לפי סעיף 499(א) **לחוק העונשין בצרור סעיף 3 לחוק המאבק;** ו-פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 334, בצרור סעיף 335(א)(1)(2) **לחוק העונשין בצרור סעיף 3 לחוק המאבק.** באישום זה זוכה הנאשם 4 מעבירות של נשיאת נשק ושיבוש מהלכי משפט; **באישום החמישי** (סחיטת ערן דלויה) - בעבירה של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 סיפא **לחוק העונשין בצרור סעיף 3 לחוק המאבק.** באישום זה, ומחמת הספק, זוכה הנאשם 4 מהעבירה של סחיטה בכוח.

נאשם 5, גיל אלבז

באישום השביעי(חבלה וסחיטת אלירן חג'ג') - בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(2) **לחוק העונשין בצרור סעיף 3 לחוק המאבק;** קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) **לחוק העונשין בצרור סעיף 3 לחוק המאבק;** איומים לפי סעיף 192 **לחוק העונשין בצרור סעיף 3 לחוק המאבק,** ו-ניסיון לגרימת חבלה חמורה לפי סעיפים 333 בצרור סעיף 25, בנסיבות סעיף 335 **לחוק העונשין בצרור סעיף 3 לחוק המאבק,** וזוכה מעבירות האחרות שיוחסו לו באישום זה; **באישום התשיעי** (הלואאות בריבית, העלמות מס והלבנת הון) - בעבירות של מרמה, ערמה ותחבולה - שלוש עבירות ביחס לשנים 2010-2012, לפי סעיף 220(5) **לפקודת מס הכנסה,** בצרור סעיף 3 **לחוק המאבק,** וכן עבירות רבות לפי סעיף 117(ב)(8) **לחוק מס ערך מוסף,** בצרור סעיף 3 **לחוק המאבק;** עבירה של אי-ניהול פנקסי חשבונות, לפי סעיף 216(5) **לפקודת מס הכנסה,** וכן לפי סעיף 117(א)(7) **לחוק מס ערך מוסף;** עבירות רבות של אי-הוצאת חשבוניות מס, לפי סעיף 117(א)(13) **לחוק מס ערך מוסף;** עבירות רבות של אי-הגשת דו"חות תקופתיים למע"מ, לפי סעיף 117(א)(6) **לחוק מס ערך מוסף.**

נאשם 6, אבי אגאבאבא

באישום השישי (חבלה באלירן פרץ ואושר אלגרבלו) - בעבירות של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) **לחוק העונשין בצרור סעיף 3 לחוק המאבק;** חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1)(2) **לחוק העונשין בצרור סעיף 3 לחוק המאבק;** החזקת סכין לפי סעיף 186(א) **לחוק העונשין בצרור סעיף 3 לחוק המאבק;** ושיבוש הליכי משפט, לפי סעיף 244 **לחוק העונשין בצרור סעיף 3 לחוק המאבק;** (ניסיון לפגיעה באמיר בן שימול) - בעבירות של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) **לחוק העונשין בצרור סעיף 3 לחוק המאבק;** החזקת סכין לפי סעיף 186(א) **לחוק העונשין בצרור סעיף 3 לחוק המאבק;** ונשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) **לחוק העונשין בצרור סעיף 3 לחוק המאבק.** באישום זה זוכה הנאשם 6 מביצוע עבירות של ניסיון לרצח וקבלת רכב גנוב.

הנאשם 6 זוכה מהעבירות שיוחסו לו באישום השביעי.

נאשם 7, אשר (זורו) מנגשה

באישום הרביעי (ניסיון לרצח יוני שבתייב) - בעבירות של ניסיון לרצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; קשירת קשר לביצוע רצח, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק, ו-פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 334, בצירוף סעיף 335(א)(1)(2) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק. הנאשם 7 זוכה מעבירות של נשיאת נשק ושיבוש מהלכי משפט.

נאשם 8, ישראל אלבז

באישום השביעי (חבלה וסחיתת אלירן חג'ג') - בעבירה של ניסיון לגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, בנסיבות סעיף 335 לחוק העונשין ובצרוף סעיף 3 לחוק המאבק. הנאשם 8 זוכה מעבירות אחרות שיוחסו לו באישום זה; **באישום התשיעי** (הלוואות בריבית, העלמות מס והלבנת הון) - בעבירות של מרמה, ערמה ותחבולה - שלוש עבירות ביחס לשנים 2010-2012, לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה, בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק, וכן עבירות רבות לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מס ערך מוסף, בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; עבירה של אי-ניהול פנקסי חשבונות, לפי סעיף 216(5) לפקודת מס הכנסה, וכן לפי סעיף 117(א)(7) לחוק מס ערך מוסף; עבירות רבות של אי-הוצאת חשבוניות מס, לפי סעיף 117(א)(13) לחוק מס ערך מוסף; עבירות רבות של אי-הגשת דו"חות תקופתיים למע"מ, לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מס ערך מוסף.

נאשם 9, עידן רחמים

באישום התשיעי (הלוואות בריבית, העלמות מס והלבנת הון) - בעבירות של מרמה ערמה ותחבולה - חמש עבירות ביחס לשנים 2008-2012, לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה, בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק, וכן עבירות רבות לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מס ערך מוסף, בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; עבירה של אי-ניהול פנקסי חשבונות, לפי סעיף 216(5) לפקודת מס הכנסה, וכן לפי סעיף 117(א)(7) לחוק מס ערך מוסף; עבירות רבות של אי-הוצאת חשבוניות מס, לפי סעיף 117(א)(13) לחוק מס ערך מוסף; עבירות רבות של אי-הגשת דו"חות תקופתיים למע"מ, לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מס ערך מוסף; עבירה של הלבנת הון, לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התשס"א-2000, בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; **באישום העשירי** (סחיתת הלווה מ.ח.) - בעבירה של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; ו- סחיטה בכוח, לפי סעיף 427(א) סיפא לחוק העונשין, בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; **באישום האחד-עשר** (סחיתת הלווים א.ב. ו-י.ש.) - בעבירה של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; ו-ניסיון לסחיטה באיומים, לפי סעיף 25 וסעיף 428 רישא לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק. הנאשם 9 זוכה באישום זה מעבירה נוספת של סחיטה באיומים.

נאשם זה צרף, לעניין גזר הדין, כתב אישום נוסף שהוגש כנגדו לבימ"ש השלום בבאר-שבע, בת.פ. 34100-02-14, במסגרתו הורשע הנאשם בעקבות הודייתו, בביצוע עבירה של העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין. יצוין, כי בתיק זה הודה הנאשם 9, כי בעת שהיה עצור, ביום 13/02/14, ולאחר שהתקיים דיון בעניינו בביהמ"ש, פנה אליו סוהר, הורה לו שלא לשוחח עם רעייתו עמה שוחח

באותה עת, ולהתלוות אליו תא העצורים. בתגובה, אמר הנאשם 9 לסוהר: **"אני אזיין את אמא שלך"**. כשהוכנס לחדר חיפוש, ככל עצור החוזר לתא המעצר מדין, אחז הנאשם 9 ברגלו של הסוהר, וכשהסוהר הזיז את רגלו אחורנית - נקרעו מכנסיו. באותו מעמד, הנאשם 9 גם העליב את הסוהר בעת שמילא תפקידו הציבורי, ואמר לו שהם מנייקים ומתנהגים כמנייקים.

כללי

אירוע אחד או מספר אירועים

לצורך בחינת סוגיית העונש הראוי בנסיבות העניין בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין, יש להכריע תחילה בשאלה האם לפנינו אירוע אחד או כמה אירועים, וכפועל יוצא מכך האם יש לקבוע מתחם עונש אחד או יותר. היינו, יש להכריע בשאלה, האם פעילותם העבריינית של הנאשמים עולה כדי אירוע אחד הכולל מספר עבירות, או שמא יש לראותה ככמה אירועים נפרדים. סעיף 40ג לחוק העונשין, שכותרתו "ריבוי עבירות", הוא הדן בסוגיה, וזו לשונו:

"(א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

(ג) בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת."

הפסיקה התלבטה בשאלת אמות המידה להכרעה בסוגיה, ובין היתר צוין, כי התכלית העומדת בבסיסו של סעיף 40ג לחוק העונשין היא, בין היתר, **"להנחות את בית המשפט להעניק משקל ראוי לכל אירוע עברייני בנפרד, יותר משהיה מקובל עד היום בפסיקה"** (יניב ואקי ויורם רבין **"הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא"**, הפרקליט נב 413, 441 [תשע"ג]). יחד עם זאת, האפשרות, הלכה למעשה, לקבוע עונש אחד גם מקום בו יש ריבוי אירועים, יכולה לפגום בתכלית זו, אם כי, בכל מקרה, שלב הברירה בין אירוע אחד לכמה אירועים יכול לתרום במידה מסוימת לקידום תכליתו הכללית של תיקון 113. בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (מיום 29.10.2014), עמד כב' השופט פוגלמן על "התכלית הפונקציונלית" של סעיף 40ג:

"... מטרתו של הסעיף היא לאפשר לבית המשפט המבקש לגזור את עונשו של הנאשם לתור אחר מקרים אחרים שנסיבותיהם דומות כדי ללמוד מן העונשים שהושתו שם. לשון אחר: סעיף 40יג נותן כלי בידי בית המשפט הגוזר את הדין ללמוד אנלוגיה מפרשות אחרות הדומות בנסיבותיהן לפרשה שבה הוא דן... השוואה מעין זו תקדם את האחידות בענישה, שהיא ממטרותיו המובהקות של תיקון 113" (שם, פסקה 1 לחוות דעתו).

הפסיקה עמדה על תכלית נוספת, מן הבחינה הנורמטיבית ומשיקולי הלימה והרתעה, להבחנה בין אירועים שונים ולקביעת מתחם נפרד לכל אחד מהם, וזאת "על מנת להבהיר לנאשם ולאחרים שכמותו, כי עבירות המהוות כמה אירועים, אינן 'נבלעות' בענישה העיקרית, הן עומדות לעצמן, שוברן בצידן, ועונשן יכול לבוא בנפרד לכל אירוע, ובמצטבר" (חוות דעתו של כב' השופט סולברג בע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' יוסף דלאל, מיום 03/09/15).

וכך מוסיף כב' השופט סולברג בעניין דלאל הנ"ל:

"משידענו מהי התכלית - לקדם את האחידות בענישה ולשפר את ההלימה - יש לבחון מהי הדרך שיבור לו בית המשפט בבקשו להגשים תכלית זו, קרי - כיצד ידע להבחין בין מעשים אשר יש לראותם כאירוע אחד, לבין מעשים אשר יש להפרידם לכמה אירועים שונים? כאמור, בעניין ג'אבר נקבע בדעת הרוב כי עבירות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק ואשר ניתן להשקיף עליהן כמסכת עבריינית אחת יחשבו לאירוע אחד (פסקה 5 לחוות דעתה של השופטת ברק-ארז, ופסקה 2 לחוות דעתו של השופט פוגלמן).

... כדי לעמוד על עוצמת הקשר שבין העבירות שומה על בית המשפט לעמוד על נסיבותיו העובדתיות של העניין שלפניו, ולבחון אם יש בהן כדי להצביע על קשר הדוק בין העבירות. נסיבות עובדתיות אלה מהוות "מבחני עזר" לקביעת עוצמת הקשר. במסגרת זו ניתן לבחון, למשל, האם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון; האם ניתן להצביע על שיטתיות בביצוע העבירות; האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום; האם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה, וכיוצא באלו נסיבות עובדתיות. קיומה של נסיבה אחת או יותר מנסיבות אלו (ואין זו רשימה סגורה) עשוי להעיד על קשר הדוק בין העבירות השונות, המלמד כי באירוע אחד עסקינן. בבחינת הנסיבות העובדתיות, מן ההכרח

לבית המשפט להעמיד לנגד עיניו את השאלה האם השקפה על העבירות כעל כמה אירועים תהא מלאכותית, באופן שיגרע ממהות העניין בכללותו, או שלא ישקף את סיפור המעשה כהווייתו.

... אם בחינת הנסיבות העובדתיות הובילה את בית המשפט למסקנה כי יש לראות את העניין שלפניו ככמה אירועים, אזי יקבע מתחמי ענישה נפרדים כאמור בסעיף 40(ב) לחוק. במצב דברים זה, רשאי בית המשפט לגזור עונש נפרד לכל אירוע (ואז לקבוע את מידת החפיפה בין העונשים או את הצטברותם), או לגזור עונש כולל לכל האירועים. מנגד, אם קבע בית המשפט כי באירוע אחד מדובר, אזי עליו לקבוע מתחם ענישה אחד לאירוע כולו, ולגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע (סעיף 40(א) לחוק).

... על-פי רוב, יישום מבחן הקשר ההדוק, בהתאם לנסיבות העובדתיות של העניין שעל הפרק, יוביל למסקנה ברורה אם באירוע אחד עסקינן או בכמה אירועים... יחד עם זאת, יתכנו מצבים חריגים, שבהם בחינת הנסיבות העובדתיות לא תוביל למסקנה ברורה האם הקשר "הדוק" דיו, אם לאו, וימצאו פנים לכאן ולכאן. כך למשל, כאשר עבירה אחת 'נובעת' מעבירה אחרת או 'נלווית' לה... במצבים חריגים מעין אלה, ראוי לבית המשפט לקיים בקרה נוספת, נורמטיבית, במסגרתה תיבחן השאלה האם נכון, כעניין של מדיניות משפטית ובשים לב לתכליתו של סעיף 40 הנ"ל, לראות את העבירות ככמה אירועים נפרדים. כך, במיוחד במטרה למנוע מצב שבו עבירה הקשורה בעבירה אחרת 'תיבלע' באותה עבירה, ולא תזכה להתייחסות הראויה לה בנסיבות העניין. ברי, כי ככל שעוצמת הקשר בין העבירות על-פי נסיבותיהן העובדתיות רבה, תידרש הצדקה נורמטיבית משמעותית יותר כדי לראותן כאירועים נפרדים, ולהפך".

ומן הכלל אל הפרט.

נטען על ידי חלק מהסנגורים בתיק זה, כי משנקבע שכל העבירות בוצעו כחלק מפעילות בארגון פשיעה ולמען קידום אותה מטרה, היינו - קידום הארגון והעצמת כוחו, אין מקום לקבוע מתחם נפרד לכל אישום ואישום, אלא יש לקבוע מתחם אחד לכלל המעשים בעניינו של כל נאשם, וממילא, יש גם לקבוע עונש אחד בגין המעשים כולם. אולם, כפי שגם ציין התובע המלומד בטיעונו לעונש, מבחן "הקשר ההדוק" מלמד, כי הגם שכל העבירות בוצעו במסגרת ארגון פשיעה, אולם בחינת נסיבות האישומים והאירועים

השונים מלמד, כי הרכב הנאשמים שונה בחלק מהאישומים; זהות הקורבנות שונה; העבירות בוצעו על פני ארבע שנים (בין השנים 2008 ועד 2012), כאשר ארגון הפשיעה הוקם שנים קודם לכן, ולא כל הנאשמים היו חברים בו על פני כל התקופה; אופן ביצוע העבירות שונה מאישום לאישום ומאירוע לאירוע; לכל אירוע קדם תכנון נפרד; אירוע אחד לא נועד לקדם את האירועים האחרים ולאפשר ביצועו; אין אירוע אחד נובע מהאירועים האחרים; והתכלית הקונקרטית של כל אירוע, אינה קשורה לתכלית הקונקרטית של האירועים האחרים, גם אם בכוונת הנאשמים היה להעצים את הארגון ומנהליו על ידי ביצוע המעשים.

יחד עם זאת, כל אישום, פרט לשלושת האישומים הכלכליים (אישומים 9, 10 ו-11), מהווה אירוע אחד, ועל כן, בכל אישום ייקבע להלן מתחם נפרד, מותאם לכל אחד מהנאשמים המשתתפים באותו האירוע על פי חלקו העברייני באירוע ובהתאם למעמדו בארגון הפשיעה. לפיכך, מתחם העונש ההולם, באישום ספציפי, לראשי הארגון, יהיה, מן הסתם, גבוה מהמתחם לגבי הנאשמים האחרים, שכן **"בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם... יתחשב ביהמ"ש בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה... ככל שסבר שהן משפיעות על חומרת מעשה העבירה ועל אשמו של הנאשם"** (סעיף 40ט(א) לחוק העונשין), ובין היתר על ביהמ"ש להתחשב גם ב"חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ובמידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה" [ס"ק 40ט(א)(2)]. בין האישומים הכלכליים, לעומת זאת, יש קשר ענייני הדוק והמעשים בוצעו באותה השיטה ועל ידי אותם העבריינים, כך שהפרדה ביניהם תהיה מלאכותית ואף תגרע ממהות העניין בכללותו ו"לא יספר את סיפור המעשה כהווייתו" (ר' בעניין **דלאל** המוזכר לעיל). לפיכך, ייקבע מתחם אחד לכל נאשם בכלל האישומים הכלכליים.

האישום הראשון - ארגון פשיעה (נאשמים 1, 2 ו-3)

בהכרעת הדין קבענו, כי כתב האישום, אשר נוסח בעיקרו על סמך עדותו של עד המדינה שהעיד בתיק זה, הוכח, הן לאור האמון שניתן לעדותו של עד המדינה, אך גם לאור הממצאים האובייקטיביים הרבים שנמצאו כסיוע לעדותו; ויודגש, כי כל מקום שלא נמצא ממצא מסייע שכזה, שהיה בו כדי לתמוך באופן ישיר לנטען בכתב האישום ולעדוּתו של עד המדינה - הנאשמים לא הורשעו באותו מעשה, חרף האמון המלא בעדותו של עד המדינה.

קבענו בהכרעת הדין, כי ברקע לחלק הארי של המעשים הפליליים שבצעו חברי הארגון (על "דרגותיהם" השונות) עמד סכסוך שהיה בינם לבין חבורה אחרת שפעלה בעיר באר-שבע, שבראשה עמדו חגי זגורי ומשה רובין (להלן: "החבורה היריבה", אליה השתייכו, בין היתר, גם אמיר בן-שמול, המכונה "אמיר האמריקאי", יוני שבתייב, המכונה "החד גבה", אלירן פרץ, אלירן חג'ג', אורן אבוטבול, חיים אבוטבול, נדב בודביקה, והאחים יוסי ורוני מירלשווילי. יוסי אדרי ובן וענונו, הצטרפו לחבורה היריבה במהלך שנת 2011). הסכסוך האמור הסלים בעקבות תחושת חברי הארגון, כי מעמדם וכוחם פחת יחסית לזה של חברי החבורה היריבה, אשר הרחיבו את עיסוקיהם הפליליים על חשבון עיסוקיהם הפליליים ורווחיהם של חברי הארגון. על רקע זה, גם נחתך משה רובין בפניו ונורה בשנת 2001, וזהו גם הרקע לניסיון הפגיעה ברובין, נשוא האישום השלישי. יתרה מכך, לאחר רציחתו של משה זיתון (בתאריך 13/06/08, רצח שלא פוענח עד היום), מי שהיה מנהיג החבורה בטרם נרצח, חשדו חברי הארגון, כי חגי זגורי רצח או הורה

לרצוח אותו, והדבר ליבה את הסכסוך שבין החבורות היריבות, סכסוך שכאמור עניינו מאבקי כוח ושליטה בעולם העברייני בכלל, ובעיר באר-שבע בפרט, ועל רקע זה בוצע ניסיון הרצח של זגורי - נשוא האישום השני על ידי הנאשמים 1 ו-3. לנאשם 2 היה סכסוך קודם עם חגי זגורי (מהתקופה בה שניהם היו בתא אחד בכלא, אז הותקף הנאשם 2 על ידי זגורי), והוא הצטרף לארגון בשנת 2006 (עם שחרורו מהמאסר), בין היתר על רקע היריבות המשותפת שלו ושל שאר הנאשמים, עם בני החבורה היריבה.

כאמור, ה"מלחמה" בין הקבוצות היריבות בבאר-שבע החלה עוד בתקופתו של משה זיתון המנוח ובראשית שנות ה-2000, וכבר אז היו חלק ניכר מהנאשמים חברים בארגון (וידגש, כי כתב האישום שבפנינו קובע, כי "החבורה" פעלה כארגון פשיעה בין השנים 2008 ועד למעצרו בשנת 2012, ואין התייחסות לשאלה האם גם בתקופת "מנהיגותו" של משה זיתון, היה מדובר בארגון על הסממנים המאפיינים ארגוני פשיעה). הנאשם 1 והנאשם 3 (שמוליק ושלומי), שהיו בקבוצה מתחילתה, היו בכירים בארגון עוד בימיו של משה זיתון (משה זיתון המנוח היה אחיינו של שלומי - הנאשם 3), והנאשם 2 (זזה), אף זאת כמצוין לעיל, הצטרף לארגון לאחר שהשתחרר מהכלא, במהלך שנת 2006. עם רציחתו של משה זיתון ז"ל, הפכו הנאשמים 1, 2 ו-3 למנהיגי הקבוצה, והנאשם 3 "זז מעט הצידה" כשנפצע באוגוסט 2009, אך לא הפסיק פעילותו העבריינית. החבורה לא התאחדה רק לאחר מותו של משה זיתון, כנטען על ידי ההגנה, אך מותו איחד אותם יותר - הן לאור החשש להיפגע מהארגון היריב והן לאור הרצון לפגוע בארגון היריב (שני פנים של אותה מטבע), ואף הביא את הנאשמים 1, 2 ו-3 להנהגת הארגון.

הנאשמים 1 ו-2 הנהיגו את הארגון, כאשר כל אחד הביא עמו לארגון את ה"חיילים" שלו, וביחד היו קבוצה אחת, גם אם לא אורגנית ואחידה לאורך כל השנים. היו "חיילים" בארגון שהיו מקושרים יותר לנאשם 1, והיו כאלה שהיו מקושרים יותר לנאשם 2, אך כולם נשמעו לשני המנהיגים ששיתפו פעולה ביניהם, ופעלו בהתאם להוראותיהם. וכאמור, תקופה לא מבוטלת היה גם הנאשם 3 מנהיג בארגון, עד, שנורה, כאמור, בשנת 2009.

עוד קבענו, כי הקשרים בין הנאשמים 1 ו-2 היו הדוקים ביותר; הם תיאמו את פעולותיהם לאורך השנים; ודאגו ל"חייליהם". הם הנהיגו את הקבוצה; ה"חיילים" ציפו למוצא פיהם; וציפו שיסייעו להם לכשיעצרו עקב פעילותם שנעשתה למען הקבוצה, למען חיזוק מעמדם של מנהיגיה. שיתוף הפעולה בין שני ה"מנהיגים", הלך והתהדק עם השנים. אכן, מדובר בחיבור שידע עליות וירידות, דבר שהוא אך מובן נוכח האישיות החזקה של כל אחד מהשניים; נוכח התקופה הארוכה בה שיתפו פעולה; ונוכח ההיעדרות של מי מהם, מעת לעת, מבאר-שבע (בעיקר בשל מעצר/מאסר או השמה בחלופת מעצר רחוקה). ובכל מקרה, הארגון, לכשעצמו, היה קיים לאורך כל התקופה נשוא כתב האישום, וכפי שנקבע בהכרעת הדין, הארגון היה בר-קיימא.

כפי שנקבע, לארגון היו שני ראשים. אכן, הם לא היו חברי ילדות, ואכן לכל אחד מהם עבר עברייני נפרד, אך הם התאחדו נוכח מאבקי הכוחות בבאר-שבע, כאשר כל אחד הביא עמו לחיבור את המוניטין שלו, את ה"חיילים" הנאמנים שלו, את יכולותיו הכלכליות, ואת "המומחיות" שלו בעבריינות. יחדיו היו חזקים דיו להתמודד מול ארגון הפשיעה היריב של זגורי, רובין, שבתייב, בן-שימול והאחרים.

מטרת הארגון לא הייתה **רק** רצון לנקום בחברי הקבוצה היריבה על רקע פגיעות קודמות (גם אם זה מה שהביא לפרוץ "המלחמה"), אלא הפגיעה בקבוצה היריבה הייתה חיונית גם כדי שחברי הארגון יצברו כוח

כלכלי לעומת הקבוצה היריבה. חברי הארגון, ובראשם הנאשמים 1, 2 ו-3, ידעו, כי ככל שיצברו יותר כוח, כך אנשים יירתעו מהם, יתחברו אליהם ויגדילו את עסקיהם. הפחד שזרעו הנאשמים ברחובות באר-שבע, נועד לגרום לאנשים להבין, שלא כדאי להמרות פי אנשי הארגון, וכי כדאי לשתף עמם פעולה; ללוות רק מהם כספים; ולשחק רק בדירות ההימורים שהם הפעילו. כך לארגון יהיו יותר לקוחות פוטנציאליים; יהיו להם יותר "חיילים"; וממילא, יוכלו לפגוע יותר בקבוצה היריבה, ולחזק כוחם עוד ועוד (**"כוח זה כסף, כסף זה כוח... כסף קונה הכל, קונה את אמצעי הלחימה, קונה את האנשים שיתחברו בעתיד, מפתח דמיונות לאנשים למה הם צריכים להיות מחוברים אתנו ולא עם הקבוצה השנייה"**, דברי עד המדינה בישיבת יום 21/10/13, עמ' 71 - 73 לפרוטוקול; ונוסיף, כי השורה הארוכה של הלווים שבאו להעיד בביהמ"ש, כמו עדים רבים אחרים, העידו מתוך פחד וחשש מהנאשמים, והדבר יכול ללמד, כאלף עדים, על האימה שהטילו הנאשמים על תושבים בבאר-שבע). לפיכך, חלק ניכר מהעבירות שביצעו חברי הארגון, כפי שהדבר גם קיבל ביטוי בכתב האישום בו הורשעו ובקביעות שבהכרעת הדין, היה מכוון כלפי החבורה היריבה וזאת כדי לקדם את מטרותיו של הארגון, כאשר מדובר בעבירות אלימות שונות וחמורות ובכללן ניסיונות רצח, חבלה בכוונה מחמירה, סחיטה בכוח ובאיומים ועוד.

חברי הארגון חילקו את העבירות אותן ביצעו בין עבירות הקשורות לסכסוך עם החבורה היריבה ובין כאלה שאינן קשורות לסכסוך. למעשה, הייתה הבחנה בין עבירות פעוטות, **"משהו קטן, כמו לתת סטירות לאנשים או ככה בקטנה להשפיל אנשים"**, אותם חברי הארגון היו "רשאים" לעשות באופן עצמאי, על דעת עצמם, **"אבל, אם זה משהו חמור - אז לא"** (מדברי עד המדינה, פרוטוקול מיום 21/10/13 עמ' 83). עד המדינה הסביר, שכאשר מי מבין חברי הארגון, שרצה לעשות פעולה (עבריינית) שאינה קשורה לארגון, שאינה קשורה לסכסוך, היה עליו לקבל אישור לצורך כך ממנהיגי הקבוצה - הנאשמים 1 ו-2; אבל אם היו מעוניינים לפגוע במישהו שקשור לסכסוך, **"יש הנחיות ישירות לפגוע בהם בכל הזדמנות... אנחנו מהבוקר עד הלילה, כולל הלילה, מחפשים את הקבוצה השנייה"** (דברי עד המדינה, שם).

כאמור, עם מותו של משה זיתון, הפכו הנאשמים 1, 2 ו-3 למנהיגי הארגון, כאשר לא כל הנאשמים היו חברים בקבוצה מתחילתה. עד המדינה הסביר בעדותו כיצד התחברו החברים השונים שבארגון ומה היה תפקידם, כאשר בהכרעת הדין הוספנו וקבענו, כי הארגון פעל במבנה היררכי, בו למעשה לכל נאשם היה תפקיד מוגדר. כך, **שמוליק גרימברג, שלומי זיתון וגיל אלבז** (הנאשמים 1, 3 ו-5) - הם שכנים וחברים מילדות והיו חברים בקבוצה מראשיתה. **הנאשם 1**, כאמור לעיל, היה ממנהיגי הקבוצה וביחד עם **הנאשם 2** הנחו את חברי הארגון הכפופים להם וכיוונו את פעילותם. הם מימנו את פעילות הארגון ולעיתים את חבריו, ואף הורו על נקיטת אלימות כנגד החבורה היריבה או מי מטעמם; **הנאשם 3** היה תמיד בעל השפעה על חברי הקבוצה, כאשר לאחר רצח משה זיתון (וגם עובר לכך) ועד לפציעתו בשנת 2009, היה מעורב פיזית בפעולות שביצעה הקבוצה, ולאחר מכן היה יותר מעורב בתכנון, בקבלת מידע שוטף ובפתיחת מקומות הימורים; **והנאשם 5** היה חזק בארגון, בפן הביצועי והתכנוני; שימש כגובה הלוואות בעסקי ההלוואות של הנאשם 1, ואף ניהל עסק משני של הלוואות בריבית משל עצמו, תוך שימוש במוניטין של הארגון; **יוסף (זזה) צדיק** (הנאשם 2), שכאמור הנהיג את הקבוצה עם גרימברג (הנאשם 1) לאחר מותו של משה זיתון, הצטרף לקבוצה עם שחרורו מהמאסר בשנת 2006, נוכח היריבים המשותפים לו ולחברי הארגון, ובין היתר נהג לספק לארגון כלי נשק ואמצעי לחימה; **יוסף סולומון** (הנאשם 4), היה חבר בקבוצה מתחילתה והיה בין אלה שהוציאו אל הפועל את עבירות

האלימות החמורות בשם הארגון; **אבי אגאבאבא** (הנאשם 6), לא היה בקבוצה מתחילתה, אבל כשעד המדינה חזר מאילת (ויוער, כי עד המדינה עבר להתגורר באילת כמה חודשים לפני מותו של משה זיתון [כאמור, בתאריך 13/06/2008], שם חבר לחבורה אילתית שהוכרזה, אף היא, על ידי ביהמ"ש המחוזי בבאר-שבע, על ידי מותב אחר, כארגון פשיעה, וזמן מה לאחר שניסו להתנקש בחייו באילת, בתאריך 14/12/11, חזר להתגורר בבאר-שבע, ושב וחבר באופן פעיל לארגון), הוא כבר היה חבר פעיל מזה כמה חודשים, כמבצע ולעיתים גם כנהג; **ישראל אלבו** (הנאשם 8), לא היה חלק מהקבוצה מתחילתה, וכשעד המדינה חזר מאילת, הוא כבר היה קשור לקבוצה בצד הכלכלי, ואף הוא, כנאשם 5, שימש כגובה בעסקי ההלוואות של הנאשם 1 לצד העסק העצמאי של הלוואות בריבית שניהל לעצמו; **עידן רחמים** (הנאשם 9), הוא גיסו של גרימברג והצטרף לקבוצה, בפן הכלכלי, בתקופה שעד המדינה היה באילת. הוא היה שותף של הנאשם 1 בעסק של ההלוואות בריבית; גבה עבורו את החזר ההלוואות והריבית של עסקי ההלוואות בריבית שלהם; ואף ניהל עסק משני משל עצמו של הלוואות בריבית; ובאשר ל**אשר (זורו) מנגשה** (הנאשם 7), עד המדינה העיד, כי להבנתו לא היה חלק מ"הגרעין המרכזי" של הארגון, הגם שהיה מקורב אל חבריה, ובעיקר לנאשמים 2, 4 ולחבר נוסף בשם מולה ימהארן (עליו שמענו רבות במהלך הדיונים), וקבענו, כי גם אם לא היה חבר פעיל, יומיומי, בארגון, הרי שפעל בשליחותו של הנאשם 2, היינו - בשליחותו של ראש הארגון, ולמען השגת המטרה המרכזית של הארגון, ועל כן גם לגביו נקבע, כי יש להחיל את הוראותיו של סעיף 3 לחוק המאבק.

כאמור, הגם שמדובר בקבוצה אחת "מאורגנת", עם אינטרס משותף, לחבריה לא הייתה קופה משותפת ומנהיגיה לא היו שותפים בעסקים. יחד עם זאת, הנאשמים 1 ו-2 תמיד דאגו שלא יהיה מחסור לאף אחד מחברי הארגון.

הכסף שהגיע לארגון ולחבריו נבע גם מפעילות חוקית אך בעיקר מפעילות פלילית ("מהימורים, מסמים, מסחטות, מגביות, מפריטות שיקים, מעסקים חוקיים... אבל הכסף הגיע מהדברים הלא חוקיים... לרוב הכסף הגיע מדברים לא חוקיים... פריטות, הימורים, אבל בעיקר בעיקר, זה הלוואות בריבית... כי הלוואות לא ניתנים לתיק פלילי וזה כסף מזומן ותמיד אפשר לאסוף את הכסף הזה. ולמטרה מאוד קשה להוכיח על הכסף הזה, אלא אם כן מישהו מתלונן, וזה לא קורה הרבה..."), דברי עד המדינה בישיבת יום 21/10/13, עמ' 85. עד המדינה גם פירט את מקומות ההימורים של הנאשמים השונים, ובעיקר של הנאשמים 1, 2, 3 ו-5, כאשר כתב האישום אינו מתייחס לעבירות אלה). לכל אחד מחברי הארגון היו "עסקים" משלהם, כאשר הכספים שהרוויחו הנאשמים 1 ו-2 מעסקיהם שימשו לא רק למחייתם אלא גם למימון ה"מלחמה" עם הקבוצה היריבה. כך, הנאשם 2 גם נהג לשלם לחיילים בארגון עבור "מבצעים מיוחדים", אך גם נהג לשלם "משכורות" של בין 700 ל-1,000 לשבוע למי שפעל בשירותו (ובניהם לניסנוב, לנאשם 4 ולאחרים).

כאמור, חלק מחברי הארגון זכו לטובות הנאה שונות בתמורה לשירותים בארגון, כאשר הנאשמים 1 ו-2 נהגו לתגמל את אנשי הארגון בדרכים שונות, וביניהן תשלומים שוטפים לאנשי הארגון (שכאמור הנאשם 2 נהג לעשות) ותשלום לאנשי הביצוע של הארגון עבור ביצוע עבירות פליליות חמורות במסגרת הארגון; הם אלה שרכשו את מכשירי הטלפון הסלולריים של חברי הארגון, לאחר שדרשו תחלופה גבוהה שלהם, כדי למנוע מרשויות החוק לאסוף ראיות כנגד הארגון באמצעות מכשירים אלה; והם אלה שהפקידו סכומי כסף שונים בחשבון ה"קנטינה" בבית הסוהר, עבור חברי הארגון שהיו עצורים או אסירים, ואף דאגו לעיתים לשלם את שכרם של עורכי הדין הקבועים של אותם חברי ארגון שנעצרו; חברי הארגון נהגו

לתקשר בינם לבין עצמם באמצעות פלאפונים, שהוחלפו, כאמור, תדיר, או במפגשים פרונטליים, כדי למנוע, ככל הניתן, מעקבים משטורתיים אחר פעילותם הפלילית; בשיחותיהם הטלפוניות, נזהרו הנאשמים בדבריהם והעדיפו לשוחח במפגשים פרונטליים ("**לא מדברים משהו לא חוקי, כי יש האזנות בטלפון, אז משתדלים לא לדבר על פשעים בטלפון**", דברי עד המדינה באמרתו מיום 12/08/12); הנאשמים עשו שימוש בכלי רכב שונים - הן חוקיים, ובעיקר מושכרים (אותם נהגו הנאשמים 1 ו-2 לשכור עבור חיילי הארגון), והן גנובים, כאשר בכלי הרכב הגנובים השתמשו כדי לבצע את העברות הפליליות (דוגמה מובהקת לשימושים השונים שעשו בכלי הרכב "החוקיים" לעומת כלי הרכב הגנובים, מצויה באירוע נשוא האישום השני, כאשר הנאשמים 1 ו-3 דאגו, מבעוד מועד, לרכב גנוב עמו תכננו לבצע את ניסיון הרצח של זגורי; כאשר כל הנסיעות האחרות, כגון - בדיקת השטח לפני היציאה לאירוע או אף ההגעה אל הרכב הגנוב, בוצעו ברכב השכור של עד המדינה. כך גם באישום השמיני, כאשר הנאשם 1, יחד עם חברים אחרים בארגון, נסעו ברכב "חוקי", אשר אמור היה למלט את הקושרים לאחר שהנאשם 6 ואחר, אשר נסעו על אופנוע גנוב, היו אמורים לירות על בן-שימול או על מי מהחבורה היריבה); כלי הרכב השכורים הוחלפו בתדירות גבוהה, כדי למנוע שיוכם לארגון על ידי רשויות החוק, וכדי שבני החבורה היריבה לא יזהו אותם ולא ינסו אף הם לפגוע בחברי הארגון; כשהנאשמים נסעו בכלי הרכב השונים בעיר באר שבע, לרוב נשאו עמם סכינים, אלות או כלי נשק אחרים, ותרמו אחרי מי מחברי החבורה היריבה כדי לפגוע בהם, או לגרום למותם, והכל כדי להעצים את כוחו של הארגון והמוניטין שלו; הנאשמים נהגו לשאת, באופן קבוע ולא רק במהלך נסיעותיהם בכלי הרכב, סכינים על גופם, באמצעותם נהגו לפגוע בחברי הקבוצה היריבה, כאשר את כלי הנשק "החמים" - אקדחים, רובים, מטענים, נהגו להחביא ולהוציא רק "לעת מצוא" ועל מנת לפגוע ביריביהם; את כלי הנשק נהגו הנאשמים להחביא, בין היתר, בפירים של מעליות ("**היינו מסליקים אותם, אבל לרוב זה בפיר מעליות, כי שמה זה גם לא מתכלה, לא מתקלקל**", דברי עד המדינה בישיבת יום 21/10/13 עמ' 88), כאשר באירוע נשוא האישום השלישי נמצאו בפיר מעלית בבניין דירות בבאר-שבע רובה קלצ'ניקוב ולבנות חבלה נצמדות, וברכב גנוב שהקבוצה השתמשה בו (נשוא האישום השני) נמצאו שני רובים מסוג קלצ'ניקוב ואקדח, כשלדברי עד המדינה, הנאשם 2 היה, בעיקרון, אחראי על האמל"ח של הארגון; לחברי הארגון והעומדים בראשו היו מקומות מפגש קבועים, ועיקרם באזור "מרכז גילת" שבשכונה ד' בבאר-שבע, בעסק של הנאשם 1, או בביתו של הנאשם 2 בעומר, ומשם, בדרך כלל, יצאו לבצע את פעילותם העבריינית.

נוכח האמור לעיל נקבע, כי **הנאשמים 1 ו-2** עמדו בראש ארגון פשיעה, ניהלו, ארגנו וכיוונו פעילות בארגון פשיעה או פקחו עליה - במישרין או בעקיפין, וכן, מימנו, במישרין או בעקיפין, פעילות של ארגון פשיעה; או קיבלו מימון לצורך הפעלת הארגון; או החליטו בעניין חלוקת כספים בארגון פשיעה, ועל כן, הורשעו, באישום זה, בביצוע **עבירה של עמידה בראש ארגון פשיעה לפי סעיף 2(א)(1) ו-2(2) לחוק המאבק בארגוני פשיעה, תשס"ג-2003** (להלן: "**לחוק המאבק**").

באשר ל**נאשם 3** נקבע, כי ניהל, ארגן וכיוונו פעילות בארגון פשיעה או פיקח עליה, במישרין או בעקיפין, ולכן הורשע במסגרת אישום זה בביצוע **עבירה של ניהול, ארגון והכוונת פעילות בארגון פשיעה, לפי סעיף 2(א)(1) לחוק המאבק**.

לגבי **הנאשמים האחרים** נקבע, כי את העבירות בהן הורשעו במסגרת האישומים השונים של כתב האישום, עברו "**במסגרת פעילות של ארגון פשיעה**", ועל כן צפויים לכפל העונש הקבוע לצד העבירות בהן הורשעו.

סעיף 3 לחוק המאבק - משמעות "כפל העונש"

כבר כאן נציין, כי הועלתה טענה מצד חלק מהסנגורים בנוגע לסעיף זה ומשמעותו (והדבר היה רלבנטי בין היתר ובעיקר באשר לאפשרות להפעיל מאסר מותנה - להלן), כאשר נטען שלא מדובר בנסיבה מחמירה המכפילה את העונש לצד העבירה, אלא רק באפשרותו של ביהמ"ש להטיל עונש כפול מזה הקבוע לצד העבירה בחוק העונשין, אך לא כך יש לפרש את הסעיף. סעיף 3 לחוק המאבק, המגדיר את עובר העבירה במסגרת ארגון פשיעה כבר עונשין על עצם ביצועה במסגרת הארגון, קובע, כי **"...העובר עבירה במסגרת פעילות של ארגון פשיעה, למעט עבירה לפי חוק זה או עבירה שהעונש הקבוע לה הוא מאסר עולם חובה, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה, אך לא יותר ממאסר עשרים וחמש שנים...."** (ההדגשה אינה במקור). אך ברור, גם מנוסחו של הסעיף, כי אכן לביהמ"ש שיקול דעת באשר לרמת הענישה, ובכך אין כל חידוש, אולם העיקר הוא, כי העונש העומד לצד העבירה בה הורשע מי שפעל במסגרת ארגון פשיעה, הוא כפול מהעונש העומד לצד העבירה בה הורשע מי שאינו פועל במסגרת ארגון פשיעה. היינו, ולדוגמא, מי שהורשע בעבירת מקור של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, שהעונש העומד לצידה הוא 3 שנים, במידה והעבירה בוצעה במסגרת ארגון פשיעה - יורשע בעבירת פשע לאור הכפלת העונש העומד לצד העבירה, שיעמוד במצב זה על 6 שנים. כל פרשנות אחרת לסעיף, לא רק שתחטא לכתובים אלא גם תחטיא את מטרתו של הסעיף (ור' גם האמור בע"פ 9093/08 מרוואן נאצר נ' מדינת ישראל, מיום 07/12/11 (כב' השופט עמית), כי **"חבר בארגון פשיעה לא יוחזק חייב בגין עצם חברותו אלא רק בגין עבירות שביצע במסגרתו, כאשר החברות בארגון נחשבת אך נסיבה מחמירה"**).

ענישה בעבירות לפי חוק המאבק בארגוני פשיעה - הכללים

פסיקת ביהמ"ש העליון דנה בשנים האחרונות לא מעט בעבירות שנעברו במסגרת אירגוני פשיעה - אם על ידי מנהלי הארגון, אם על ידי החברים בו ואם על ידי מבצעים עבורו. אכן, מרבית הפסיקה עניינה שלב ההכרעה בדבר הוכחת קיומו של הארגון, אך הכללים שנקבעו יפים ונכונים גם לשלב גזירת העונש.

כך, בע"פ 9093/08 מרוואן נאצר נ' מדינת ישראל (המוזכר לעיל), נפסק:

"עם שינוי העיתים, הרשויות האמונות על אכיפת החוק נדרשו לפתח כלים יעילים על מנת להתמודד עם מכלול צורותיה של הפשיעה המאורגנת... הוראותיו של חוק המאבק משלימות לקונסטרוקציות הקיימות בדיני השותפות, על מנת לאפשר התמודדות עם מנעד רחב של צורות פשיעה מאורגנת, מתוך הכרה באיום הייחודי הטמון בארגוני הפשיעה והקושי להתמודד עמם בכלים של דיני השותפות הרגילים.

בעניין זה יש להדגיש, כי לארגון הפשיעה, על המאפיינים הכרוכים בו, יסוד איגבורי (סינרגטי) המקנה לו ערך מצרפי העולה על התאגדות עבריינית פשוטה (עניין זוארץ, פסקה 42). ארגון הפשיעה אינו שווה ערך להתארגנות עבריינית אשר חברה עשו יד אחת באופן חד פעמי (אף אם מתמשך במידה מסוימת) לשם עשייתה בלבד. ארגון

הפשיעה יוצר "גשטלט", הוא קורם עור וגידים כגוף עצמאי על רגליו שלו ומוסיף למשקלו הסגולי. לצד זאת, הוא מפתח צורך להזין את עצמו ולכלכל את חבריו בכל זמן. ערך מוסף זה, שבא לידי ביטוי במסגרת עצמאית ובארגון בר-קיימא (עניין שורפי פסקה לג), הוא היסוד הייחודי שמחייב כלי אכיפה וענישה נפרדים המביאים בכלל חשבון גם את ערכו המצרפי של השלם, ולא אך את סכום חלקיו. אבחנה זו, היא העומדת בבסיסו של סעיף 2 לחוק המאבק הקובע עבירה עצמאית למי שעומד בראש הארגון או לבעלי תפקידים שונים בארגון ("פעיל בארגון פשיעה"), בעוד חבר בארגון פשיעה לא יוחזק חייב בגין עצם חברותו אלא רק בגין עבירות שביצע במסגרתו, כאשר החברות בארגון נחשבת אך נסיבה מחמירה. בכך, נבדלת האחריות המשפטית המוטלת על הפעיל בארגון מהאחריות המשפטית שהוטלה מכוח דוקטרינת האחריות הסולידארית בין קושרים. בחוק המאבק, אחריותו של המנהיג מיוחסת לו מכוח תרומתו לתשתית הארגונית ולא בשל אחריותו למעשים הפליליים שנעברו על ידי אחרים. על מנת לחייב את המנהיג הארגוני גם במעשים הפליליים עצמם יש להוכיח את מעורבותו הישירה בהם, ובכך, לא חורג הטיפול בו מעקרון האחריות האישית שעוגן לאחר תיקון 39 לחוק העונשין...

טענה חוזרת ונשנית בפי נאשמים על פי חוק המאבק בארגוני פשיעה היא, שהם לא היו מודעים לכך שהם פועלים כארגון פשיעה, וסברו לתומם שהם "סתם" עבריינים מן השורה. כמו אותו אחד שלא ידע שהוא מדבר פרוזה, הנאשם "בכלל לא ידע שהוא כזה", קרי, חבר בארגון, עד שלא הוגש כנגדו כתב אישום. התשובה לטענה זו היא שאדם מוחזק כיודע את החוק. מטבע הדברים, ארגון פשיעה אינו מכריז על עצמו ככזה, ואינו מבקש מהרשות אישור או רישיון לפעול כארגון פשיעה. די בכך שהנאשם מודע למערכת העובדתית הרלוונטית, ואם העובדות מצביעות על פעולה במסגרת עצמאית וברת-קיימא, ייחשב הנאשם כמי שפעל במסגרת ארגון פשיעה" (סעיפים 18 - 22 לפסק הדין, ההדגשות אינן במקור).

בע"פ 2996/09 דבור, שורפי ואח' נ' מדינת ישראל (מיום 11/05/11, בסעיף כז'-כח' לפסק הדין), הוסיף ביהמ"ש העליון וקבע:

"הורתו ולידתו של חוק המאבק בארגוני פשיעה בהכרה, כי מדובר בתופעה עבריינית

עמוד 15

בעלת מאפיינים ייחודיים, הדורשים טיפול מיוחד במסגרת הדין הפלילי, טיפול שלא תמיד נמצאה לו תשובה הולמת בחוק הפלילי הקיים. דבר זה אינו שונה מהתפתחויות אחרות במשפט הפלילי הנועדות להדביק את ההתפתחויות בעבריינות עצמה - בגלובליזציה, בטכנולוגיה, בקלות התנועה ובקלות העברתם של מידע ומסרים, וכל כיוצא באלה, וקצר המצע מהשתרע. אמנם, תופעת הפשיעה המאורגנת הייתה קיימת במדינת ישראל מזה זמן, ואף נדונה בשיח הציבורי וזכתה לתשומת ליבם של מקבלי ההחלטות ... אך ההבשלה לכדי דבר חקיקה סדור הגיעה בסמוך לאחר כינונה של אמנת פלרמו לעניין זה (האמנה נחתמה בשנת 2000, אושרה בישראל בשנת 2006, ונכנסה לתוקף לגבי ישראל ביום 26.1.07) ובמקביל להכרה הציבורית הרחבה, כי קיים בישראל פשע מאורגן... שתי מטרות עיקריות שיווה המחוקק לנגדו בחקיקו את חוק המאבק בארגוני פשיעה: הראשונה מהותית - מאבק בפשיעה המאורגנת; השנייה מעשית-משפטית - מתן פתרון לקשיים המשפטיים הראייתיים אשר נובעים ממבנהו הייחודי של ארגון הפשיעה. כאמור בדברי ההסבר: "[הצעת החוק] באה להתמודד במישור החקיקתי עם התופעות של פשיעה מאורגנת ועם המבנה של ארגוני פשיעה, הגורם לעתים קרובות קושי בהוכחת הקשר בין ראשיהם ומוביליהם של ארגונים מסוג זה לבין ביצוען של עבירות שנעברו על ידי אחרים" (דברי ההסבר, 762). הנה כי כן, לשם הגשמת המטרות עליהן עמדנו יצר המחוקק שני כלים, שלא היו מצויים דרך כלל במשפטנו הפלילי, כלים אלו נוצרו בסעיף 2 ובסעיף 3 לחוק המאבק בארגוני פשיעה (אליהם נידרש בהמשך): הראשון הוא האפשרות ליצור זיקה בין ראש ארגון פשיעה לבין עשיה פלילית של חבר הארגון אף שראש הארגון לא ביצע אותה באופן פיזי, וזאת בשל זמינות התשתית הארגונית במסגרתה בוצעו המעשים. השני, הכפלת עונשו של מי שביצע את מעשהו הפלילי במסגרת ארגון פשיעה, וזאת בקביעה כי משקלה של עבירה הנעברת במסגרת ארגון פשיעה גדול ממשקלה שלא במסגרת זו (כאמור בדברי ההסבר)..." (ההדגשות אינן במקור).

ובפסקה לז', של פרשת שורפי הנ"ל, נקבע:

"שני משתנים עיקריים מתאימים לבחינת מידת חומרתו ושליליותו של הארגון: (1)

עמוד 16

חומרת העבירות - ככל שפעילותו של הארגון "מייצרת" עבירות חמורות יותר, כך ייחשב הארגון חמור יותר ב"מדד החומרה והשליליות העבריינית". ארגון פשיעה מאורגן ומרובה מאפיינים ככל שיהיה העוסק בהפקת חשבוניות פיקטיביות, יעמוד - מבלי להקל ראש בחומרת עבירותיו - בדרגה חמורה פחות במדד העברייני לעומת ארגון פשיעה העוסק ברצח, בפדופיליה וכדומה; (2) העוצמה הארגונית - ככל שהארגון מאורגן יותר כך ייחשב חמור יותר במדד העברייני. אותם מאפייני עזר אשר הוזכרו מעלה יסייעו בקביעת עוצמת הארגון; ככל שרבים מאפייני העזר - נחשב הארגון כמצוי ברף הגבוה של המדד העברייני. נדגיש, השליליות הארגונית נפרדת מעבירת המקור; דבר זה, הוא, כאמור, אחד הרציונלים של חוק המאבק בארגוני פשיעה. כאמור, כאשר עבירה נעברת מתוך מסגרת ארגונית (לאו דווקא ארגון פשיעה), נופך חומרה מיוחד נוסף לה בנפרד מחומרת עבירת המקור... שני המשתנים שציינו - חומרת עבירת המקור ועוצמת ההתארגנות - משמשים, בשינויים הנדרשים, גם לבחינת מדד חומרתה של עבירה שנעברה במסגרת חוק איסור הלבנת הון... ואכן, ברור כי הלבנת הון שהושג מסחר בבני אדם חמורה מהלבנת הון שהושג כתוצאה מהעלמת מס חד פעמית, הגם ששני המקרים באים בגדרי חוק איסור הלבנת הון, ואין להקל ראש כלל גם בהעלמת המס. מן האמור יש לגזור גם לגבי רמת הענישה הנדרשת, ככל שמדובר בארגון המצוי ברף הגבוה של מדד החומרה והשליליות, יש להפעיל ביתר שאת את עוצמת הסנקציות המצויות בגדרי חוק המאבק בארגוני פשיעה..." (ההדגשות אינן במקור).

בעניין **שורפי** הנ"ל הוסיף ביהמ"ש וקבע את הצורך להבחין בין רמות החומרה השונות של ארגוני הפשיעה, כחלק מהבחינה הנדרשת באשר לענישה הראויה:

"דעת לנבון נקל, כי בקרב אותן התארגנויות עברייניות שהוגדרו כארגוני פשיעה ישנן רמות חומרה שונות. הדעת נותנת, כי אין דין סינדיקט פשע גדול נוסח המאפיה הסיציליאנית או ארגוני הפשיעה האמריקנים כדין התארגנות עבריינית של ארגון פשיעה קטן, שהן הפעילות העבריינית בה הוא מעורב והן רמת הארגון הפנימית שלו מצויות ברף התחתון. זאת - הגם ששניהם עומדים בתנאים ההכרחיים; קרי שניהם חצו את הרף הנדרש ובאים בגדרי חוק מאבק בארגוני פשיעה. אין לבחון את הסוגיה

במשקפי "הכל או לא כלום" ולקבוע כי משעה שבארגון התקיימו התנאים ההכרחיים ומדובר בארגון פשיעה, יש להשית על חבריו את הענישה הקבועה בסעיף 2 לחוק במלוא חומרתה. נכון יהיה לאמור, כי ישנם "קשת" או רצף התארגנויות, שבקצם אותם סינדיקטים פליליים משמעותיים ובקצם האחר התארגנויות פליליות בעצימות נמוכה יותר... (ההדגשות אינן במקור).

וכך גם נקבע בעניין ע"פ 6785/09 זוארץ ואח' נ' מדינת ישראל (מיום 02.02.2011):

"נכון יהיה לתאר את המונח 'ארגון פשיעה' כמתייחס לקשת של מצבים שעימם מבקש הדין להתמודד. ומשכך, תחת פנייה לרשימה סגורה ומחייבת של תכונות, נכון יהיה לדבר ב'מתחם' של מאפיינים, אשר כל התארגנות הבאה בגדרו - לארגון פשיעה תחשב. במרכזו של מתחם זה מצוי ארגון הפשיעה 'הקלאסי', ובו מכלול התכונות שעיקרן הוזכר כבר, כשהן בצורתן המובהקת ביותר. כל התארגנות תסווג על-פי המידה בה מתגלה בפעולתה, אם בכלל, כל אחת מתכונות אלו כשהיא לעצמה, ועל פי בחינתו של המכלול. ככל שהתארגנות פשיעה, על מכלול זה של מאפיינים, תהא קרובה יותר למרכזו של המתחם, כך תגבר הנטייה לסווגה כארגון פשיעה, ולהכפיפה למצוותו של המחוקק בנדון" (שם, פסקה 63 לפסק דינו של השופט לוי).

אכן, דבריו של השופט לוי בפרשת זוארץ, מתייחסים למתחם המאפיינים של אירגוני הפשיעה לצורך סיווג קבוצה כארגון פשיעה לפי החוק. אולם כבר נקבע, כי למאפיינים הנ"ל יש ליתן גם משמעות נורמטיבית, כאחד המשתנים המבטאים את מידת השליליות המיוחסת לארגון, עניין העשוי לשמש אמת מידה לאופן יישומן של הסנקציות הקבועות בחוק. וכפי שנקבע בעניין שורפי, "אלה יכולים לשמש ככלי להכוונת שיקול הדעת המוקנה לבית המשפט בסעיפים 2 - 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה. לדידנו נראה, כי ככל שהארגון מרוחק יותר ממרכזו של אותו מתחם, אך עדיין הוא בא בגדריו, אפשר יהיה לומר כי לפנינו ארגון פשיעה, אלא שהוא מצוי ברמה הפחות גבוהה של דרגות ארגוני הפשיעה. מובן, כפי שצוין, כי תמיד ישנו מקום לשכל הישר באבחון ובענישה..."

אשר לרמות הענישה בעבירות שנעברו במסגרת ארגון פשיעה ולאופן חלוקת העונשים בין עבירות המקור לעבירות לפי חוק המאבק, קבע ביהמ"ש העליון בפרשת זוארץ, כדלקמן:

מרכיבי הענישה: העיקרון הראשון שנקבע, יצר למעשה שלוש קטגוריות ענישה ביחס למערערים: "ראשי ארגון", "פעילים" בארגון ו"חברים" בו. החלוקה נשענת על סעיפים 2-3 לחוק המאבק בארגוני פשיעה...

עינינו הרואות, כי החוק כשלעצמו חילק את הענישה לשתי דרגות - זו החלה על הדרג ה"בכיר", המנהלים ומסייעיהם הראשיים, וזו החלה לגבי העבריינים כולם. הראשונים המכונים "פעילים" - שם "מכובס" - "זוכים" לענישה ספציפית לנושא העבירה הנפרדת, ארגון הפשיעה. אך כל מי שהחוק מכלילו כעובר עבירה "במסגרת ארגון פשיעה", לגביהם העשייה העבריינית במסגרת הארגון היא נסיבה מחמירה, קרי, עלולה להגביר את העונש לעבירת המקור שעברו. החלוקה שיצר בית המשפט המחוזי מבטאת חלוקה נורמטיבית בעקבות החוק לשתי קבוצות. בקבוצה הראשונה נקבעו שתי רמות חומרה, האחת "ראשי ארגון" והאחרת הפעילים בו בדרג שלאחריהם - אשר באה בגדרי סעיף 2 לחוק; והקבוצה השנייה - זו של חברי הארגון אשר אינם באים בגדרי הסעיף, אך מעשיהם נעשו במסגרת הארגון (ועל כן באים בגדרי סעיף 3 לחוק, שגם ראשי הארגון נלכדים ברשתו). נוצרו אם כן בתיק דנן שלוש קטגוריות - שתיים ועוד אחת - ועל כל מערער הושתה ענישה בהתאם לקטגוריה אליה השתייך. איננו רואים בנסיבות פגם בגישה העיונית של בית המשפט המחוזי, שאינה חורגת מפרשנות סבירה של סעיפים 2 ו-3 דנא, אף כי יתכן תמהיל "ענישה" אחר במקרים אחרים...

....

(1) ביחס לרכיב הענישה הראשון - עבירות המקור:

ברי לשיטת המחוקק, כי ביצוע העבירות במסגרת ארגון פשיעה "משדרג" לחומרה את עבירת המקור מעבר לרף הענישה המקובל בעבירה זו, אם באמצעות הענישה הספציפית בנושא ארגון פשיעה ואם באמצעות "שדרוג" עבירה אחרת. בית המשפט המחוזי בחר לבטא את הערך המוסף לחומרה באמצעות מיצוי הענישה בעבירת המקור. יתכן שהיה מקום - כדי להתוות את השימוש הנכון בחוק מאבק בארגוני פשיעה, והדברים נאמרים במבט צופה פני עתיד - לפצל את רכיבי העונש בין עבירת המקור לנסיבה המחמירה, אך בסופו של דבר מסכימים אנו כי עונש ברמה גבוהה בגין עבירת המקור מבטא רף זה, ועל כן לא מצאנו לערוך שינוי סיווגי. נלך איפוא בהקשר זה בדרכו של בית המשפט המחוזי, כאמור, וביחס לראשי הארגון ולדרגי

הביניים לא נשית בעבירת המקור ענישה בגין הנסיבה המחמירה של עשיית העבירות במסגרת ארגון פשיעה, בהתאם לסעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה, נוספת על זו שתושת במסגרת עבירת המקור. ביחס לדרג הזוטרה, תושת ענישה כוללת אשר תבטא את ביצוע המעשים במסגרת הנסיבה המחמירה של ארגון פשיעה. עם זאת, נוכח קביעתו האמורה בדבר מיקומם של הארגונים שלא ברף הגבוה ביותר של ארגוני הפשיעה, מצאנו להקל במידה מסוימת ברכיב זה של עבירות המקור בעונשם של המערערים, באופן שיפורט להלן;...

(2) ביחס לרכיב הענישה השני - פעילות בארגון פשיעה:

נוכח הגדרתנו לגבי שני הארגונים ככאלה שאינם מצויים ברף הגבוה ביותר של ארגוני הפשיעה, ונוכח החידוש בענישה לפי החוק האמור, לא ראינו למצות את הדין עם ראשי הארגון ודרג הביניים בכל הקשור לענישה בגין האמור בסעיף 2(א) לחוק, שעניינו עשר שנות מאסר לאדם "העומד בראש ארגון פשיעה" או "מנהל, מארגן, מכוון פעילות בארגון פשיעה או מפקח עליה, והכל במישרין או בעקיפין". עם זאת, סבורים אנו, כי הענישה שהושתה בבית המשפט המחוזי בגין סעיף זה (מחצית העונש הקבוע בסעיף לראשי הארגון וכשליש לדרג הביניים) מבטאת אל נכון את מיקומו של הארגון בממד החומרה, בנסיבות של חוק שיישומו חדש, ועל כן הענישה שהושתה על ראשי הארגון ועל דרג הביניים בגין רכיב זה תיותר על כנה. לגבי שחאדה אבו שחאדה, "שדרוג" כלפי מטה במעמדו בארגון הפשיעה משפיע מטבע הדברים על הענישה...". (סעיפים שג ו-שח לפסק-הדין. ההדגשות אינן במקור).

ומן הכלל אל הפרט.

הטיעונים לעונש - באי כוח הצדדים

ב"כ המאשימה טען, כי בענייננו מדובר בארגון פשיעה שהחל את דרכו והתגבשותו כבר בראשית שנות ה-2000, כאשר לאורך השנים הצטרפו אליו עבריינים שונים, ואחרים מידת מעורבותם בפעילות הארגון, פחתה עם השנים. אולם, הארגון, כארגון, נשאר כגוף המאפשר לחבריו וראשיו לבצע עבירות בחסותו, לאורך כל אותה התקופה. בין השנים 2006-2008, פעל הארגון במבנה המוכר לנו (הגם שכתב האישום מתייחס לתקופה שמתחילה ב-2008, כאמור לעיל), בהובלתם של הנאשמים 1 ו-2 ובניהול והכוונה של הנאשם 3. מטרתו הייתה צבירת כוח והשפעה, תודעתית וכלכלית, אל מול הארגון היריב, תוך ניסיונות

יומיומיים לפגוע בחברי הארגון היריב וביצוע עבירות תוך שימוש באלימות, איומים וזריעת פחד בעיר באר-שבע.

התובע הוסיף ופירט, כי הפגיעה העצומה של הנאשמים בביטחון הציבור ושלומם באה לידי ביטוי הן בצבירת כוח והשפעה בעיר באר-שבע, בעיקר אל מול לווים ומהמרים תוך פגיעה בהם או איומים בפגיעה בכל מי שיהיה להתנגד להם; הן בהתמודדות המתמדת מול הארגון היריב תוך שימוש בנשק קר וחם, ביצוע מרדפים מסוכנים ברחבי העיר, ירי בשכונות מגורים, והחזקת אמל"ח בסמוך למקומות מגורים - והכל תוך יצירת סיכון עצום לאזרחים תמימים; והן בעצם הפעילות העבריינית שביצעו לאורך כל השנים תוך פגיעה באזרחים שהיו עדים לאירועים השונים, גם אם לא היו הקורבנות הישירים להם. פעילותם זו באה לידי ביטוי באישומים השונים, המלמדים על רצף פעולות עברייניות חמורות לאורך תקופה של 4 שנים, ובין היתר ניסיונות רצח (אם של ראש ארגון הפשיעה היריב - חגי זגורי, נשוא האישום הראשון, ושל בכירים בארגונו של זגורי - משה רובין, נשוא האישום השלישי, ויוני שבתייב, נשוא האישום הרביעי), עבירות אלימות חמורות אחרות (כגון הפגיעה החמורה באלירן פרץ ואושר אלגרבל, נשוא האישום השישי) וניסיונות לבצע חבלות חמורות כלפי חברי הארגון היריב (כגון, קשירת הקשר לפגוע באמיר בן שימול, נשוא האישום השמיני), עבירות הקשורות בהחזקת אמל"ח (למשל, האמל"ח שהוחזק נשוא האישום השני או זה שעניינו נשוא האישומים השלישי והרביעי), ועבירות כלכליות שונות וניצול המוניטין העברייני של הארגון ומנהיגיו לצורך צבירת הון שלא כדין (כגון, בסחיטת ערן דלויה, נשוא האישום החמישי, ניסיון הסחיטה של אלירן חג'ג', נשוא האישום השביעי, וההלוואות בריבית וסחיטת הלווים, נשוא האישומים העשירי והאחד-עשר).

התובע הדגיש את הפחד שניכר על פני עדים רבים שנקראו להעיד, כאשר חלק גדול מהם כלל לא רצו להתייצב לעדות בביהמ"ש או לשתף פעולה עם התביעה, לאור חששם מהנאשמים. הוא הוסיף והדגיש את ההתמקצעות וחלוקת התפקידים בארגון; את ההצטיידות והשימוש בכלי נשק שונים, כחלק מהמאבק מול הארגון היריב, ואת מגוון כלי הנשק, כמותם, נגישותם ותדירות השימוש בהם, כנסיבה משמעותית לחומרה. לדבריו, חשאיות התקשורת שבין חברי הארגון (החלפת מספרי טלפון בתדירות ושימוש בשמות קוד) מעידה על ניסיונם להסתיר פעילותם העבריינית מרשויות אכיפת החוק, ממש כמו החלפה תדירה של כלי הרכב שעשו בהם שימוש (אם כלי רכב שכורים ואם גנובים).

ההיררכיה הברורה שהייתה בארגון, והחלוקה בין הקובעים מה יעשה, איך, מתי וכנגד מי, לבין המבצעים בפועל, מעידים על חוזקם של הנאשמים 1, 2 ו-3 אל מול הנאשמים האחרים, ועל יכולתם לסחוף אותם אחריהם לצורך ביצוע עבירות פליליות קשות. כך, הנאשם 1, לדברי התובע, היה ממקימי הארגון וממארגני המאבק מול הארגון היריב; הוא נהג לקבל "דיווחים מהשטח" ולהנהיג את "חייליו" גם במהלך ביצוע העבירות עצמן; ודי היה באזכור שמו בפני הלווים, כדי "לשכנע" אותם שטוב יעשו אם יחזירו את החוב. הנאשם 2, לעומתו, אמנם שמר על ריחוק מ"חייליו", והעדיף שלא להצטרף לביצוע העבירות אלא להורות על ביצוען ולפקח על הדברים מרחוק, אך הדומיננטיות שלו בלטה כגורם היוזם, המכווין והמממן. הכוחניות שלו בלטה לא רק בשיחות שבינו לבין האחרים, אלא גם במהלך הדיונים, והדבר אף צוין בהכרעת הדין (בין היתר בעמודים 304-305 להכרעת הדין) ולאורך פרוטוקול הדיונים. וכמו עם הנאשם 1, גם אזכור שמו של הנאשם 2 בפני אחרים (דוגמת ערן דלויה, נשוא האישום החמישי), לאור המוניטין העברייני שלו, הניע אנשים, מהפחד, לבצע את הוראותיו. השניים דאגו לכסות הוצאות חברי הארגון, כאשר הנאשם 2 אף דאג לתשלומים קבועים לחלק מהם; דאגו להפקדות בקנטנה של חברי הארגון

העצורים; ואף דאגו לתשלומים עבור "מבצעים מיוחדים" של חברי הארגון. היו להם מקומות מפגש קבועים ויכולות כלכליות גבוהות.

הנאשם 3, לדברי התובע, אף הוא היה ממקימי הארגון, ואף הוא היה דמות דומיננטית ביותר, עד ש"ז קצת אחורה" בעקבות פציעה. אולם גם אז המשיך להיות מעורב בפעילות הארגון, גם אם פחות מעורב בביצוע העבירות בשטח. הוא החזיק בדירות הימורים; שוחח ממושכות עם הנאשם 1 על עסקים משותפים ועל פעילות הארגון; והיה בעל השפעה ניכרת על חברי הארגון ופעולותיהם, גם לאורך השנים שלאחר פציעתו.

לאור כל האמור ולאור התובנה, כי מידת הענישה לראש ארגון נקבעת ממה שעושה הארגון שבראשו הוא עומד, שכן הוא נושא באחריות לאופי ולסוג העבירות שבוצעו על ידי הארגון (ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1045-1046), ולאחר שהתובע הפנה לפסיקה (בעיקר הפנה לתפ"ח (ב"ש) 26879-11-12, **מדינת ישראל נ' אילן בן-שטרית ואח'**, שניתן בבימ"ש זה, בהרכב אחר, ביום 04/04/16, להלן: **עניין בן-שטרית**), סבר התובע, כי מתחם העונש ההולם בעניינם של הנאשמים 1 ו-2 בעבירה נשוא האישום הראשון נע בין 5 ל-7 שנות מאסר בפועל, ובעניינו של הנאשם 3, נע מתחם העונש ההולם בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל.

באי כוח הנאשם 1 (עורכי הדין הרצל סמילה ו-רובי גלבוע) הדגישו בטיעוניהם לעונש בכתב את דברי עד המדינה לפיהם "הארגון האילתי", אליו השתייך עד המדינה בתקופה בה שהה באילת (הארגון נשוא תיק "בן-שטרית" המוזכר לעיל), היה אכזרי מהארגון נשוא התיק שבפנינו, דבר אשר אף התקבל על ידי ב"כ המאשימה; הדגישו את העובדה שהעבירות שיוחסו לארגון נשוא התיק שבפנינו בוצעו בבאר-שבע או בסביבתה הקרובה בלבד; הדגישו, כי מירב העבירות נשוא כתב האישום בוצעו במשך תקופה מוגבלת וקצובה, בין השנים 2011 - 2012 (פרט לאירוע נשוא האישום השני, שבוצע בשנת 2008); הדגישו את הנתק שבין האישומים המיוחסים לנאשם 1 לבין אלה המיוחסים לנאשם 2; טענו, כי הפעילות הכלכלית אינה ליבת האישומים והסכומים אינם קרובים לסכומים שנדונו בפרשת בן-שטרית; ואף הדגישו את העובדה, כי לא נעשה כל ניסיון לחדור לרשויות שלטוניות. לפיכך, להבנתם, **"גם אם מצא ביהמ"ש להרשיע [את הנאשם 1] בראשות ארגון הרי שארגון זה הינו מרוחק מהמתחם הבינוני המיוחס לארגון בן-שטרית ולכל היותר הוא מצוי ברף הנמוך של ארגוני הפשיעה אם בכלל"**. עו"ד גלבוע חזר על הדברים גם בטיעונו בעל-פה והוסיף, כי הנאשמים נשוא התיק שבפנינו רחוקים מאותם חברים בארגון פשיעה שהמחוקק שם למול עינו עת חוקק חוק המאבק, כשחלקם אפילו נתמכי לשכת הרווחה; הסכום הכולל של העבירות הכלכליות די בו כדי להעיד על "עליבותם" של הנאשמים (ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1478, ש' 12); ובכלל, העבירות הכלכליות אינן ליבת התיק, שכן הוכח כי הארגון חלש כלכלית. להבנתו, החבורה התנהלה יותר כחבורת רחוב (שם, ש' 19); מפחידה הרבה פחות מהחבורה האילתית גם לפי גרסתו של עד המדינה, שעדותו הייתה מקובלת על ביהמ"ש, ולכן יש לקבל דבריו גם בעניין זה. הסנגור הוסיף, כי לא התנהלה כאן קופה מרכזית אחת, וגם אם הייתה עזרה הדדית, המדובר בסכומים מזעריים המאפיינת התנהלות עבריינית רגילה (שם, עמ' 1479, ש' 15).

באי כוח הנאשם 2 (עורכי הדין אסתר בר-ציון ו-ויקטור אוזן) טענו בטיעוניהם שבכתב, כי **"בנסיבות תיק זה מדובר ב"ארגון" שהינו ברף הנמוך ביותר של ארגוני הפשיעה, ולכן יש מקום להקל באופן משמעותי בעונש שיוטל על הנאשם בגין העבירה בה הורשע במסגרת סעיף 2(א) לחוק"** (עמ' 2

לטיעונים בכתב). עו"ד בר-ציון שבה בטיעוניה בכתב וטענה, כשם שטענה עובר להכרעת הדין, כי לא לארגון שכזה התכוון המחוקק בחוק המאבק, והוסיפה, כי יש לבחון היטב את מעורבותו של הנאשם 2 בארגון ולא להסתפק בכותרות כמי שניהל, כיוון, פיקח, הדריך וכו', ו"ודאי שאין להחיל על מעורבותו של הנאשם את ענייניו ו/או מעשיו של הנאשם 1" (שם). להבנתה יש לתת משקל לעובדה, ש"הארגון" (ונוער, כי בכל פעם שהייתה בסיכומי עו"ד בר-ציון לעניין העונש התייחסות לארגון הפשיעה, בדרך ישירה או עקיפה, נעשה הדבר במירכאות, חרף קביעת ביהמ"ש בעניין) פעל אך ורק בבאר-שבע וללא זיקה למקומות אחרים בארץ או בעולם, ואף לא נטען, כי הייתה לו זיקה לארגוני פשיעה אחרים ברחבי הארץ; כי למרות הקביעה שהנאשם 2 עמד בראש הארגון בין השנים 2008 - 2012, לא מיוחסת לו כל עבירה ספציפית בשנים 2008, 2009, 2010 ו-2012, תוך שהוסיפה, ככל הנראה בסרקזם, כי "הנה לנו 'ארגון' ללא עבירות נלוות במשך ארבע שנים". אולם נדמה, כי נשמט מהסנגורית המלומדה, כי דווקא כן בוצעו עבירות בשנים אלה על ידי הארגון, גם אם לא מיוחסת לראש הארגון - הנאשם 2, עבירת מקור במהלכן. הרציונל שמאחורי חוק המאבק, וכך אף נפסק בפסקי הדין השונים של ביהמ"ש העליון, הוא כי יש לראש ארגון אחריות על מעשי "חייליו" במסגרת הארגון, מבחינת אופי וסוג העבירות שבוצעו על ידי הארגון, גם אם לא מיוחסות לו אישית עבירות אלה כעבירות מקור. לכן גם ענישתו של ראש הארגון בהתאם לסעיף 2 לחוק המאבק נעשית בהתייחס למעשי הארגון לאורך כל תקופת פעילותו ותקופת מנהיגותו; כי לא יוחס ל"ארגון" כל אישום שעניינו ניסיונות חדירה לזרועות השלטון ו/או שחיתות שלטונית. אולם, כפי שגם נקבע בהכרעת הדין, הפסיקה עמדה על כך שאין כל חובה שכל הפרמטרים שיכולים לסמל ארגון פשיעה יתקיימו בכל ארגון וארגון, וכי דווקא בישראל ארגוני הפשיעה, לעיתים קרובות, אינם קשורים לזרועות השלטון (וטוב שכך); כי ל"ארגון" לא הייתה כל תשתית לוגיסטית מבוססת ולא קופה משותפת, וכי הנאשם 2 לא הפקיד קנטינה למי מחבריו ואף לא מימן להם עורכי-דין; כי אין ל"ארגון" כל נכסים; כי לנאשם 2 לא יוחסה עבירה כלכלית; כי "עולה באופן ברור מהראיות אשר הובאו בפני ביהמ"ש הנכבד, כי לא הייתה כל חשיבות להגנה על ראש הארגון. בעניינינו 'ראש' הארגון ננזף, צעקו עליו, גידפו אותו, 'עזבו' אותו או בלשון החברה 'לא ספרו אותו'...". אולם, מהראיות עלו עובדות הפוכות לחלוטין, וכך אף נקבע במפורש בהכרעת הדין: הנאשם 2 הטיל אימה לא רק על אזרחים תמימים אלא גם על "חייליו", בתוקפנותו הרבה וכוחניותו, שבאו לידי ביטוי לא פעם ולא פעמיים גם בין כותלי אולם ביהמ"ש; כי "עולה באופן ברור מהראיות הפוזיטיביות, שהנאשם לא שילם משכורת או מימן אף אחד, גם לא מי מחברי 'הארגון', הגם ועד המדינה נשמע אומר 'קנה אותך באלף'...". אולם, גם לדברים אלה אין כל מקום בשלב בו אנו מצויים, שכן נקבע חד משמעית בהכרעת הדין, כממצא עובדתי, כי הנאשם דווקא כן נהג לשלם משכורות לחייליו, בנוסף לתגמולים מיוחדים עבור "מבצעים מיוחדים" שביצעו עבורו ועבור הארגון שעמד בראשו.

הסנגורית המלומדה הוסיפה וטענה, כי אם ביהמ"ש האמין לעדותו של עד המדינה, "מדוע לא 'להאמין' כעת לעדותו של עד המדינה" שטען, כי ארגון בן-שטרית אכזרי הרבה יותר מהארגון נשוא תיק זה?

יתרה מכך, הסנגורית חזרה על טענתה, שכפי שעולה מהכרעת הדין התבררה כלא נכונה, כי "במקרה הנדון על פני חמש שנים לא נמצאה ולו שיחת טלפון אחת של הנאשם ממנה ניתן היה לקבוע ממצא פוזיטיבי, אובייקטיבי נטול פרשנות או הסבר סובייקטיבי" (ההדגשה במקור). נהפוך הוא, נמצאו עשרות שיחות טלפון שביססו היטב את קביעתנו, כי הנאשם 2 היה מעורב עד צוואר בכל עסקי עמוד 23

הארגון על פני השנים נשוא כתב האישום, והדבר קיבל ביטוי על פני דפים רבים בהכרעת הדין.

בטיעונים בעל-פה שבה עו"ד בר-ציון על הטענות שהגישה בכתב והוסיפה, כי מתחמי הענישה שביקש התובע הם מתחמים בלתי סבירים ומחמירים, ואינם לוקחים בחשבון את מכלול הנסיבות בתיק. להבנתה, בסיכומי התביעה בטרם הכרעת הדין, השפה הייתה שונה לחלוטין ובטוחה הרבה פחות, כשלפתע אותו "ארגון" הופך בפי התובע להיות אכזרי (ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1412 לפרוטוקול); היא שבה והשוותה בין מעשי הנאשם 2 למעשי מי שהורשע בפרשת **בן-שטרית** כראש ארגון, וטענה, כי מעשיו חמורים הרבה פחות מאלה שנקבע, כי בוצעו על ידי בן-שטרית ושותפיו; ואף ציינה, כי לא ניתן להחיל על הנאשם 2 אחריות על מעשים שביצעו נאשמים אחרים ללא כל קשר אליו, כגון עבירות הסחיטה, האלימות והעבירות הכלכליות, ובכך גם הסבירה מדוע התובע לא ביקש מביהמ"ש להטיל קנס על הנאשם 2. לאור האמור, ביקשה הסנגורית לקבוע, כי הענישה בגין אישום ראשון זה, אמורה להיות פחותה בהרבה מזו שנקבעה בפרשת **בן-שטרית**.

באי כוחו של הנאשם 3 (עו"ד ששון בר-עוז ו-אלעד אלימלך) הדגישו בטיעוניהם בכתב, כי די בכך שהנאשם 3 הורשע בחלק קטן בלבד מהאישומים, כדי ללמד על חלקו הקטן בארגון ועל מעורבותו הפחותה מזו של האחרים. הם הדגישו את דברי עד המדינה, לפיהם הנאשם 3 "זז הצידה" לאחר שנורה והיה רלבנטי פחות בפעילות הארגון; כי הנאשם 3 פעל במסגרת הארגון, אם בכלל, בתקופה בה הוקם הארגון על ידי אחיינו - משה זיתון המנוח, מספר שנים לפני התקופה המתוארת בכתב האישום; כי לא היה מעורב בפעילות הכלכלית של הארגון, למעט סיוע באיסוף מגבית להשתתפות בתשלום שכ"ט עו"ד לחבר שנעצר; כי למרות שנטען שהחזיק דירות הימורים (על סמך שיחותיו עם עד המדינה), לא הואשם בכך וממילא לא הורשע בכך; כי לא היה בין יוזמי עבירות המקור שבוצעו על ידי האחרים; וכי ממילא מדובר בארגון מקומי, נעדר אמצעים כלכליים משמעותיים ונעדר כל קשר לגורמי שלטון. לפיכך, להבנתם, **"מדובר בניהול ארגון ברף הנמוך ביותר שטרם הורשע מנהל ארגון דומה בפסיקת בתי המשפט"** (עמ' 2 לטיעונים בכתב, במרכז העמ').

הסנגורים הדגישו, כי **"יש בעובדה שמעורבותו של הנאשם 3 בביצוע העבירות פחתה משמעותית לאחר שנורה, ללמד על שינוי מסוים באורחות חייו, ככל שמדובר בקשרים הפליליים עם הנאשמים הנוספים..."**

בטיעוניהם בעל פה הוסיף עו"ד בר-עוז וצ"ן, את הכלל בדבר ענישה אינדיבידואלית, כלל המחייב בחינה פרטנית של מעשי הנאשם, מבלי לייחס לו, כנימוק לחומרה, את מעשי חבריו. כך הדגיש, כי **"מידת הניהול שלו הייתה רחוקה מלהיות עמוקה, במובן הכלכלי של המילה. לזיתון לא יוחסו עבירות כלכליות"**, וזאת במאובחן מהמנהלים נשוא ארגון בן-שטרית, שמעורבותם עמוקה בהרבה משלו (עמ' 1461, ש' 20-24); כי ממילא הארגון כולו דומיננטי הרבה פחות מהארגון האילתי; כי הארגון היה מקומי (ולא בעל זרועות ארציות, כמו הארגון האילתי); כי שנות הניהול של הנאשם 3 מצומצמות ביותר והניהול התבטא במעשים מצומצמים ביותר, ובכל מקרה במעשים נעדרי השפעה כלכלית; כי גם עבירות האלימות שיוחסה לו (בעניינו של חג'ג') מתייחסת רק לחלק הראשון של האירוע, ו**"באף אחד מהמקרים של עבירות האלימות בתיק זה, שלומי זיתון לא מעורב, לא מעורב לא בעקיפין ולא במישרין"** (עמ' 1463 לישיבת יום 22/12/16, ש' 19-20); ואין כל אזכור בכל התיק להוראות שנתן, לכאורה, הנאשם 3 כמנהל בארגון.

דין - כללי

חוק המאבק נועד להילחם בתופעת הפשע המאורגן במדינת ישראל, ובין היתר נועד לאפשר החמרת הענישה הנוגעת למי שפועל במסגרת שכזו, כמו גם הטלת עונש על ראשי הארגון ומוביליו, אף בלא להוכיח את הקשר בין ראש הארגון לבין ביצוע המעשים אשר נעשו בפועל על ידי הדרגים הנמוכים של הארגון. בע"פ 3647/13 רז'ה זעפרני נ' מדינת ישראל (מיום 02/02/14) נקבע, כי "העבירה של פעילות בארגון פשע היא קשה ומסוכנת. יש בה להטיל מורא על הציבור הרחב ולפגוע פיזית ונפשית באזרחים תמימים. בית משפט זה עמד לא אחת על אופיין של עבירות מעין אלה ועל הצורך בהחמרת הענישה...".

הכללים לבחינת מידת חומרת הארגון

החוק, והפסיקה בעקבותיו, יצרו מדרג ענישה התלוי בתפקיד העבריין במסגרת ארגון הפשיעה: המדרג הגבוה, ענינו בראשי הארגון ומנהליו, עליהם תיגזר ענישה ספציפית ונפרדת על עצם מיקומם במסגרת הארגון, כאשר גם כאן - עונשו של ראש הארגון יהיה, מן הסתם, גבוה מעונשם של המנהלים ומכווני הפעילות; והמדרג הנמוך יותר, ענינו במבצעי העבירות במסגרת ארגון הפשיעה, בין אם הם חברים בארגון ובין אם בצעו את העבירות למען הארגון ובמסגרתו, וללא השתייכות אליו (עניין שורפי המוזכר לעיל, בעמ' 199). הובהר בעניין זוארץ כי, לא תוטל אחריות על ראשי הארגון על מעשים פליליים שביצעו הכפופים להם בלא הוכחת מעורבות ישירה במעשים עצמם, כאשר "הדין יבוא עמם חשבון אך על מעשיהם שאיפשרו את קיומו של הארגון". משכך, ככל שהארגון הכפוף לראשי הארגון ומנהליו, ביצע על ידי "אנשי הביצוע" שלו מעשים חמורים יותר, הענישה על ראשי הארגון (במסגרת סעיף 2 לחוק המאבק), בשל היותם ראשי אותו ארגון שביצע את המעשים החמורים, תהיה חמורה יותר. מאידך, ככל שהאלמנטים המאפיינים ארגוני פשיעה יהיו דלים יותר בארגון הספציפי הנדון, כך הענישה של ראשי אותו ארגון, תהיה קלה יותר.

דרגת חומרתו של הארגון תיקבע נוכח מידת שליליותו, וכתוצאה מכך גם תיקבע מידת חומרת הענישה. מידת השליליות תיקבע, הן על פי חומרת העבירות בהן עסק הארגון והן על פי עוצמת הארגוניות, שכן ככל שהארגון מאורגן יותר, כך ייחשב לחמור יותר ולמצדיק ענישה ברף גבוה יותר. אך ברור, כי "כאשר עבירה נעברת מתוך מסגרת ארגונית (לאו דווקא ארגון פשיעה), נופך חומרה מיוחד נוסף לה בנפרד מחומרת עבירת המקור... ככל שמדובר בארגון המצוי ברף הגבוה של מדד החומרה והשליליות, יש להפעיל ביתר שאת את עוצמת הסנקציות המצויות בגדרי חוק המאבק" (בעניין שורפי, בפסקה ל"ז).

בהתאם לפסיקה, וכפי שאף צוטט לעיל, דרגת חומרתו של הארגון וכתוצאה מכך חומרת העונש, תיקבע נוכח מידת שליליותו של הארגון, וזו תיבחן על פי שני שיקולים עיקריים: האחד, חומרת העבירות בהן עסק הארגון; השני, העוצמה הארגונית, וככול שהארגון מאורגן יותר כך הוא ייחשב לחמור יותר. הפסיקה הוסיפה, עם השנים, מבחנים נוספים (שאינם בבחינת רשימה סגורה, כמובן), המאפשרים בחינת מידת החומרה והשליליות של הארגון, ובין היתר נקבע, כי יש רלבנטיות לתחום פריסתו הגיאוגרפית של הארגון ("בגזר הדין, ציין בית משפט קמא כי אין המדובר בארגון הנושא על מצחו את כל סימני ההיכר המאפיינים ארגון פשיעה קלאסי, וכי התפרשותו הגיאוגרפית של הארגון הייתה מצומצמת ומוגבלת לתחומי טירה וכפר-סבא בלבד", בעניין נאצר המוזכר לעיל); היקף הפשיעה של הארגון; משך התקופה בה פעל הארגון; מספרם של הקורבנות; השלל בו זכו אנשי הארגון שלא כדין

"...היקף הפשיעה של הארגון עמו נמנו המערערים, התקופה הממושכת במהלכה בוצעו המעשים, מספרם הגדול של הקורבנות, השלל הרב בו זכו אנשי הארגון שלא כדין ואופייה התקדימי של הפסיקה בפרשה זו - כל אלה חייבו ענישה חמורה במידה ניכרת מזו שנקט בית-המשפט המחוזי" בפרשת **זוארץ**, הנזכרת לעיל) ועוד.

הכללים לבחינת מידת חומרת מעשי ראשי הארגון ומנהליו

במקביל, קבעה הפסיקה גם שורת מבחנים הרלבנטיים לקביעת עונשם של חברי הארגון, בעיקר לאור מיקומם בהיררכיה של הארגון, אך גם לאור העבירות שביצעו העבריינים בפועל; ולעומק המעורבות בעשייה הפלילית (ר' בעניין **נאצר** המוזכר לעיל).

וידגש, שעה שראש ארגון הורשע, כמו במקרה שבפנינו, גם בעבירות מקור, ועל כן הוא צפוי לענישה מחמירה יותר על עבירות אלה מהמקובל בענישה הנעשית שלא במסגרת ארגון פשיעה (נוכח סעיף 3 לחוק המאבק), הרי שהחמרה בענישה תקבל ביטוי גם בעונש שיושת עליו בגין תפקידו כראש הארגון, ובלבד שלא יהיה כפל ענישה בגין אותם מעשים, היינו - ענישה בשל ניהול הארגון לחוד וענישה בגין עבירות המקור לחוד. וכפי שנקבע בעניין **שורפי**, "ככל שמדובר בארגון המצוי ברף הגבוה של מדד החומרה והשליליות, יש להפעיל ביתר שאת את עוצמת הסנקציות המצויות בגדרי חוק המאבק בארגוני פשיעה..." (שם, פסקה לז').

דרגת חומרת הארגון במקרה שבפנינו

ובענייננו, הארגון ביצע בעיקר עבירות אלימות שונות, סחיטות בכוח ובאיומים, הלוואות, הלבנות הון ועבירות מס, כאשר אלה המקורות העיקריים להכנסות חברי הארגון. הארגון לא חשש משימוש בשיטות אלימות לצורך השגת מטרותיו של הארגון, והוא לא בחל בביצוע סחיטות באיומים ובכוח, הפחדה, ועבירות אלימות עד ניסיונות רצח. לארגון היו אף כלי נשק אשר היו מוטמנים ומוכנים לשימוש בעת הצורך, ואף הצטיידו בהם במסגרת ניסיונות הרצח. יתרה מכך, המוניטין של הארגון, כלל מוניטין של ארגון אשר אנשיו והנאשמים 1 ו-2 בראשו, לא בוחלים לנקוט באלימות.

יחד עם זאת, יש ממש בדברי הסנגורים, כי מידת הארגוניות של הארגון אינה ברף הגבוה של ארגוני הפשיעה שבאו בפני בתי המשפט בשנים האחרונות, כולל ארגונו של **בן-שטרית**; פעילות הארגון התמקדה בעיר באר-שבע ולא יצאה אל רחבי הארץ; והשלל בו זכו, כתוצאה מהעבירות שבוצעו, אינו ברף הגבוה אף הוא. אולם יש גם ממש בדברי התובע, כי עניין זה מתקזז במידת מה אל מול חומרת העבירות שביצעו חברי הארגון וראשיו, עבירות אלימות קשות ביותר הכוללות מספר לא מועט של ניסיונות לרצח, החזקת אמל"ח ושימוש בו, סחיטות באיומים, חבלות חמורות ועוד, והכל לצד העבירות הכלכליות וההלוואות בריבית לביסוס כוחו של הארגון, שבוצעו על ידי הנאשם 1.

לפיכך, ולאור שילוב שני הנתונים האמורים, ניתן לומר, כי מדובר בארגון מדרג הביניים, היינו ברף הבינוני של דרגות ארגוני הפשיעה.

מדיניות הענישה הנהוגה

אשר למדיניות הענישה הנהוגה בגין עבירות במסגרת החוק למאבק בארגוני פשיעה, הרי שקשת הענישה הינה רחבה ביותר, כאשר פסקי הדין העיקריים ניתנו עוד בטרם תיקון 113 לחוק העונשין בדבר עמוד 26

הבניית שיקול הדעת בענישה.

בפרשת שורפי (בעמ' 210) דובר על שני ארגוני פשיעה אשר פעלו בלוד וביפו בתחום הייצור, ההפקה והסחר בסמים מסוכנים מסוגים שונים. בית המשפט העליון אישר את הענישה אשר נקבעה בבית המשפט המחוזי (בגין עבירה לפי סעיף 2 לחוק המאבק), כאשר על ראש הארגון הוטלו 5 שנות מאסר בפועל ועל דרג הביניים הוטל כשליש מן העונש הקבוע בחוק. אשר לנסיבה המחמירה במסגרת סעיף 3 לחוק נקבע בבית המשפט העליון, כי אין מקום להתערב באופן בו נהג בית המשפט המחוזי, אשר ביטא את החומרה בכך שהעבירה בוצעה במסגרת ארגון פשיעה, במיצוי הענישה על עבירת המקור. עם זאת, בשל מיקומם של הארגונים שלא ברף הגבוה מצא בית המשפט העליון, כי יש להקל במידת מה בעונש שהוטל בגין עבירת המקור.

בעניין **נאצר** ובפרשת **זוארץ** הוטל עונש כולל ללא הפרדה ברכיבי העונש.

בעניין **נאצר** דובר על ארגון אשר עסק בעיקר בסחר בחשבוניות פיקטיביות בסכומים של עשרות מיליוני שקלים, מתן הלוואות, ניכיון שיקים וגביית כספים תוך נקיטת איומים ואלימות כלפי חייבים. שם הוטלו עונשים כוללים על ראשי הארגון, כאשר בית המשפט העליון העמיד את עונשו של ראש הארגון על 13 שנות מאסר, ומנהלים נוספים לפי דרגתם על 9 ו-7 שנות מאסר בפועל.

בפרשת זוארץ עיקר העבירות אשר ביצע הארגון היו עבירות של סחיטה בכוח ובאיומים. בית המשפט העליון החמיר בעונשים אשר הוטלו על ראשי הארגון ומנהליו בבית המשפט המחוזי, כך שעל ראש הארגון - אבוטבול - הוטל עונש כולל של 18 שנים; ועל יתר המנהלים בארגון לפי דרגתם ומידת מעורבותם בביצוע העבירות: 16 שנים (לסיטבון) ועונשים של 11, 10 ו-7 שנים ליתר הנאשמים שהורשעו אף כמנהלים בארגון.

בפרשת בן-שטרית, היה מדובר במסכת אירועים ועבירות אשר בוצעו במסגרת פעילותו של ארגון פשיעה שפעל בעיר אילת בין השנים 2008 ועד לשנת 2012 אז נעצרו הנאשמים, ארגון אשר בראשו עמד נאשם 1 - אילן בן שטרית, ועמו יחד נהלו את הארגון הנאשם 2 - יניב מלול ונאשם 3 - אורן אלמקייס, כאשר יתר הנאשמים היו פעילים בארגון ונטלו חלק בביצוע העבירות, כל אחד כפי חלקו. ארגון זה הטיל אימה ופחד על תושבי העיר אילת, כאשר ראשי הארגון וחבריו, כל אחד עפ"י חלקו ועל פי המיוחס לו, הורשעו בעבירות אלימות קשות כגון: ניסיונות רצח (שני אישומים), קשירת קשר לביצוע פשע, סיוע לעבירה של חבלה מחמירה, סחיטה בכוח וסחיטה באיומים. עיקר פעילותו ורווחיו הכלכליים של ארגון זה נבעו מכספי הימורים והחזקת מקומות הימורים בלתי חוקיים, מתן הלוואות בריבית קצוצה, סחיטת "דמי חסות" ממועדון באילת, כאשר הנאשמים 1, 2 ו-3 הורשעו גם בכך שהעלימו הכנסות ועברו בכך עבירות מס ועבירות של הלבנות הון. בסופו של דבר, קבע ביהמ"ש כי מתחם העונש ההולם לראש הארגון בן-שטרית נע בין 5 ל-7 שנות מאסר בפועל; וכי המתחם הראוי לנאשם 2, שהיה מנהל בכיר באותו ארגון, נע בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל.

מתחמי הענישה לנאשמים 1 - 3 במסגרת האישום הראשון

לאור כל האמור לעיל, ולאחר שנראה, כי שליליות הארגון של בן-שטרית (הארגון היחיד לגביו יש קביעה של בימ"ש בנוגע למתחמי ענישה) חמורה מזו שבעניינו, ולמרות שגם בעניינו מדובר בשורה ארוכה של

עבירות קשות שבוצעו - הן אישית על ידי ראשי הארגון והן על ידי "חיילי" הארגון, לאורך תקופה ארוכה של 4 שנים וכלפי מספר הקורבנות הרב, **המתחם הראוי לראשי הארגון, היינו לגבי הנאשמים 1 ו-2** (ואין מקום לאבחן ביניהם) נמוך במעט מזה שנקב ביהמ"ש בעניין בן שטרית ונע בין 4 ל-6 שנות מאסר **בפועל; ולגבי המנהל בארגון, הנאשם 3**, ולאור התקופה הלא ארוכה בה שימש כמנהל (עד ש"ז הצידה" לאור פציעתו), ואף בהתחשב במספר העבירות שביצע לאחר שהפסיק לשמש כמנהל בארגון, אנו סבורים, כי **מתחם העונש הראוי לגביו באישום זה נע בין מאסר של שנתיים ועד ל-4 שנים**.

אישום שני לנאשמים 1 ו-3

(ניסיון לרצח חגי זגורי)

האישומים והקביעות העובדתיות

במסגרת אישום זה, המתייחס לנאשמים 1 ו-3 בלבד (להלן באישום זה - הנאשמים), קבענו, כי הנאשמים נעצרו עת היו בדרכם לרצוח את חגי זגורי בליל ה-23/06/08, וזאת כנקמה על רציחתו של משה זיתון ז"ל ימים ספורים קודם לכן, ועל כן הם הורשעו בעבירות של **קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; ניסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; החזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; ניסיון לנשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) בצרוף סעיף 25 לחוק העונשין ובצירוף סעיף 3 לחוק המאבק; ו-קבלת רכב גנוב לפי סעיף 413(י) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק**.

קבענו בהכרעת הדין, כי לאחר רציחתו של משה זיתון ז"ל (ביום 13/06/08), מי שעמד עד לאותה העת בראש הקבוצה אליה השתייכו הנאשמים, ועל רקע החשד של הנאשמים, כי חגי זגורי עומד מאחורי הרצח, גמלה החלטה בלב הנאשמים לרצוח את זגורי, והם קשרו קשר לגרום למותו. במסגרת הקשר, פנו הנאשמים אל עד המדינה וביקשו ממנו לנהוג בעבורם ברכב גנוב, אותו יארגנו מבעוד מועד; להסיעם לביתו של זגורי שברח' נרקיס 33 בשכונת נווה-נוי; ושם, ימתינו עד שיגיע לביתו, והנאשמים יירו בו ויגרמו למותו.

כדי לאסוף נתונים על האזור לצורך מימוש התכנית, ובתאריך 22/06/08 (יתכן והיה זה גם ביום האירוע עצמו - 23/06/08), הסיע עד המדינה (ברכבו המושכר) את הנאשמים לביתו של זגורי; השלושה סרקו את האזור מכל הכיוונים, והנאשמים אמרו לעד המדינה היכן ימתין הרכב הגנוב בו ינהג עבורם; מהו נתיב הבריחה (ביציאה מבאר-שבע לכיוון מצפה רמון); וכי ידאגו לדירת מסתור עבור שלושתם, שתשמש אותם לאחר המנוסה.

לצורך מימוש הקשר, גם החזיקו הנאשמים, בתא מטען של רכב גנוב מסוג מיצובישי (שלוחית הזיהוי שלו זויפה ומספרה 49-810-20), שחנה בחניה ברח' סיני - משעול-ניצנה בבאר-שבע, בשני רובי קלצ'ניקוב, אקדח מסוג "זיג-זאור" חצי אוטומט, 2 מחסניות המתאימות לרובה קלצ'ניקוב, מחסנית המתאימה לאקדח "זיג-זאור" חצי אוטומט וכדורים מתאימים.

בתאריך 23/06/08, בסמוך לשעה 22:30, נסעו הנאשמים ועד המדינה ברכב שכור מסוג הונדה סיוויק (מס' רישוי 57-165-58) בו נהג עד המדינה, אל מקום החניה של הרכב הגנוב האמור, כשבכוונתם לאסוף את כלי הנשק והתחמושת, ולנסוע משם, ברכב הגנוב, אל ביתו של זגורי ושם לירות בו ולגרום

למותו. כשהגיעו לקרבת הרכב הגנוב, הצטרף אליהם אביעד אלבז (המכונה "בצ'קו"), והארבעה ניגשו אל הרכב הגנוב. הנאשמים פתחו את תא המטען של הרכב הגנוב, כדי לוודא שכלי הנשק והתחמושת אכן נמצאים במקום; הארבעה ראו, כי אכן בתא המטען מונחים כלי הנשק ותחמושת, כשהם עטופים במגבת ובשקי יוטה, והנאשמים אף פתחו את המגבת ובדקו את כלי הנשק, מבלי להוציאם מהרכב. אז, הבחינו הארבעה באדם המתגורר בסמוך, ואשר חשד בהם, כי בכוונתם לגנוב את רכב המיצובישי, ועל כן, התרחקו מהמקום; עד המדינה והנאשמים נכנסו לרכב השכור (בו נהג עד המדינה) ונסעו אל סמוך לביתו של בצ'קו, שם אספו אותו אל הרכב. הארבעה החליטו לנסוע מסביב לשכונה, עד שהשכן יעזוב את המקום, כדי שיוכלו לממש את תכניתם, אולם השכן התקשר למשטרה ודיווח על אנשים חשודים המנסים לגנוב רכב. משכך, וכשהארבעה עוד היו (ברכב השכור) באזור החניה של הרכב הגנוב, הם נעצרו על ידי המשטרה.

טיעוני הצדדים

התובע המלומד עמד בטיעוניו הכתובים לעונש, על נחישותם של הנאשמים להביא למותו של זגורי, כנקמה על רצח משה זיתון ועל מנת למנוע פגיעות נוספות באנשיהם. הוא הפנה לדברי עד המדינה, שהעיד, כי הנאשם 3 **"אמר לי שחייבים לפרק את הבן זונה הזה, למה אם לא נפרק אותו, אחד אחד מאתנו ילך..."**. יתרה מכך, עד המדינה סיפר על מפגש שאירגן זגורי, אשר זימן את הנאשמים ואחרים בארגון לביתו לאחר הרצח של משה זיתון, במהלכו טען שאינו קשור לרצח. אולם, הנאשמים לא האמינו לדבריו, והנאשם 3 היה, לדבריו, **"נעול על המטרה, הוא היה ממורמר והוא אמר ש... אסור לנו לעזוב אותו, חייב לפרק אותו, למה אם לא הוא יפרק אחד מאתנו..."**.

התובע הוסיף ופירט את חלקם העיקרי של הנאשמים בביצוע העבירות נשוא אישום זה; את המעשים שביצעו על מנת להקשות על זיהויים מצד אנשי החוק ואנשי חבורתו של זגורי; את הצטיידותם בכלי נשק קטלניים, כאשר לדברי עד המדינה השימוש ברובי הסער נועד לאפשר פגיעה בזגורי גם אם ייסע ברכב ממוגן (לפי מה שציין בפניו הנאשם 1); את הצטיידותם, מבעוד מועד, גם ברכב גנוב (כחלק מ"שיטת עבודתם", לפיה את המעשים הפליליים ביצעו בדרך כלל ברכבים גנובים, שלא ניתנים לייחוס בדיעבד אליהם); את עבודת הכנת השטח שביצעו; ואת העובדה שניסיון הרצח היה אמור להתבצע בליבה של שכונת מגורים. עוד הדגיש התובע את העובדה, שהתכנית לא יצאה אל הפועל לא בשל חרטה של הנאשמים, אלא כיוון שנעצרו על ידי המשטרה.

וכך הוסיף התובע וציין בטיעוניו שבכתב:

"כאשר בוחנים את האירוע נשוא אישום זה ביחד עם מכלול האירועים עליהם סיפר עד המדינה ואשר חלקם נשואי כתב האישום והכרעת הדין, הרי שעולה תמונה שהדעת אינה סובלת, מצמררת וחמורה, של רציחות וניסיונות רצח ופגיעות אלימות במסגרת סכסוכים בעולם התחתון בעיר באר-שבע, בין קבוצות עבריינים חסרות כל מעצורים, שלגבי שתיים מהן נקבע על ידי בתי המשפט כי מדובר בקבוצות המהוות ארגוני פשיעה (ארגון זגורי והארגון דן) - והכל בלב שכונות מגורים בעיר... וכך מתאר עד

**המדינה...: "הם חשבו שהם יכולים להרוג את זגורי, נעצרנו. ומה קרה? שלומי נורה...
זזה נורה... יוני שבתייב נורה (אישום 4) מהצד שלהם, אנחנו הולכים להרוג את אמיר
האמריקאי (אישום 6)...), אלירן פרץ נדקר (אישום 6)..." מעגל דמים שנעצר רק
בשל מעצרים של הנאשמים במסגרת תיק זה" (ההדגשות במקור).**

התובע הפנה לפסיקה, הגם שהיה מודע לכך ש"קשה למצוא בפסיקה מקרה הדומה בכל מאפייניו
לאישום זה, אולם סקירת הפסיקה בהחלט מצביעה על מגמת החמרה בענישה". כך, הפנה התובע
בין היתר גם לע"פ 11068/08 **מדינת ישראל נ' סנקר**, שם גזר ביהמ"ש 10 שנות מאסר על הנאשמים
בגין עבירות דומות. לדבריו, ניתן למצוא דמיון בין המקרים בהצטיידות בכלי נשק וברכב לשם ביצוע הרצח
המתוכנן; בסיוור השטח המקדימים; בכך שהמעשים היו אמורים להתבצע בליבה של עיר ואזרחים תמימים
היו יכולים, חלילה, להיפגע; ובכך שהמעשה נמנע בשל מעצר הנאשמים. יחד עם זאת, התובע סבור
שהמקרה שבפנינו חמור מהמקרה של **סנקר**, שכן שם הנאשמים הורשעו אך בעבירה של ניסיון לחבלה
בכוונה מחמירה, והעיקר - כיוון שהנאשמים שבפנינו הורשעו בעבירות עת פעלו במסגרת ארגון פשיעה
וכחוליה משרשרת עבירות חמורות במסגרת סכסוכי בין ארגוני פשיעה בעיר באר-שבע.

לפיכך, סבר התובע, כי מתחם העונש ההולם לשני הנאשמים באישום זה נע בין 14 ל-18 שנות מאסר
בפועל.

באי כוחו של הנאשם 1 ביקשו לאבחן בין **פרשת סנקר** למקרה שבפנינו, בעיקר כיוון שבמקרה של
סנקר אירעו חילופי יריות עם כוח משטרה במהלכו נהרג אחד הקושרים. בטיעונו בעל פה הוסיף עו"ד
גלבע, כי בניגוד למרדף שהתנהל בעניין **סנקר**, במקרה שבפנינו הנאשמים לא ברחו מהמשטרה
כשנעצרו, אף אחד לא נפגע, **"לא הייתה תנועה לכיוון האובייקט"** (עמ' 1480 ש' 4-5, בישיבת יום
22/12/16), לא נמצאו קסדות או כפפות או מסכות, והכדורים היו בתפוזרת, כך **"שבעבירה כזאת,
לטעמי, היא על גבול ההכנה"** (שם, ש' 8-9).

לעומת זאת היפנו באי כוחו של הנאשם 1 לשורה של פסקי דין אחרים, תוך שטענו שבמקרה שבפנינו
העונש צריך להיות קל מהעונשים שנזכרו באותם פסקי דין, בין היתר מאחר שבמקרה שבפנינו לא נפגע
אף אחד; הנאשם 1 לא היה היוזם של המעשים (שכן היה זה הנאשם 3 שציין במפורש בפני עד המדינה,
שיש "להוריד" את זגורי); וחלקו בביצוע המעשים לא היה מרכזי [הסנגורים הפנו לתפ"ח (מרכז)
36578-05-12, **אגנהו** (מיום 06/05/13) - שם נדון הנאשם ל-11 שנות מאסר לאחר שירה במתלונן
עמו היה לו סכסוך כספי; ע"פ 1645/08, **פלוני** (מיום 03/09/09), שם נדון המערער ל-11 שנות מאסר
בגין ירי במתלונן; ע"פ 9334/02, **בורקאן** (מיום 03/04/06), שם נדון המערער ל-10 שנות מאסר
לאחר שירה 10 כדורי אקדח לעבר המתלונן; פ"ח 35192-06-12, **חיים צרפתי** (גז"ד מיום
16/09/13), שם נדון הנאשם ל-11 שנות מאסר בפועל, לאחר שירה ירייה אחת בשכנו על רקע סכסוך
קודם שכלל גם עבירות נוספות; תפ"ח 26879-11-12, **בן-שטרית ואח'** (המצוין לעיל), שם קבע
ביהמ"ש המחוזי מתחם עונש לעבירה דומה של ניסיון לרצח הנע בין 11 ל-13 שנות מאסר בפועל
במסגרת האישום השלישי, ובאישום החמישי המתחם אף קל יותר, כאשר הנאשמים נעצרים בדרכם
לביצוע ניסיון הרצח, מתחם שנע בין 9 ל-11 שנות מאסר].

באי כוחו של הנאשם 3 טענו, כי לא עלה בידיהם למצוא פסיקה במעשים דומים לאלה שביהמ"ש הרשיע את הנאשמים באישום זה, כאשר אין מפגש בין הקרבן המיועד למבצעי העבירה. לדבריהם, לענין אישום זה **"ניתן לדבר על פוטנציאל פגיעה בלבד ולא על פגיעה בפועל... אין מחלוקת כי שימוש בנשק טומן בחובו סיכון, עם זאת, בנסיבות המקרה בהם הורשעו הנאשמים במסגרת האישום השני, קיימות אפשרויות רבות לאופן ביצוע העבירה על ידי הנאשמים כשהסכנה הצפויה לקורבן העבירה לא הובהרה... מדובר בביצוע עבירת ניסיון לרצח ברף הנמוך ביותר, שכן מעצרו של הנאשמים התבצע עובר לפגיעה כלשהי בקורבן העבירה".** בטיעוניהם בעל-פה הוסיף עו"ד בר-עוז, כי **"מדובר בעבירה של ניסיון לרצח שהיא מאוד מאוד נוסקת, כבודכם, לעבירה של קשירת קשר... לא זו בלבד שלא כללה אלימות, אלא שלא נוצר אפילו מגע בקשר עין עם הקרבן, קל וחומר פגיעה כלשהי... או יצירת מגע עם כלי נשק כלשהו"** (ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1463, ש' 24-26 עד עמ' 1464 ש' 1). להבנתו, העבירה הזו חמורה הרבה פחות מכל עבירת אלימות אחרת.

עוד טענו באי כוחו של הנאשם 3, בטיעוניהם בכתב, כי יש לתת משקל רב לכך, שהנאשמים חששו מכך שמותו של משה זיתון קשור לקרבן נשוא האישום השני, ואף לקשריו המשפחתיים של הנאשם 3 עם משה זיתון. **"המניע שהביא את הנאשם 3 להשתתף בביצוע עבירה זו הוא, כאמור, מניע משולב ואין מדובר דווקא בפעילותו במסגרת הארגון, אלא בבחירה רעה להתמודדות עם אבדן אחיינו האהוב. מניע זה מכה עוד יותר את מעורבותו של הנאשם 3 בפעילות ארגון הפשיעה ובוודאי כמנהל הארגון".**

אלא, שכבר כאן נציין, כי המניע לביצוע ניסיון הרצח היה, כאמור לעיל, לא היה רק רצון לנקום מותו של משה זיתון המנוח, אלא גם החשש שאם לא יעשה הניסיון לרצוח את האחראי על מותו, הלה ינסה לפגוע בחברי הארגון. אין ספק, אם כן, כי יש קשר ישיר והדוק בין העבירות נשוא האישום השני לבין פעילותם של הנאשמים במסגרת הארגון; לאחריותם של ראש הארגון ומנהלו כלפי חברי הארגון.

באי כוח הנאשם 3 ביקשו לתת משקל רב באישום זה לחלוף הזמן (**"עבירה שיוחסה להם, כבודכם, היא עבירה משנת 2008... זה כמעט עשור..."**, עמ' 1464 לפרוטוקול, ש' 13, ישיבת יום 22/12/16), והוסיף, שהנאשם 3 היה עצור בגין עבירה זו גם בשנת 2008 תקופה של כחודש ימים, אותה יש לנכות מתקופת המאסר שתיגזר עליו.

דין

לא יכולה להיות מחלוקת בדבר חומרת מעשי הנאשמים, שבאישום זה, כמו גם באישומים האחרים נשוא כתב האישום, הוכיחו, כי אין להם כל ערך לעקרון קדושת החיים, לזכותו של הפרט לשלמות גופו, ואף לא לשלום הציבור וביטחונו.

כאמור לעיל, הנאשמים החליטו שיש לרצוח את חגי זגורי בשל חשדם, כי הוא זה שהורה על רציחתו של משה זיתון וכיוון שחששו, שאם לא ירצח זגורי, הוא יורה לאנשיו לפגוע בחברי הארגון של הנאשמים. הם אלה שתכננו את האירוע; הם אלה שגייסו את עד המדינה על מנת שינהג עבורם ברכב - הן לצורך הכנת השטח, הן בזמן האירוע והן לאחריו; הם גם גייסו את בצ'קו; הם הכינו את הרכב הגנוב עמו תכננו להגיע אל זגורי וממנו תכננו לירות בו; הם אלה שהכינו את כלי הנשק, וביניהם גם כלי נשק עוצמתיים שהיו אמורים לחדור את רכבו של זגורי, במידה והיה מגיע לביתו ברכב ממוגן; והם אף הודיעו לעד המדינה, שתהיה מוכנה עבורם דירת מסתור, בה יוכלו להסתתר לאחר מעשה. מן הסתם, חלקם בתכנון האירועים

ובביצועם - היה דומיננטי ומרכזי.

יתרה מכך, הנזקשה היא הצפוי במידה ותכניתם הייתה מתממשת, הואקטלני - ירי לעבר זגורי עלול היה לגרום למותו של זגורי ואף עלול היה לגרום לפגיעה באנשים הנוספים שיהיו אתו, ואולי גם עלול היה לפגוע בעוברי אורח תמימים, שהרי הירי תוכנן להתבצע בעיבורה של שכונת מגורים.

עבירת הניסיון לרצח היא מבין העבירות החמורות שבחוק העונשין, כאשר העונש שנקבע בצידה עומד על 20 שנות מאסר. העונש הצפוי למי שעובר עבירה זו במסגרת ארגון פשיעה - כפול. מסקירת הפסיקה הנוגעת לעבירת הניסיון לרצח עולה, כי פרט לגזר הדין בעניינו של **בן-שטרית**, אין מקרה שנסיבותיו מקבילות לנסיבות המקרה שבפנינו, במיוחד כיוון שלא ניתנו גזרי דין בעבירות של ניסיון לרצח שבוצעו במסגרת פעילות בארגון פשיעה (נסיבה מחמירה); ואף מעטים המקרים בהם הורשעו המעורבים בעבירות של ניסיון לרצח עוד טרם החלו לירות לעבר הקורבן (נסיבה מקלה, הגם שהניסיון הופסק לא בשל חרטה אלא לאור מעצרם של הנאשמים).

כך, בע"פ 6908/10 **רן דוד נ' מדינת ישראל** (מיום 02/01/13), החליט המערער להביא למותו של המתלונן, בשל אמירה של מה בכך של המתלונן; הנאשם יצר קשר עם שני אנשים נוספים והם הגיעו סמוך לביתו של המתלונן, כאשר הנאשם מצויד באקדח. הנאשמים חיפשו אחר המתלונן וכאשר הוא הגיע, הנאשם ירה בו 4 יריות לעיניה של אמו, כאשר כדור אחד פגע בזרועו של המתלונן, השני בגבו ושניים נוספים החטיאו את מטרותם. המתלונן נפגע ונאלץ לעבור שני ניתוחים. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 12 שנות מאסר בפועל והתחשב בעובדת היותו אב צעיר לפעוטות אשר נולדו במהלך מעצרו. בית המשפט העליון הותיר את העונש על כנו. במקרה זה, שלא כמו במקרה שבפנינו (וכמצוין לעיל), המערער החל בביצוע הירי לעבר המתלונן, שאף נפצע, ואילו במקרה שבפנינו בסופו של יום, גם אם לא בזכותם של הנאשמים, לזגורי לא נגרם כל נזק והנאשמים נעצרו עוד בטרם היה סיפק בידם לירות לעברו. אולם, שלא כמו בע"פ 6908/10, הנאשמים שבפנינו פעלו במסגרת ארגון פשיעה, על כל ההחמרה הנדרשת כתוצאה מכך.

בעניין סנקר המוזכר לעיל, הנאשמים נסעו במשך כמה ימים באזור בו נהג לשהות המתלונן; ביום האירוע החליפו מכוניות, חבשו כובעים שחורים ונצפו נוסעים לאט במורד הרחוב בו שהה המתלונן והסתכלו על המתלונן ללא הפסקה. הנאשמים ניסו להימלט מהשוטרים שהיו במקום, אך נעצרו לבסוף על ידי המשטרה, כשברכבם נמצא רובה גנוב דרך ולא נצור, 3 מחסניות מלאות בכדורים וחבילה של כפפות לטקס. אחד מהמעורבים נהרג כאשר נמלט מהשוטרים וירה לעברם. בית המשפט המחוזי הרשיע את הנאשמים בעבירות קשירת קשר לביצוע פשע, נשיאת נשק וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה והשית עליהם 8 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה; הרשיע את הנאשמים בעבירה של ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה; והשית עליהם עונש של 10 שנות מאסר בפועל.

כמצוין על ידי המאשימה, במקרה שבפנינו הורשעו הנאשמים בעבירה חמורה יותר ואף ביצעו זאת במסגרת ארגון פשיעה, אך אף זאת בהתאם לנטען על ידי ב"כ המאשימה, יש במקרה זה קווים מקבילים למקרה שבפנינו בכל הנוגע לקשירת הקשר, ההכנה, ההצטיידות בנשק לקראת ביצוע העבירה ועצירת המעורבים בטרם הגיעו לקורבן על ידי המשטרה. אך יש גם ממש בדברי הסנגורים שציינו, כי במקרה של **סנקר** ברחו הנאשמים מהמשטרה, שלא כמו במקרה שבפנינו, ואף נורו יריות תוך כדי ההימלטות, כאשר היורה נהרג תוך כדי הימלטותו.

בתפ"ח 11-12-26879, בן-שטרית המוזכר לעיל, הורשעו בן-שטרית (שהוכרז כראש ארגון פשיעה) ושלושה מ"חייליו", במסגרת האישום השלישי, בביצוע עבירות של ניסיון לרצח, קשירת קשר לפשע ועבירות בנשק. נקבע, כי בעקבות כישלון ביצוע רכישת גרוטאת אנייה, שנחתמה תחת חסותו של בן-שטרית (לאחר שהקרבת המיועד של העבירה, דיאב, שילם כסף עבור האנייה אך לא הצליח להוציא את הברזל שפירק מהנמל), הגיע דיאב אל ביתו של בן-שטרית, שכעס על חוצפתו. בן-שטרית החליט שבשל חוצפה זו יש לרצוח את דיאב, ועל כן הזעיק שלושה נאשמים נוספים (שהצטרפו לקשר הפלילי) והם החלו בניסיון לרצוח את דיאב. אלא, שלמרות שהנאשמים כבר היו מוכנים לביצוע הרצח, הניסיון לא צלח, הן בשל כך שעד המדינה הזהיר את דיאב והן בשל כך שדיאב וחבריו, שהיו בנסיעה אחרי עד המדינה, בדרך לאזור בו היו אמורים הנאשמים לירות על רכבם ולרצוח את דיאב, חשדו בנסיבות הנסיעה והסתובבו ונסעו מהמקום. ביהמ"ש קבע, כי מתחם העונש ההולם בכל הנוגע לבן-שטרית נע בין 11 ל-13 שנות מאסר.

במסגרת האישום החמישי בפרשיה זו, שוב הורשע בן-שטרית, ביחד עם נאשם נוסף, בביצוע עבירות של ניסיון לרצח, קשירת קשר לפשע, החזקת נשק ושיבוש מהלכי משפט. באישום זה נקבע בהכרעת הדין, כי בעקבות הגעתו של יוסי מלכה לאילת, קשרו בן-שטרית ואחר קשר להביא למותו, בסיועו של עד המדינה. הם תכננו באיזה אופן יעשו זאת ואף ניסו להוציא את תכניתם אל הפועל בכך שהצטיידו בכלים המתאימים. למזלו של מלכה, נעצרו השלושה בדרך לביצוע העבירה מאחר ועד המדינה דיווח לרכז המודיעין על התכנית. באישום זה קבע ביהמ"ש המחוזי, כי המתחם ההולם נע בין 9 ל-11 שנות מאסר בפועל.

על בית המשפט להתייחס בחומרה לכל מעשה שמטרתו אינה אלא "סגירת חשבונות" בין עבריינים המגלים זלזול בחיי אדם ומוכנים להוציא לפועל המתה של אחר, ללא כל ערך לחיי אדם, אם חיי הקרבן המיועד ואם חיי כל מי שעלול להיפגע תוך כדי המעשים.

צריך להישמע מסר חד וברור המוקיע כל ניסיון לפגיעה בחיי אדם, קל וחומר כשהתכנון היה מיועד להיעשות תוך שימוש בכלי נשק, בחבורה, לאחר תכנון, וכחלק ממעשים המבוצעים במסגרת ארגון פשיעה. המחיר החברתי של מעשים כגון אלה הוא כבד ובלתי נסבל.

בהקשר זה נציין, כי יש ליתן משקל מוגבל בלבד לכך, שלא הוכח כי נגרם כל נזק מפעילות הנאשם, שכן הענישה בעבירות מסוג זה, אינה מותנית **"בהצלחת המעשים בפועל"**, והענישה המחמירה נדרשת **"גם שעה שהמעשים לא נשאו פרי"**, נוכח **"פוטנציאל הפגיעה"** הגלום בהם (ע"פ 2359/11 **עימאד חמד נ' מדינת ישראל**, פסקה 5, מיום 28.6.2012; ע"פ 3370/09 **עליאן אלעמור נ' מדינת ישראל**, מיום 26.12.2011; ע"פ 4270/09 **שאדי סעיד נ' מדינת ישראל**, מיום 24.11.2010; ע"פ 5578/09 **אכרם אבו סנימה נ' מדינת ישראל**, מיום 1.3.2010).

הפסיקה בעבירה של הניסיון לרצח רבה וענפה והיא מאופיינת בגישה מחמירה וברמת ענישה גבוהה, עד כדי עונשי מאסר דו ספרתיים במקרים החמורים (ע"פ 2910/009 **קאסיה נ' מדינת ישראל** מיום 21.11.2011; ע"פ 10052/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** מיום 4.1.2011; ע"פ 5606/10 **בוניפד נ' מדינת ישראל** מיום 19.12.2012).

וידגש, כי מעשיהם של הנאשמים חמורים ביותר, במיוחד בשל סכנתם לציבור. השניים החלו להוציא אל

הפועל את מזימתם לפגוע באחר, כשכוונתם הייתה לפגוע בו בנשק, בעיבורה של עיר, בלב שכונת מגורים. על בתי המשפט לתרום תרומתם במלחמה בתופעות שכאלה, המערערות את הביטחון האישי של אזרחי המדינה ותושביה. וכשמעשים אלה נעשים במסגרת של ארגון פשיעה, ועל ידי ראשי הארגון בעצמם, הענישה צריכה להיות אף חמורה מהמקובל בעבירות אלה. העבירה נשוא אישום זה, יש לזכור, אינה אלא חוליה אחת בשרשרת אירועי האלימות שביצעו חברי הארגון במסגרת הסכסוכים שבין ארגוני הפשיעה בעיר באר-שבע, אירועים שגבו קורבנות בפועל; הביאו לפציעתם של רבים (בין של חברי הארגון ובין חברי הארגון היריב); ואף הביאו לסכנת פגיעה בציבור בכללותו.

לאור כל האמור לעיל, אנו סבורים כי מתחם העונש ההולם באישום זה, לשני הנאשמים, עומד על מאסר הנע בין 10 ל-14 שנות מאסר בפועל.

אישום שלישי לנאשמים 2 ו-4 **(ניסיון לרצח משה רובין)**

האישומים והקביעות בהכרעת הדין

במסגרת אישום זה הורשע הנאשם 4 בעבירות של ניסיון לרצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; ובהחזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק.

על פי הקביעות בהכרעת הדין, במועד לא ידוע, במהלך החודשים מרץ-אפריל, שנת 2011, הצטיידו הנאשם 4 וניסנו באקדח, ונסעו ברכב לשכונה ד' באר-שבע, כדי לאתר ולרצוח את משה רובין, שנהג לשהות ליד סופרמרקט השייך למשפחתו של רוני מירשווילי, חברו של רובין, שניהם משתייכים לחבורה היריבה.

הנאשם 4 יצא מהרכב כשהוא מחזיק באקדח, התקרב עד לגבו של רובין, שהיה בחברת אחרים, כיוון את האקדח לעבר רובין, ולחץ על הדק האקדח יותר מפעם, במטרה לגרום למותו של רובין, אולם בשל תקלה כלשהי לא נוצרה ירייה; לאחר מכן, נמלטו הנאשם 4 וניסנו מהמקום ברכבם.

נאשם 2 זוכה מעבירה של ניסיון לרצח שיוחסה לו בקשר לאירוע זה, לאחר שלא הוכח, כי היה שותף, קונקרטי, לתוכנית לרצוח את רובין, והוא הורשע בעבירה של החזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק, הנוגעת להחזקת שני אקדחים ("ברטה" ו-"בראונינג"), וכן שתי לבנות חבלה מספר 13 בפיר המעלית ברחוב חזני בבאר שבע. נאשם 4 השתמש באחד האקדחים, בעת ניסיון רציחתו של רובין, כמתואר. לאחר הניסיון לרצוח את רובין, שלח הנאשם 2 את נאשם 4, ניסנו ואת עד המדינה כדי לבדוק את האמל"ח בפיר המעלית, כדי להימנע מתקלת נשק דומה בעתיד.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה טען, כי הרצון לפגוע ברובין היה בשל מעמדו הבכיר בחבורה היריבה. הנאשם 4 וניסנוב לא היססו לבצע את הירי לאור יום, בליבה של שכונת מגורים; נאשמים 2 ו-4, הביעו צער על כך שהאירוע לא צלח. לאחר האירוע נטמן הנשק בפיר המעלית ברחוב חזני.

נוכח עובדות אלה, ולאחר שהעבירה בוצעה במסגרת ארגון פשיעה, כאשר ביסוד המעשה נעוץ סכסוך בין עבריינים, סבורה המאשימה כי יש מקום לקבוע כי מתחם עונשו של נאשם 4, יהיה בין 14 ל-18 שנות מאסר בפועל. ב"כ המאשימה ציין כי מתחם זה זהה למה שהתבקש בעניינם של נאשמים 1 ו-3 באישום השני, על אף שמעמדם הארגוני של נאשמים 1 ו-3 היה גבוה יותר מזה של נאשם 4, ואולם לדעת המאשימה, הנסיבות החמורות של הניסיון לביצוע הרצח, שקולות לחומרת המעשים באישום השני.

באשר להחזקת כלי הנשק, טען ב"כ המאשימה, כי עלה מהראיות כי הסתרת אמל"ח בפיר מעליות ברחבי העיר הייתה נוהג מקובל אצל הנאשמים, לצורך זמינות כלי הנשק במסגרת סכסוכים בעולם העברייני, ולמניעת קלקולם של כלי הנשק. החזקת לבנות החבלה והאקדחים באזור מגורים, בבית רב קומות, מעידה על אדישות לחיי אדם, ועל מסוכנותם הרבה של הנאשמים. צוין, בעניין זה, כי לבנת חבלה תקנית מסוג זה שהוחזקה בבניין, מכילה כמות גדולה של חומר נפץ, ובאמצעות מתקן העלוקה המחובר אליה, ניתן להצמיד את המטען לרכב או למבנה; נסיבות אלו מציבות את העבירה ברף חומרה עליון.

טענת המאשימה הינה, כי לאור כמות וסוג כלי הנשק, פוטנציאל הפגיעה, החזקת כלי הנשק בפיר מעלית של בנין מגורים כחלק מ"פרקטיקה ארגונית מקובלת", ובייחוד לאור מעמדו הבכיר של נאשם 2 כראש ארגון פשיעה המחזיק במאגר האמל"ח, ואשר הורה לאנשיו לתחזק את כלי הנשק ולוודא תקינותם, הרי שמתחם העונש ההולם את נסיבות העבירה הוא בין 7 ל-10 שנות מאסר בפועל.

ב"כ של נאשם 2 טענה, כי מתחם הענישה עליו עמדה התביעה (7 עד 10 שנות מאסר) הינו גבוה ומוטעה, ואין לקבלו. צוין, כי העבירות הנלוות בהן הורשע הנאשם, בנוסף להרשעה על פי חוק המאבק, בוצעו בשנת 2011 בלבד. לפיכך, יש לראות במכלול הרשעותיו של הנאשם, משום אירוע אחד. הרשעותיו של הנאשם (כולל ההרשעה באישום שבפרט החמישי), מתייחסות לפרק זמן "**מאוד מצומצם של מספר בודד ביותר של חודשים למעשה אביב תחילת קיץ של שנת 2011, למעט זה לא הורשע הנאשם בשום עבירה...הוא הורשע בזה שהוא ראש ארגון**".

נטען, כי החזקת נשק בפיר מעלית, התבצעה באירוע אחד, נקודתי, ולא מעבר לכך; וכי, על אף שנקבע בחוות דעת מז"פ, כי לבנות החבלה היו תקינות, היו אלה חסרות מנגנון הפעלה, ומכאן שלא היה בכוחן לסכן אזרחים שהיו עלולים להיתקל בהם באקראי.

ב"כ הנאשם 4 טען, כי הנאשם עמד בדרג נמוך של "מבצע" בארגון, וכי מדובר בארגון שאינו נמצא בראש הסולם של ארגוני הפשיעה, וכבר נקבע בע"פ 2996/09 **פלוני נ' מדינת ישראל**, כי על העונש לבטא לא רק את פעילות הנאשם בארגון, אלא גם את מיקומו של הארגון במדד החומרה. בענייננו, מדובר בארגון פשיעה שפעל בתחומי העיר באר-שבע, במסגרת מאבקי הכוחות בעיר; הארגון עסק בעיקר בפעילות בעלת אופי כלכלי, הלוואות, העלמות מס והלבנת הון, ולנאשם 4 לא היה כלל חלק בעבירות אלה. ב"כ הנאשם טען בנוסף, כי יש לראות את מכלול מעשי העבירה בהם הורשע הנאשם, כאירוע אחד המורכב ממספר מעשים. לפיכך, יש לקבוע מתחם עונש הולם לאירוע כולו; רצף האישומים

מבסס את קיומו של ארגון הפשיעה, ומעשיו של נאשם 4 נכללים במסגרת אותה תבנית ארגונית על מנת לשמר את כוחו של הארגון; נוכח הרקע המשותף לביצוע המעשים, וכאשר מרבית האירועים התרחשו אף הם ברצף (בין החודשים מאי - יולי 2011), הרי שיש קו מקשר בין האישומים, היינו התנהגות אלימה מצד הנאשם 4, בסמיכות זמנים ומקום, ועל מנת לשמר את מעמדו של הארגון. בנסיבות אלה מתקיים המבחן התכליתי הפונקציונלי (ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל**, המוזכר לעיל), התומך בכך שמדובר באירוע אחד המורכב ממספר מעשים המשרתים את הארגון ופעילותו. עוד צוין, כי כפי שנפסק בעניין ג'אבר, העונש בגין אירוע אחד יהא העונש המקסימלי שניתן להטילו בגין העבירה החמורה ביותר שבוצעה בגדרי אותו אירוע, ומכאן שמתחם הענישה האמור לחול על הנאשם הוא עד 20 שנות מאסר, נוכח העונש הקבוע לעבירת הניסיון לרצח, לפי סעיף 1305(1) לחוק העונשין.

ב"כ הנאשם 4 טען בנוסף, כי במקרים שונים בהם הורשעו נאשמים בעבירות של ניסיון לרצח נקבעו מתחמי ענישה פחותים מאלה שביקשה המאשימה. כך, בפרשת **בן שטרית**, נקבע לגבי אחד הנאשמים שפעל כמנהל בארגון (אורן אלמקייס), שמעמדו בכיר מזה של הנאשם 4, מתחם ענישה של 6 עד 8 שנות מאסר, (וכן מתחם של 2 עד 4 שנות מאסר בעבירת סחיטה באיומים, שאף בה הורשע נאשם 4 בגדרי האישום החמישי). בנוסף, הפנה ב"כ הנאשם לפסקי דין אחרים שניתנו בעבירות של ניסיון לרצח, שבהם הוטלו עונשים מקלים ביחס לדרישת התביעה בעניינו של הנאשם (תפ"ח(ב"ש) 1139/08, **מ"י נ' בהטה מלקה** מיום 21.10.09 וכן לע"פ 9703/09 **בהטה נ' מ"י** מיום 30.4.12, שבו הופחת העונש ל-6 שנות מאסר; תפ"ח (נצרת) 18/08 **מ"י נ' שלומי אוחיין ואח'** מיום 2.3.11; ע"פ 2721/11 **מ"י נ' אוחיין** מיום 3.9.12, בו הושת עונש של 4 שנות מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 5797/11 **רוי צסן נ' מ"י** מיום 5.8.12, בו נגזרו 9 שנות מאסר במקרה חמור; תפ"ח (חיפה), 36376-04-14 **מ"י נ' פלוני** מיום 27.4.15, בו נגזרו 10 שנות מאסר בנסיבות של אלימות חמורה; תפ"ח (ת"א) 1172/02 **מ"י נ' אמיר** מיום 26.9.04, שם הוטלו 10 שנות מאסר בגין פציעה קשה בירי). נוכח רמת ענישה זו, טוען ב"כ נאשם 4, כי העונשים להם עתרה התביעה סוטים לחומרה מרמת הענישה הנוהגת, וכי לא נערכה כל אבחנה בין מעמדו של הנאשם לבין מעמדו של ראשי הארגון. להבנתו, הוראת סעיף 3 לחוק המאבק בארגוני פשיעה, לפיה מי שעובר עבירה במסגרת פעילות של ארגון פשיעה, דינו **"כפל העונש הקבוע לעבירה, אך לא יותר ממאסר 25 שנים"**, נתונה לשיקול דעת, בהתחשב בנסיבות המקרה (ר' הערותינו לעניין זה לעיל, בכל הנוגע לאישום הראשון). נוכח מעמדו הנמוך בארגון של נאשם 4 אין מקום להחיל עליו את כפל העונש, וענישה זאת צריכה להינקט רק במקרים חריגים, כמו זה שנדון ב-בש"פ 6471/08 **מ"י נ' אבוטבול ואח'**, שם נקבע, כי עמידה בראש ארגון פשיעה או נטילת חלק בניהולו, מהווה נסיבה מחמירה המובילה במרבית המקרים להכפלת העונש המרבי הקבוע בצד אותה עבירה.

באשר לנסיבות העבירה, צוין על ידי הסניגור, כי ניסיון רציחתו של רובין לא גרם לפגיעה גופנית כלשהי, והמעשה אינו מהחמורים בנסיבותיו. נוכח האמור, טען ב"כ נאשם 4, כי מתחם העונש לו עתרה התביעה באישום זה (14 עד 18 שנות מאסר, וכך גם מתחם העונש לו עתרה באישום הרביעי, להלן), אינם מידתיים, וכי יש לקבוע כי מתחם העונש ההולם לשתי עבירות ניסיון לרצח בהן הורשע הנאשם, יהיה בין 4 ל-6 שנות מאסר, ובחלקו התחתון של מתחם זה.

האישום הרביעי - נאשמים 2, 4 ו-7 **(ניסיון לרצח יוני שבתייב)**

האישומים והקביעות בהרעת הדין

בגדרי אישום זה, שעיקרו ניסיון רציחתו של יוני שבתייב, אף הוא מאנשי החבורה היריבה, הורשעו **נאשמים 2, 4 ו-7** בעבירות של **קשירת קשר לביצוע רצח, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; ניסיון רצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; ופציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 בצירוף סעיף 335(א)(1)(2) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק.**

נאשם 2 הורשע, בנוסף, **בעבירות של החזקת נשק, לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; ועסקה אחרת בנשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק.**

נאשם 2 זוכה, באישום זה, מעבירה של שידול לניסיון לרצח, והנאשמים **4 ו-7 זוכו** מעבירות של נשיאת נשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין ושיבוש מהלכי משפט.

על פי העובדות שנקבעו בהכרעת הדין, ביום 7.6.2011, בשעות שלפני ביצוע הירי בשבתייב, התכנסו הנאשמים, עד המדינה וניסנו בביתו של נאשם 2 בעומר, שם הורה נאשם 2 לעד המדינה, להעביר לידי ניסנוב אקדח, שטיבו המדויק לא הובהר, "**אם יהיה משהו טוב**"; אקדח זה הועבר לעד המדינה על ידי נאשם 2 במועד אחר, שקדם למפגש בביתו של הנאשם 2 בעומר.

מאוחר יותר באותו ערב, הנאשמים **4 ו-7** הסיעו את ניסנוב ברכב בו נהג נאשם 7, כדי שזה יקבל לרשותו את האקדח מידי עד המדינה, במקום מפגש, סמוך לביתו של עד המדינה; עד המדינה העביר את האקדח לניסנוב ששכב במושב האחורי של הרכב, כשראשו מכוסה בכובע קפוצ'ון, וכפפות לידי. לאחר מכן הסיעו הנאשמים **4 ו-7** את ניסנוב לזירת הירי, באזור רחוב סיני בבאר שבע, ליד דירה בה ניהל שבתייב מקום הימורים; באזור הדירה נערך סיור מקדים, ביום אחר, על ידי עד המדינה, ניסנוב ואחרים, לצורך בדיקת זירת הירי העתידית.

שעה ששבתייב נגלה ברחוב לעיני ניסנוב שהיה כבר מחוץ לרכב, ירה ניסנוב לעבר שבתייב מספר כדורים מטווח קרוב, במטרה להמיתו, והמשיך לירות בו גם לאחר ששבתייב כבר נפל על הקרקע; לשבתייב נגרמו עקב הירי פצעי כניסה ויציאה באמת יד ימין, והוא נחלץ, למזלו, ללא פגיעה קשה יותר, והצליח להימלט מהמקום. נאשמים **4 ו-7** המתינו אותה עת בקרבה לזירת הירי בתוך הרכב, שבאמצעותו מילטו את ניסנוב מהמקום לאחר הירי; ניסנוב הסתתר באזור מרכז הארץ, כדי להתרחק מבאר שבע, ונאשמים **4 ו-7** עמדו עמו בקשר ישיר לצורך תיאום חזרתו לבאר שבע.

על פי העובדות שנקבעו, עמד הנאשם 2 מאחורי התוכנית לרצוח את שבתייב. הנאשם קיבל דיווחים בעקבות הירי; הביע אכזבה מהביצוע "הכושל"; הורה לניסנוב הנמלט, להישאר באזור המרכז, עד שיתיר לו לחזור, ואף שילם לאנשיו עבור מעורבותם במעשה.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עמד בטיעונו על כך שמדובר היה בתכנית מפורטת ומדוקדקת להביא למותו של בכיר בקבוצה היריבה. תכנית זו הוצאה אל הפועל בנחישות ובקור רוח על ידי חברי הארגון, ובראשם הנאשם 2. על נחישותם של חברי הארגון להביא למותו של שבתייב, ניתן ללמוד מהעובדה שניסנוב ירה בשבתייב שוב ושוב, מטווח קרוב, גם לאחר שזה נפל לרצפה, ובזמן שהנאשמים **4 ו-7** ממתנים בקרבת מקום בכדי למלטו לאחר הירי.

נטען, כי ניסיון הרצח בוצע במתווה ה"קלאסי" של פעילות ארגוני פשיעה. נאשם 2, שלח את "חייליו" להמית אחד מיריבי הארגון. הוא עצמו לא "ירד לשטח" ולא נטל חלק בעבודה ה"מלוכלכת", אלא נשאר בביתו בעומר. עם זאת, הנאשם 2 שלט באירוע כולו ובחברי הארגון שביצעו אותו. הוא עקב ועודכן מיידית באשר לתוצאות הירי.

ב"כ המאשימה סבור, כי מתחם ענישה שיש לקבוע בעניינו של נאשם 2 בגין הרשעתו באישום זה, הינו בין 16 ל- 20 שנות מאסר בפועל. נטען, כי מעשיו של הנאשם 2, נוכח מעמדו כראש ארגון שהעביר נשק לאחד מאנשיו לצורך ביצוע הרצח, מצויים ברף חומרה עליון; כי, העונש הקבוע בגין עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות הינו 6 שנות מאסר, ובצירוף סעיף 3 לחוק המאבק - 12 שנות מאסר; וכי בצד העבירות הקשורות בניסיון הרצח והפציעה בנסיבות מחמירות, הרי שהעבירה הקשורה בהעברת האקדח לידי עד המדינה, וההוראה שנתן נאשם 2 להעביר את האקדח לניסנוב לצורך ביצוע הרצח, מציבות את המעשה במדרג חומרה גבוה ביותר, כאשר העונש הקבוע בגין עבירה של עסקה אחרת בנשק לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין, הינו 15 שנות מאסר ובצירוף סעיף 3 לחוק המאבק - 25 שנות מאסר.

באשר לנאשמים 4 ו-7 טען ב"כ המאשימה, כי הנאשם 4 היה שותף למעשה, שבועות מספר בלבד לאחר ניסיון קודם לרצוח את משה רובין, כפי שפורט במסגרת האישום השלישי; כיגם במקרה זה בוצעה העבירה בליבה של שכונת מגורים בעיר באר-שבע; כי לאירוע היו עדי ראייה - אזרחים שעברו במקום, שהיו עלולים להיפגע עקב הירי; וכי נסיבות אלה מצביעות על אדישותם המוחלטת של הנאשמים לאפשרות פגיעה בחפים מפשע במסגרת ניסיונותיהם להביא בכל מחיר לפגיעה ביריביהם.

המאשימה סבורה כי מתחם העונש הכולל שיש לקבוע בעבירה זו הן לגבי הנאשמים 4 ו-7, בגין חלקם באירוע, הינו 12 עד 15 שנות מאסר בפועל.

ב"כ נאשם 2 טענה, כי עתירת המאשימה לקביעת מתחם ענישה שבין 16-20 שנות מאסר באישום זה, מתעלמת מהפציעה הקלה ביותר שנגרמה לשבתייב עקב הירי; מדובר במתחם ענישה חריג לחומרה, שאין לקבלו. לדבריה, טענת המאשימה, כי המעשה בוצע בקור רוח, אינה מבוססת עובדתית, וככל שמשווים את העונשים בעבירות ניסיון רצח לאלה שהוטלו בפרשת בן שטרית שהוזכרה לעיל, הרי שבפרשת בן שטרית הוטלו 10 ו-12 שנות מאסר, ויש לקבוע את העונש ברף התחתון של אותו מתחם. הודגש כאמור, כי העבירות שביצע הנאשם, מתייחסות לתקופה מצומצמת יחסית, בשנת 2011; כי קיים קשר הדוק בין המקרים; וכי ביצועה של עבירה אחת נועד לביצועה של עבירה אחרת, ולפיכך, יש לראות את המעשים שבוצעו, כמקשה אחת, כאירוע אחד.

ב"כ נאשם 4 ציין בטיעוניו, כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירה היה מועט יחסית; הנאשם לא נהג ברכב המילוט, לא יצא ממנו במהלך הירי, והוא ולא נשא כל נשק. כאמור, טען ב"כ הנאשם טענות נוספות שצוינו במסגרת האישום השלישי, באשר לטיבו של ארגון הפשיעה, ומעמדו של הנאשם בתוך הארגון, וכי מכלול הנסיבות מובילות לקביעת מתחם ענישה כולל, בגין ההרשעה בשני אישומים אלה, במתחם של 4 עד 6 שנות מאסר.

ב"כ הנאשם 7 טען, כי חלקו של הנאשם באירוע הירי בשבתייב הסתכם בנהיגת הרכב בו נסעו נאשם 4 וניסנוב; הנאשם הורשע במסגרת פעילות בארגון, ואולם הוא לא היה חבר בארגון ולא הייתה לו כל נגיעה לסכסוך בין הקבוצות היריבות, או ידיעה בעניינם של האירועים האחרים בהם הורשעו הנאשמים השונים.

גם עד המדינה העיד באופן מפורש, לדבריו, כי הנאשם לא היה חלק מהארגון, ולא מיוחס לו כל אישום נוסף, הקשור בפעילות בארגון. משכך, על אף שהנאשם הורשע בעבירה לפי סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה, יש לערוך אבחנה ביחס לחלקו בעבירה זו, בצירוף חומרתה של עבירת המקור - ניסיון לרצח - באירוע זה, בו שימש כנהג שלא היה קשור לשימוש ישיר בנשק. עוד צוין, כי שבתיב הינו עברין המשתייך לקבוצה היריבה, נסיבה שיש בה כדי להשליך על קביעת העונש ההולם.

באשר למתחם הענישה הראוי, מפנה ב"כ הנאשם לגזר הדין בפרשת **בן שטרית**, ובאופן מיוחד לאישום 3 באותה פרשה, בו הורשעו הנאשמים באותה פרשה, בעבירה של ניסיון רצח של אחד, דיאב אבו עראר שמו (עמ' 27 לגזר הדין). צוין, כי בגין עבירה זו וכן בגין החזקת נשק, נידון נאשם 1, בן שטרית, שנקבע כי עמד בראש ארגון פשע באילת, לעונש מאסר של 12 שנים; ועל נאשמים אחרים באותה פרשה הוטלו עונשי מאסר של 8 שנים (אורן אלמקייס, שכבר הוזכר לעיל), ושל 9 שנים (נאשמים 4 ו-7, ליאור ואוריאל בלטי, שאחד מהם הורשע גם בעבירה של החזקת נשק, וגילו חלק פעיל בניסיון הרצח).

ב"כ הנאשם 7 הוסיף וטען, כי חרף כך שהנאשם דנא לא השתייך לארגון הפשיעה ופעל רק בשליחות הארגון, ואין מיוחסת לו עבירה נפרדת על פי חוק המאבק בארגוני פשיעה (הסניגור מפנה בעניין זה לע"פ 2996/09 **פלוני נ' מדינת ישראל**, המוזכר לעיל), ועל אף שחלקו של הנאשם בניסיון ההתנקשות בשבתיב "**נמצא מספר דרגות**" מתחת לרמת מעורבותם של הנאשמים בניסיון הרצח של אבו עראר שהוזכר בפרשת בן שטרית, נוקבת המאשימה במתחם ענישה של 12 עד 15 שנות מאסר, העולה אף על העונש שהתבקש בעניינו של בן שטרית, שעמד כאמור, בראש הארגון; בנסיבות אלה סבר, שמדובר בדרישה עונשית המנותקת מנסיבות העבירה שבוצעה על ידי הנאשם 7. יתרה מכך, להבנתו, כלל אין מקום לקביעת מתחם עונש זהה לזה שיוטל על הנאשם 4, נוכח חלקו של נאשם 4 בביצוע העבירה, תפקידו בארגון ועברו הפלילי.

ב"כ הנאשם 7 הפנה, בנוסף, לפסקי דין שדנו בעבירה של ניסיון לרצח, בהם הוטלו עונשים של 12 שנות מאסר ו-14 שנות מאסר, בנסיבות חמורות, ללא השוואה, כנטען, לעניינו של הנאשם (ע"פ 6908/10 **דוד נ' מדינת ישראל** וע"פ 8978/02 **חן אחרר נ' מדינת ישראל**).

נוכח האמור, סבור הסניגור, כי מתחם הענישה הראוי הינו בין 4 ל-6 שנות מאסר, וכי יש לפסוק את העונש בחלקו התחתון של המתחם.

האישומים השלישי והרביעי - קביעת מתחמי ענישה

דין

הנאשם 2

חלקו של הנאשם 2 כראש ארגון פשיעה, תואר בהרחבה במסגרת האישום הראשון, בו נקבע מתחם ענישה שבין 4 ל-6 שנות מאסר בגין הרשעתו של הנאשם בעבירה של עמידה בראש ארגון פשיעה לפי סעיף 2(א)(1) ו-2(2) לחוק מאבק בארגוני פשיעה תוך מתן ביטוי לפעילות הארגון ולהיקפו. לאחר שהנאשם 2 הורשע בעבירות נפרדות, במסגרת האישומים האחרים שיוחסו לו, שבוצעו במסגרת ארגון הפשיעה שבראשו עמד, ייבחנו עבירות אלה, נוכח טיבן של העבירות, ולנוכח הוראת סעיף 3 לחוק המאבק, הקובעת, כי עבירות שבוצעו במסגרת פעילות הארגון יהא דין כפל העונש הקצוב לעבירה, אך

לא מעבר ל-25 שנות מאסר.

עוד יש להדגיש ולהזכיר, כי דחינו, בגדרי המפורט באישום הראשון, את טענות ב"כ הנאשמים, ובכללם את אלה של נאשמים 2 ו-4, כי יש לראות את מכלול העבירות שבוצעו על ידי כל אחד מהנאשמים כמקשה אחת, כאירוע אחד, הגם שקבענו, כי מכלול העבירות שבוצעו במסגרת כל אישום ואישום, למעט האישומים הכלכליים, יישקלו כאירוע אחד. ציינו, בין היתר, כי בחינת נסיבות האישומים והאירועים השונים מלמד, כי הרכב הנאשמים שונה בחלק מהאישומים; זהות הקורבנות שונה; העבירות בוצעו על פני ארבע שנים (בין השנים 2008 ועד 2012), כאשר ארגון הפשיעה הוקם שנים קודם לכן, ולא כל הנאשמים היו חברים בו על פני כל התקופה; אופן ביצוע העבירות שונה מאישום ומאירוע לאירוע; לכל אירוע קדם תכנון נפרד; אירוע אחד לא נועד לקדם את האירועים האחרים ולאפשר ביצועו; אין אירוע אחד נובע מהאירועים האחרים; והתכלית הקונקרטית של כל אירוע, אינה קשורה לתכלית הקונקרטית של האירועים האחרים, גם אם בכוונת הנאשמים היה להעצים את הארגון ומנהליו על ידי ביצוע המעשים. יחד עם זאת, גם קבענו, כי כל אישום, פרט לשלושת האישומים הכלכליים (אישומים 9, 10 ו-11), מהווה אירוע אחד, ועל כן, בכל אישום ייקבע מתחם נפרד, מותאם לכל אחד מהנאשמים המשתתפים באותו האירוע על פי חלקו העברייני באירוע ובהתאם למעמדו בארגון הפשיעה.

הנאשם 2 הורשע בגדרי האישום השלישי בהחזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין. כפי שצוין בע"פ 1323/13, רך חסן ואח' נ. מדינת ישראל (יום 5.6.2013, פסקה 10):

"...מתחם העונש ההולם בעבירות המבוצעות בנשק צריך שייקבע בהתאם לסוג הנשק שבו מדובר. שהרי, סוג הנשק, כמו-גם ההיקף שבו נסחר, הוחזק, הובל וכיוצא באלה, הם נסיבות הקשורות בביצוע העבירה והם שקובעים את פוטנציאל הנזק הכרוך במעשה העבירה. ברי כי סחר בעשרות מטעני חבלה המכילים עשרות קילוגרמים של חומר נפץ אינו שקול מבחינה עונשית-גמולית לסחר ברימון הלם בודד. למעשה, אין כל חידוש בקביעה כי קיים מדרג ענישה בעבירות המבוצעות בנשק, הנקבע, בין השאר, על-פי סוג, איכות וכמות הנשק שנעשה בו שימוש:

"כבר נאמר לא אחת בפסיקתנו כי מידת העונש המוטל בגין עבירות המבוצעות בנשק, מושפעת מפוטנציאל הסיכון הרב הטמון בנשק המוחזק שלא כדין ומהעברתו מיד ליד ללא פיקוח. בבוא בית-המשפט לגזור את הדין בעבירה של החזקה ונשיאה של נשק עליו להתחשב בנסיבות שבהן באה לידי ביטוי החומרה המיוחדת שבעבירה. בין היתר, ייתן בית-המשפט דעתו על סוג הנשק המוחזק שלא כדין, על כמותו, על התכלית שלשמה הוא מוחזק ועל הסכנה המוחשית שיעשה בו שימוש... כאשר מדובר בנשק שעל-פי טיבו אינו

מיועד להגנה עצמית, וכל כולו נשק התקפי רב עוצמה אשר השימוש בו יכול להביא להרג ללא הבחנה, יש בעבירת ההחזקה והנשיאה של אותו נשק חומרה מיוחדת" (ע"פ 1332/04 פס נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(5) 541, 544 (2004)...).

באשר להיבטים הפליליים הנוספים הקשורים בהחזקה אסורה של נשק, נאמרו בפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 8416, **מדינת ישראל נ. חרבוש**, (מיום 9.6.2010, פסקה 55), דברים אלה:

"לא מן המותר להזכיר מושכלות יסוד. חומרתה של עבירת החזקת הנשק, מקורה בכך שעבירה זאת אינה נעשית לרוב אלא כדי לאפשר ביצוען של עבירות אחרות, שמעצם טבעו של הנשק, כרוכות באלימות או בהפחדה. כשעסקינן במי שהעולם הפלילי אינו זר להם - כמו כמה מן המעורבים בערעור שלפנינו - ובנשק שלו משתיק קול המוחבא במקום "בלתי טבעי", מקבלים הדברים משנה תוקף. כפי שציינה חברתי הנשיאה ד' ביניש, המציאות השוררת בארץ המתבטאת בזמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עמו פוטנציאל להסלמת האלימות העבריינית, מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה... יש לעשות כן עוד בטרם ייעשה באקדח שימוש קטלני, באמצעות הרחקת המחזיק בו מן החברה לפרק זמן, והעברת מסר מרתיע באמצעות עונש מאסר ממשי לריצוי בפועל..."

ההשלכות של הנאמר לעיל על עניינו של הנאשם 2 ברורות. הנאשם החזיק ב"ארסנל" של כלי משחית; אין מדובר בנשק המוחזק בטווח מגע ל"הגנה עצמית", נוכח מספר כלי הנשק, ובכללם לבנות חבלה המשמשות למטרות חבלה והרס - לרכוש ולאדם; נציין כי הטענה שהעלתה ההגנה כי ללבנות החבלה לא היה נפץ, אין בה כדי להמעיט מחומרת החזקת סוג נשק זה, נוכח הפוטנציאל ההרסני הגלום בו, ומשהוכחה תקינותן של לבנות החבלה בבדיקת המעבדה (השוו לטענה דומה, שנדחתה, בע"פ 1332/04, **פס נגד מדינת ישראל**, שהוזכר לעיל).

נוכח סוגי הנשק שהוחזקו, עולה הנחה ברורה, כי אלה יועדו לשמש למטרות פליליות נרחבות, במסגרת מאבקי הכוח והשלטה בבאר שבע, עליהם כבר עמדנו בהרחבה. אכן, אין עסקינן רק בהנחות תיאורטיות ומסתברות, לגבי המניעים שעמדו מאחורי החזקת הנשק - וכזכור, הנאשם לא מסר כל גירסה, ואחז בקו הגנה כי אין לו כל זיקה לנשק זה - שכן הוכח, כי אחד משני האקדחים שימש את נאשם 4 בניסיון הרצח של רובין, ומעדותו של עד המדינה עלה, כי נאשם 2, ראש ארגון פשיעה, שיגר את אנשיו - נאשם 4, עד המדינה, וניסנו - לצורך בדיקת כלי הנשק למניעת "תקלות" עתידיות הקשורות בחוסר תפעול "מבצעי" של האקדחים. מניעיו של הנאשם 2 בהחזקת הנשק, מתבררים ביתר שאת, נוכח כך שהנאשם סיפק לעד המדינה, אקדח נוסף, בנסיבות אחרות, ובאמצעות אקדח זה בוצע הירי לעבר שבתייב.

מרכיב חומרה נוסף, המתלווה להחזקת נשק בנסיבות אלה, נעוץ בסיכון החמור הנשקף לאזרחים תמימים המתגוררים בבניין, שבין קומותיו מוטמן נשק קטלני ונפיץ, כאשר, ובנוסף, חברי ארגון פשיעה פוקדים את הבניין, מתחת "לאפם" של הדיירים, לצורך הוצאת והכנסת כלי הנשק למטרותיהם הפליליות.

תוך מתן ביטוי לנסיבות החמורות של החזקת הנשק, גם נוכח מעמדו של הנאשם 2 כראש ארגון פשיעה, לעונש הקצוב בצד העבירה, 7 שנות מאסר, ולנוכח העובדה כי חל עליה סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה לעניין כפל העונש, קובעים אנו **מתחם העונש בגין עבירה זו, בכל הנוגע לנאשם 2, יהיה בין 5 ל-8 שנות מאסר בפועל.**

הנאשם 2 הורשע באישום הרביעי בשורה של עבירות שבמרכזן ניסיון הרצח של שבתייב ופציעתו, באמצעות אותו אקדח שהעביר תחילה נאשם 2 לעד המדינה, ואשר בעקבות הוראתו לעד המדינה הועבר לניסנוב לצורך ביצוע הרצח. נאשם 2 עמד מאחורי תכנית הרצח, והיה מעורה בפרטים הנוגעים לביצועו, בתכנון לניסיון שלא עלה יפה לדידו של הנאשם ואנשיו.

בגדרי האישום השני, הנוגע לעבירת ניסיון הרצח באירוע חגי זגורי, התייחסנו לחומרה שיש לבחון מעשים הנועדים "לסגירת חשבונות" בין עבריינים, כשלמעשה חוברים מספר מבצעים, לאחר קשירת קשר ותכנון מוקדם, תוך גילוי זילות מוחלטת לחיי אדם. עמדנו גם על החומרה שיש לראות במעשים אלה, המתבצעים בראש חוצות, באזור עירוני צפוף, ובאופן העלול לסכן אזרחים תמימים העלולים להיפגע עקב הירי. בענייננו, אין מדובר רק בפוטנציאל הפגיעה של הירי, אלא שקורבן הירי נפצע פציעה ממשית בידו, נחלץ בנס מפגיעה חמורה יותר, לאחר שנורו לעברו מספר יריות מהאקדח, והוא כבר נפל לקרקע.

בהתייחס לערכים המוגנים, שיש להגן עליהם, ועיקרם מתן ביטוי לערך העליון של חיי אדם, והגברת הביטחון הציבורי, וכאמור, כאשר המעשים מתבצעים במסגרת ארגון פשיעה, ועל ידי אחד מראשי הארגון, יש מקום לקבוע מתחם עונש זהה לזה שהוטל בגדרי האישום השני, ומכאן, **שמתחם הענישה באישום זה בכל הנוגע לנאשם 2 יהיה בין 10 ל-14 שנות מאסר בפועל.**

נאשם 4

הנאשם 4 הורשע בביצוען של שתי עבירות של ניסיון לרצח, ועבירות נלוות, במסגרת ארגון פשיעה, בגדרי האישומים השלישי והרביעי.

בעבירה נשוא האישום השלישי, היינו - ניסיון לרצח של משה רובין, נטל הנאשם חלק פעיל וישיר, והיה זה הנאשם שהתקרב עד טווח מגע, לעברו של רובין, ולחץ פעם ועוד פעם על הדק האקדח שכוון לעבר רובין, ואולם למזלו של רובין, נכשל הירי בשל תקלה כלשהי, והנאשם וניסנוב שנהג ברכב המילוט, נמלטו מהמקום מחשש כי ייתפסו.

בעבירה נשוא האישום הרביעי, היינו - ניסיון הרצח הקשור בשבתייב, פעל הנאשם בצוותא חדא עם נאשם 7 וניסנוב, אולם לא היה מעורב ישירות בירי. הנאשם ליווה את ניסנוב, המבצע הישיר של הירי, לזירת הירי, ברכב בו נהג נאשם 7; המתין עם נאשם 7 ליד זירת הירי, לצרכי גיבוי; מילט את ניסנוב לאחר הירי מזירת הירי. לאחר מעשה, היה מעורב גם ב"תיווך" בין ניסנוב, שנמלט לאזור המרכז, לבין נאשם 2, לגבי מועד חזרתו של ניסנוב לבאר שבע.

שני האירועים הנדונים בוצעו בסמיכות זמנים, בשנת 2011; הנאשם 4 פעל כאמור, במסגרת ארגון

פשיעה, ולמטרות הארגון, מתוך רצון להביא למותם של דמויות בולטות בחבורה היריבה. הנאשם השתייך אומנם לדרג ה"ביצועי" בארגון הפשיעה, ואולם אין בכך כדי להקהות את התמונה הקשה העולה ממעשי הנאשם, שהיה נכון, כמעט באופן בנאלי, ליטול חלק במשימות חיסול של יריבי הארגון, תוך ביצוע בתוככי יישוב עירוני, וסיכון אפשרי של עוברי אורח תמימים.

בטענת ב"כ של נאשם 4, כי יש לראות את מעשיו של הנאשם - נוכח תכליתם המשותפת לקדם את מטרות הארגון, ומשהמעשים נעשו תוך פרק זמן מצומצם - בבחינת אירוע אחד, בר ענישה אחת, יש משום התעלמות מהערך העליון של שמירה על קדושת החיים, והיא כבר נדונה, ונדחתה, במסגרת דברינו באישום הראשון, גם לנוכח הנסיבות השונות של ביצוע העבירות. עמדה זו של ההגנה אף עלולה להביא לתוצאות אבסורדיות, לפיהן, יהא אשר יהא מספרם של ניסיונות הרצח, או שמא הרציחות "המושלמות", לעולם יוטל עונש אחד, ובלבד שתכלית המעשים זהה, ואלה בוצעו בסמיכות זמנים ומקום. בעניין זה, אין בידינו אלא להפנות פעם נוספת, למושכלות ראשוניים, העולים מדברי המשנה לנשיא, השופט מ' חשין: **"אדם - כל אדם - הוא עולם לעצמו. אדם - כל אדם - הוא אחד, יחיד ומיוחד. ואין אדם כאדם. מי שהיה לא עוד יהיה ומי שהלך לא ישוב..."** (ע"פ 1742/91 פופר נ. מדינת ישראל, פד"י, נא(5) 289, 303). וביתר פרוט:

"כאשר מדובר במעשי אלימות קיים לכל אחד מן הנפגעים אינטרס עצמאי לשלמות גופו. הפגיעה בשלמות גופו של אחד אינה מהווה פגיעה בשלמות גופו של אחר. גם אם מבחינה "טכנית" מדובר ברצף אחד של מעשים שגרם למספר קורבנות, יש להתייחס לכך כאל מעשי פגיעה נפרדים. מסקנה זאת היא הכרחית גם מנקודת-מבט מוסרית, המכירה בקדושת חייו של אדם כערך-יסוד. ערך חיי האדם וסלידתו העמוקה ממעשים הפוגעים בו חייבים למצוא ביטוי מפורש ונפרד גם במסגרת גזירת העונש, הן לעניין מספר העונשים שיש לגזור על הנאשם והן לעניין הצטברותם..." (חוות דעתה של השופטת ד' דורנר, פסקה 17).

בעת שבאים אנו לתחום עונשיו של הנאשם, יש ליתן את הדעת לחלקו הבכיר בביצוע ניסיון הרצח באירוע רובין; לכך שהמשיך ב"שגרת" חייו הנפשעים, והגיע לאחר מעשה לבניין ברחוב חזני, לצורך בדיקת תקינות כלי הנשק במבט צופה פעילות דומה בעתיד; לכך שהיה שותף לניסיון רצח נוסף, זמן קצר לאחר מכן, והכל במסגרת פעילות עבריינית קשה בארגון פשיעה, המהווה "סביבת עבודה" עבור הנאשם, שתגמול כלכלי בצידה. מאידך, יש להביא לידי ביטוי את זאת, שבדרך נס, לא התבצע ירי ולא אירעה פגיעה בעת ניסיון רציחתו של רובין, וכי הירי בשבתיב לא הסתיים אלא בפגיעה שאינה מן החמורות. עוד יש להביא לידי ביטוי את מתחם העונש שהוטל על נאשם 2, ראש ארגון הפשיעה, במסגרת האישום הרביעי.

נוכח האמור, קובעים אנו כי באישום השלישי, מתחם העונש המוטל על הנאשם 4 יהיה בין 9 ל-13 שנות מאסר בפועל.

באישום הרביעי, יהיה מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 4, בין 8 ל-11 שנות מאסר בפועל.

נאשם 7

הנאשם 7 הורשע **באישום הרביעי**, בביצוע בצוותא של ניסיון רציחתו של שבתיב. הנאשם שימש כנהג הרכב שבו הוסע ניסנוב לזירת הרצח, ומילטו לאחר מעשה. גם נאשם זה עמד בקשר עם ניסנוב לצורך

תיאום חזרתו לבאר שבע, מאזור המרכז לשם נמלט בלילה, מיד לאחר הירי.

בבואנו לקבוע את מתחם עונשו של הנאשם 7, יש ליתן ביטוי לכל מרכיבי החומרה במעשה, עליהם עמדנו כבר בעניינם של נאשמים 2 ו-4. יש ליתן את הדעת, בנוסף, למתחמי הענישה שנקבעו בעניינם של נאשמים אלה, המתבססים על מרכיבי חומרה מובהקים נוכח מעמדו של נאשם 2 כראש הארגון, ושל נאשם 4, כמי שהיה חלק אינטגרלי של הארגון, ומעורב במעשה נוסף של ניסיון רצח. כפי שנקבע, הנאשם 7 פעל בשליחות הארגון, לצורך ביצוע המעשה המתואר, ועמד בקשרים חברתיים עם חלק מחברי הארגון והוא הוזמן לביתו של נאשם 2 עם הנאשמים האחרים בשעות שלפני ביצוע המעשה, אולם אין מיוחסת לו פעילות נוספת במסגרת הארגון, ואף עד המדינה מסר בעדותו, כי לא ראה בנאשם חלק מארגון הפשיעה.

נוכח חלקו של הנאשם במעשה, שהסתיים ללא פגיעה חמורה בקרבן הירי, ולאור מתחמי העונש האחרים שנקבעו בגדר אישום זה, קובעים אנו כי **מתחם עונשו של הנאשם 7 יעמוד על 7 עד 9 שנות מאסר בפועל.**

אישום חמישי - לנאשמים 2 ו-4

(סחיטה באיומים - ערן דלויה)

האישומים והקביעות בהכרעת הדין

במסגרת אישום זה, הורשעו הנאשמים 2 ו-4 בעבירה של **סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 (סיפא) לחוק העונשין, בצורף סעיף 3 לחוק המאבק.**

על פי העובדות שנקבעו, סחטו נאשמים 2 ו-4, את ערן דלויה, קבלן בנייה, והניעו אותו באיומים, ל"העביר" חוב של למעלה ממאתיים אלף ₪, אותו חב שרון זינו לדלויה, במסגרת עסקיהם, לידיהם של נאשם 2 ואנשיו. מעשה זה בוצע בעקבות פנייתו של דלויה לאחד, בני אוחיון, תושב אזור המרכז, כדי שזה יניע את זינו להחזיר לדלויה את חובו, ובעקבות חששו של זינו מאוחיון, פנה זינו לנאשם 2 כדי שיחלצו מידי אוחיון, ו"יעביר" אליו את החוב. ב"העברת" החוב בדרך זו, ביקש זינו לא רק להיחלץ מידי אוחיון, אלא גם להימנע מתשלום מיידי של החוב לדלויה, באופן שניתן בידו לפרוע את חובו, בתנאים נוחים יותר, לנאשם 2 ואנשיו.

מעשה הסחיטה בוצע בביתו של נאשם 2 בעומר, בנוכחות מספר מאנשיו, ובכללם נאשם 4, עד המדינה, ניסנוב ואחרים, באופן שהיה בו כדי להטיל מורא על דלויה, שנאנס ל"הסכים" להעברת החוב לידי הנאשמים ואחרים, ולהכריז בפניהם כי זינו אינו חב לו עוד כספים. לאחר מכן, העביר זינו בשיקים דחויים, סכומי כסף גדולים, העולים על מאה אלף ₪, מתוך חובו לדלויה; השיקים נפרטו בצ'ינג' השייך לנאשם 2, והנאשמים והאחרים, התחלקו בכספים. עוד יש לציין כי לאחר פרק זמן, שארכו שנוי במחלוקת, החל זינו להעביר לדלויה את כספי החוב, בנוסף לכספים שהועברו על ידו לידי הנאשמים, ואולם על פי הראיות שהוצגו, לא העביר לדלויה את מלוא חובו.

טיעוני הצדדים

המאשימה טענה בסיכומיה שבכתב, כי נאשם 2 היה הדמות המרכזית באירוע הסחיטה, נוכח המוניטין

העברייני שלו; כפי שעלה מאמרותיו של דלויה במשטרה, הוא נאלץ לשתף עמו פעולה, נוכח חששו מנאשם 2, ולאור נוכחות אנשיו של נאשם 2, ובכללם נאשם 4, במעמד העברת החוב. במהלך הפגישה, נטל הנאשם 2 חלק פעיל ומשמעותי באיומים על דלויה. הנאשם 4 נטל חלק בביצוע העבירה בכך שהיה, ביוזעין, חלק מחבורת עבריינים מאיימת שנועדה ליצור אווירה של איום והפחדה כלפי דלויה, על מנת להניעו לוותר על חובו של זינו כלפיו.

עוד טוענת המאשימה, כי ניתן היה להבחין בפחדו של דלויה (ועדים נספים) מפני הנאשמים. דלויה סירב להתייצב בבית המשפט, והיה צורך לזמנו במסגרת צו הבאה. עדותו של דלויה בפני בית המשפט הייתה **"אומללה ומפחדת"** כלשון הכרעת הדין. גם בעדותו של זינו, ניכרים היו חששותיו וניסיונותיו להמעיט ככל שניתן מחומרת מעשיהם של הנאשמים ובראשם הנאשם 2.

המאשימה גורסת, כי אירוע זה **"פותח צוהר מעורר חלחלה על עולם אלטרנטיבי, עברייני אלים ומאיים, של גביית חובות, נטילת חובות שרירותית, בורריות והכרעות כלליות בעולם התחתון"**. מעשה העבירה התאפשר תוך שימוש במוניטין של הנאשם 2 ושל ארגון הפשיעה; מדובר בנטילת כספים השייכים לדלויה, ופגיעה קשה בביטחונו האישי והכלכלי.

באשר לענישה הנוהגת, מפנה ב"כ המאשימה בסיכומיו, לע"פ 1106/11 **מדינת ישראל נ' תום ואקנין** (מיום 29.06.11), שבו, כך נטען, בנסיבות חמורות פחות, הוחמר עונשו של עבריין שסחט 3,000 ₪ ממשפחתו של מי שהעיד כנגדו במשפט קודם, והוטלו עליו שתיים וחצי שנות מאסר.

ב"כ המאשימה ציין בסיכומיו, כי העונש הקבוע לצד עבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428(סיפא) **לחוק העונשין**, הינו 9 שנות מאסר, ובצירוף סעיף 3 **לחוק המאבק** - 18 שנות מאסר. לאור האמור, טוענת המאשימה, כי מתחם הענישה ההולם לנאשם 2 באישום זה, הוא בין 4 ל-7 שנות מאסר בפועל, ולנאשם 4 מתחם ענישה של 2 עד 4 שנות מאסר.

ב"כ נאשם 2 טענה, כי העבירה של סחיטה באיומים, בה הורשע הנאשם במסגרת אישום זה, מצויה **"ברף הנמוך"** של עבירות הסחיטה, והנאשם זוכה מעבירה של סחיטה בכוח נגד דלויה. מדובר באירוע נקודתי, ודלויה העיד כי בסופו של דבר הוחזרו לו כספי החוב מזינו. נטען, כי לא ניתן ללמוד מהעונשים שהוטלו בפרשת בן שטרית, על מידת העונש בעניינו של הנאשם, שכן בעניין בן שטרית בוצעו מעשי סחיטה קשים וחמורים שהתפרסו על פני שבועות וחודשים; ב"כ הנאשם 2 טענה, לפיכך, כי מתחם הענישה אותו ביקשה המאשימה באישום זה (בין ארבע לשבע שנות מאסר), הוא מוטעה, ואינו נותן ביטוי לנסיבות ביצוע העבירה. ב"כ הנאשם סבורה, כי בנסיבות העבירה, יש להטיל עונש שבין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר בודדים בלבד.

ב"כ של נאשם 4 טען אף הוא, כי המתחם שהתבקש על ידי התביעה חריג בחומרתו מול הפסיקה הנוהגת, ולנוכח חלקו הפחות של הנאשם, ביחס לאחרים, שהתמצה בנוכחות במקום.

ב"כ הנאשם סבור כי מתחם העונש הראוי הינו בין 6 חודשי מאסר, אף בדרך של עבודות שירות, ועד שנת מאסר אחת בפועל, תוך קביעה כי העונש שירוצה יהיה ברף הנמוך של המתחם.

דין

בע"פ 6785/09 **זוארץ ואח' נגד מדינת ישראל** (מוזכר לעיל), התייחס כב' השופט א.א.לוי, לחומרתן

של עבירות הסחיטה:

"...עבירות של סחיטה בכוח ואיומים, בכלל, ושל אנשי עסקים, בפרט, הן עבירות קשות ומכוערות, שככל הנראה רק מקצתן נחשפות ומגיעות לידיעת רשויות החוק...

נדמה, כי במהלך השנים... התופעה של סחיטה באיומים ובכוח לא רק שלא חלפה מן העולם, אלא שממדיה גדלו והתעצמו באופן מעורר חלחלה, עד שדומה היא לתמנון השולח זרועותיו לכל עבר..."

בע"פ 1106/11 **מדינת ישראל נ. תום ועקנין** (מיום 29.06.2011), ציין כב' השופט הנדל, כי חומרתו של העונש המרבי שקבע המחוקק בעבירה זו -

"יש בה כדי להצביע על סלידתו העמוקה מהעבירה. בעוד שעבירת האיומים "סתם" הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין, קובעת עונש מרבי של שלוש שנות מאסר, הרי שאם מתלווה לאיומים פגיעה בקניינו או בגופו של אדם, מתייצב רף הענישה המקסימאלי על 7 או 9 שנות מאסר. מדינה דמוקרטית, החורטת על דגלה עקרונות של חופש וחירות, אינה יכולה לתת יד לגורם כלשהו אשר חפץ לעשות דין לעצמו, ולהשיג את מטרותיו תוך הפעלת אמצעי לחץ פסולים, ופגיעה בכבודו ובקניינו של האחר - ללא רשות. אין חולק אפוא על הקשר שבין האיסור המופיע בעבירה, לבין הזכויות המעוגנות בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו."

רמת הענישה הנפסקת בגין עבירות אלה, הינה שונה ומגוונת. אין מעשה סחיטה אחד זהה לאחר בנסיבותיו, ומרכיבי החומרה משתנים ממקרה אחד למשנהו. במקרים בהם מתבצע מעשה הסחיטה במסגרת של ארגון פשיעה, קיימת חומרה מובהקת וייחודית, נוכח הצביון של עיסוק "מקצועי" במעשי סחיטה, כאשר מצד אחד עומדים אנשי ארגון הפשיעה, במלוא עוצמתם העבריינית, ומנגד, כעלה נידף וחסר אונים, ניצב קורבן הסחיטה, האנוס למלא אחר הציווי הסחטני, מתוך חשש כבד כי יבולע לו.

באשר לרמת הענישה הנוהגת, נציין, כי בפרשת **זוארץ**, שצוינה לעיל, ביצעו אנשי ארגון הפשיעה מעשי סחיטה מרובים לאורך זמן, והוטלו עונשי מאסר ממושכים, הנגזרים מהיקף העבירות. בפרשת **בן שטרית** (המוזכר לעיל), הוטלו מתחמי ענישה שונים בגין עבירות הסחיטה (2 - 4 שנות מאסר; 3 - 5 שנות מאסר; 6 - 8 שנות מאסר), בהתאם לנסיבות הסחיטה, ומעמדו של הנאשם בארגון הפשיעה.

קיימת חומרה ממשית בנסיבות עבירת הסחיטה שנגולה בפנינו. פנייתו של שרון זינו לנאשם 2, בוצעה בשל ידיעתו של זינו בדבר מעמדו העברייני הבכיר של נאשם 2, כמי שיש בכוחו לחלצו מידי אוחיו,

ו"להסיט" את החוב מערן דלויה, לנאשם ואנשיו. דלויה העיד, כי המוניטין העברייני של הנאשם 2 היו ידועים ברבים, וכי לא ראה מנוס אלא לציית לדרישה להגיע לביתו, ואף להראות "נכונות" להעברת החוב, במעמד הנאשם 2 ואנשיו, בעקבות הדרישה שהופנתה אליו לעשות כן. המפגש בביתו של הנאשם 2 נשא אופי קשה ומאיים, החל מנטילת הטלפון הנייד מרשותו של דלויה על ידי עד המדינה; הנוכחות המופגנת במקום של אנשיו של נאשם 2 ובכללם נאשם 4, לצורך הטלת מורא על דלויה; אמירתו של נאשם 2 כי עשה "טעות" בכך שפנה לעזרת אחר בעניין החוב; הדרישה להצהיר בקול על ויתור על החוב, וכלה בסילוקו המהיר מביתו של הנאשם 2 לאחר תום הטקס הסחטני והמאיים.

חששו הרב של דלויה מהנאשמים, בא לידי ביטוי בניסיונו להימנע ממסירת עדותו; ולאחר שהובא בצו הבאה, לבית המשפט, עשה ככל יכולתו, למסור עדות מיתממת שתותאם לגרסתו של נאשם 2, ואף לא בחל בהטחת האשמות שווא בחוקרים, כדי לשכנע, כי ההודעות המפלילות שמסר בחקירה היו בדויות.

כך עלה, כי בניד אצבע, רק מכוח מעמדם המאיים, קנו להם נאשם 2 ואנשיו, "בעלות" על חובו של שרון זינו, שנשלל מדלויה, בלא שהייתה לנאשמים אלה כל זכות לכספים אלה; הנאשמים קיבלו לרשותם סכומי כסף ניכרים, ששולמו להם ישירות על ידי זינו, ואשר עברו דרך צינור הצ'ינג' של הנאשם 2, שאף גבה סכומים נוספים בניכוי עמלות מהשיקים שהועברו על ידי זינו. הטענה, כי שרון זינו שילם במקביל, ומרצונו, את החוב לדלויה, רחוקה מהמציאות. אכן, הועברו סכומים מסוימים לדלויה, ואולם ככל שניתן להבין מעדותו של דלויה, מדובר בהחזרת סכום חלקי בלבד, בתשלומים, לאחר שעבר כבר זמן ניכר מאז אירוע הסחיטה, וזמן רב יותר מאז היווצרות החוב.

טענת באי כוח הנאשמים, כי מדובר באירוע סחיטה יחיד, נכונה לכשעצמה, ככל שהיא מתייחסת לאישומים המיוחסים לנאשמים 2 ו-4. עם זאת, עלה מעדויותיהם של עד המדינה, אלרן אביטן ואליהן חג'ג' (באישום השביעי), כי אפשרויות סחיטת כספים והטלת "קנסות" שרירותיים לא היו זרים לראשי הארגון ואנשיו, והקלות שבה העמיד נאשם 2 "שירותיו" לטובת מעשה הסחיטה מערן דלויה מצביעה במובהק על קינונו של הלך מחשבה זה אצל הנאשמים.

בבואנו לשקול את מתחמי הענישה, יינתן ביטוי לחלקו הדומיננטי של נאשם 2 ב"הפקת" מעשה הסחיטה שבוצע בביתו, ולחלקו הבכיר בארגון הפשיעה. בשקילת נסיבות העבירה, יינתן גם משקל מסוים לעצם פנייתו הראשונית של ערן דלויה לאותו אוחיון, לצורך גביית החוב משרון, באמצעות כלים עבריינים, לכאורה.

נוכח האמור קובעים אנו לנאשם 2 בגין האישום החמישי, מתחם ענישה שבין 3 ל-5 שנות מאסר.

באשר לנאשם 4, שחלקו במעשה התמצה בנוכחות מאיימת בחצר הבית, לצורך ביצוע הסחיטה, ולנוכח כך שהמעשה בוצע במסגרת ארגון פשיעה, נקבע מתחם ענישה שבין 18 חדשי מאסר ל-30 חדשי מאסר.

אישום שישי - לנאשמים 1 ו-6

(חבלה באלירן פרץ ובאושר אלגרבל)

עמוד 47

האישומים והקביעות העובדתיות

במסגרת אישום זה, המתייחס לנאשמים 1 ו-6 בלבד (להלן באישום זה - הנאשמים), קבענו, כי הנאשמים, ביחד עם חברים אחרים מארגון הפשיעה אליו השתייכו, תקפו אל אלירן פרץ ואושר אלגרבל באופן אלים וקשה, תוך שימוש בסכינים וגרימת חבלות, והכל על רקע חברותם של אושר ואלירן עם חברי הקבוצה היריבה. לכן, באישום זה, הורשעו הנאשמים בביצוע עבירות של **קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק; חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1)(2) לחוק העונשין בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק; החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק; ושבוס הליכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק.**

קבענו בהכרעת הדין, שהנאשם 1 חשד, כי אמיר בן-שימול (המכונה "האמריקאי") ונדב בודיביקה, חברים בכירים בקבוצה היריבה שבראשה עמדו זגורי ורובין, היכו את דוד סוסן, שעבד בעסק של הנאשם 1 שבמרכז גילת בבאר-שבע. לאור זאת, הנאשם 1 וחברים בארגון שבראשותו, וביניהם הנאשם 6, חיפשו את בן-שימול ובודיביקה במטרה לפגוע בהם וקשרו קשר לעשות כן. במסגרת הקשר האמור, בין היתר, תצפתו הנאשמים והקושרים האחרים, במרכז גילת, על מקום בו נאמר לנאשם 1 שבן-שימול מתעתד להגיע אליו, אולם, משחלף זמן ובן-שימול לא הגיע, החליט הנאשם 1, יחד עם הקושרים האחרים, לשנות את היעד שיהווה את מטרת הקשר ולחפש כל אדם המשתייך לחבורה היריבה, ולדקור אותו באופן חמור.

כדי לממש את הקשר האמור, השיג הנאשם 1 רכב מסוג GMC (מבלי שאמר לבעל הרכב את מטרת השימוש בו), שאת מפתחותיו מסר לידי עד המדינה; הקושרים השאירו את הטלפונים הניידים שהיו ברשותם במקום המפגש, כדי שלא ניתן יהיה לאתרם; והנאשמים והקושרים האחרים (בוריס, גיל - הנאשם 5 שלא הוכלל באישום זה, ואיחייב) נכנסו לרכב, כשכל אחד נשא על גופו סכין או מברג, והחלו לתור אחר אדם המשתייך לחבורה היריבה.

משלא מצאו את מבוקשם, שבו לאזור מרכז גילת, ובסמוך לשעה 23:27, בעת שהתכוונו לצאת פעם נוספת עם הרכב ולתור אחר בן-שימול או כל אדם אחר מהחבורה היריבה, הבחינו הנאשמים והקושרים באלירן פרץ, המשתייך לחבורה היריבה, ובאושר אלגרבל, כשהם ברכב שברולט. גם אלירן ואושר הבחינו בקושרים, והם החלו להימלט מהמקום בנסיעה מהירה, ובהוראתו של הנאשם 1, החל עד המדינה, שנהג ברכב ה-GMC, לדלוך אחריהם. לאחר מספר דקות, הבחינו הקושרים ברכב השברולט בסמוך ל"מרכז אורן" (בסמוך לבי"ס "מוריה"), כאשר אורותיו כבויים. אז הורה הנאשם 1 לעד המדינה לחסום את רכב השברולט, ועד המדינה אכן עצר את רכב ה-GMC באופן שחסם את רכב השברולט מלנוע. אלירן ואושר ניסו להימלט עם רכבם, אך מאחר ורכב ה-GMC חסם אותם - הם רק פגעו ברכב ה-GMC אך לא הצליחו להימלט. מיד יצאו הנאשמים והקושרים האחרים מרכב ה-GMC (עד המדינה נותר ברכב, מתכוון למילוט החבורה); התנפלו על אלירן ואושר; דקרו אותם בכל חלקי גופם באמצעות הסכינים והמברגים שנשא; והיכו אותם. את אלירן דקרו וחתכו הנאשמים 1, 6 ובוריס בפניו ובעיניו דקירות רבות, וכן בידיו, ברגליו, ובגבו; את אושר, השלושה היכו. הקושרים השאירו את אלירן מוטל שרוע על הכביש ושורת דם - ונמלטו מהמקום. אושר הצליח להימלט רגלית מהקושרים בעת שאלה היכו את אלירן. כשהגיעו חזרה למקום המפגש, הבחינו הנאשמים והקושרים האחרים בכתמי דם של אלירן ואושר על דלת רכב ה-GMC, ולכן ניקו את הדלת כדי שלא ניתן יהיה לאתר DNA או טביעות אצבע, ועד המדינה מסר את מפתחות

הרכב לנאשם 1.

כתוצאה ממעשי הנאשמים והקושרים, נגרמו לאלירן חתכים במצח ובשפה; חתך שטחי באורך 20 ס"מ במותן בצד שמאל; מספר דקירות בידו השמאלית, ברגלו השמאלית ובגבו. כן, נגרמו לאלירן דימום בפניו ובחלל הפה; נפיחות באף וכן קרעים בעור העפעפיים. לאושר נגרמו פצעי דקירה בגב.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עמד בטיעוניו הכתובים לעונש, על נחישותם של הנאשמים לפגוע בחברי הקבוצה היריבה, התנהגות שאפיינה אותם לאורך כל השנים בהם פעלו. וכך טען:

"שוב, גובה הסכסוך בין הארגונים קרבנות. הנאשם 1, ראש ארגון, מבקש להגן על מרכז כוחו במרכז גילת, ובמסגרת זו מבחינים חברי הארגון באופן מזדמן במי שבעיניהם מזוהים עם הארגון היריב, שהחשש הוא שמטרתם "לרחרח או לבדוק" כלשונו של עד המדינה, ודוקרים אותם באכזריות. עד המדינה תאר בעדותו, כי מטרת התקיפה הייתה שאלירן ואושר לא יוכלו ללכת יותר על רגליהם ולא יוכלו "לרחרח" ולהעביר מידע לארגון היריב. עד המדינה העיד על נחישותם של הנאשמים לפגוע אנושות באלירן ואושר: "קלטתי את שמוליק גרימברג ואת בוריס ניסנוב עם תנועה כלפי מטה לדקור אותו ואני שומע אותם צועקים תן לו, תן לו כמה שיותר, תן לו, באכזריות". בבית המשפט הדגים עד המדינה את תנועות הדקירה. במהלך נסיעתם של הנאשמים ויתר חברי הארגון חזרה לאחר התקיפה, דיברו ביניהם והביעו שביעות רצון על חומרת הפגיעה באלירן ואושר. בהקלטה ת/13, ניתן לשמוע את הנאשם 6 כועס כאשר אמר לו עד המדינה כי הוא לא ראה אותו בזירה, ומתפאר על חלקו הפעיל בתקיפה הברוטאלית של אלירן פרץ, וכי הוא היה הראשון שפגע בו...".

לדברי התובע, גם באירוע זה חזינו בתופעה של פחד העדים להעיד בבית המשפט כנגד הנאשמים, כאשר גם אלירן ואושר, וגם עדי הראייה האחרים שהיו במקרה במקום האירוע, סירבו להעיד כנגד הנאשמים, וצמצמו ככל הניתן מחומרת מעשיהם. הוא הוסיף, כי **"חומרת האירוע, שהתרחש במרכז שכונת מגורים אל מול עיניהם הנחרדות של עוברים ושבים, גדולה שבעתיים שעה שמדובר באירוע שנעשה, כמעט ניתן לומר, במהלך "יום עבודה" שגרתי של חברי הארגון...".** היינו, כאשר הנאשמים וחבריהם מבצעים סיורים אלימים בשכונות המגורים השונות של העיר באר-שבע, על מנת לאתר את יריביהם; ובמידה ואלה מאותרים - הם תוקפים אותם באכזריות מול עיני התושבים השלווים של אותן השכונות.

התובע הדגיש, כי העונש הקבוע בחוק העונשין בגין עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) עומד על 20 שנה, ובצירוף סעיף 3 לחוק המאבק - עומד על 25 שנות מאסר, כאשר ניתן להבחין בפסיקה במגמת החמרה ברורה בעבירה זו, שהיא מהחמורות בעבירות האלימות בחוק העונשין

(התובע הפנה לשורת פסקי דין, וביניהם ע"פ 5920/05, **אחמד סלאמה**, מיום 22/02/07, שם נדון המערער ל-65 חודשי מאסר בפועל לאחר שירה שלוש יריות לרגלי המתלונן בעקבות סכסוך כספי, שלא היה צד לו. להבנת התובע, הגם שבאירוע זה נעשה ירי בנשק חם, המקרה שבפנינו חמור יותר שכן האלימות בוצעה בחבורה, לאחר קשירת קשר ובמסגרת פעילות של ארגון פשיעה; ע"פ 6296/11, **אגבאריה**, מיום 13/11/12, במסגרתו נדון הנאשם ל-50 חודשי מאסר בפועל לאחר החמרת העונש על ידי ביהמ"ש העליון, וזאת לאחר שירה מטווח קצר בקרבן שהיה ישוב ברכב. גם כאן האירוע לא בוצע בחבורה, הנאשם לא היה בעל עבר פלילי מחמיר וניהל אורח חיים נורמטיבי עד למעצרו, ועל כן התובע סבור כי בענייננו העבירה חמורה יותר); כי יש לתת משקל לעובדה שהנאשמים אף עברו עבירה של שיבוש מהלכי משפט, לאחר שניקו את הרכב מסימני הדם (עבירה שהעונש לצידה עומד על 3 שנות מאסר, ובצרוף סעיף 3 לחוק המאבק - על 6 שנות מאסר); וכי אף השאירו את הטלפונים שלהם במקום מסתור בטרם יצאו לבצע את העבירות. וכך ציין התובע בעניין זה:

"שיבוש מהלכי המשפט על ידי עבריינים "מקצועיים", מהווה פגיעה קשה באינטרס הציבורי המוגן, שהוא הצורך לאפשר חקירה משטרתית מלאה ומקיפה, ולהביא לידי גילוי האמת. במהלך שמיעת הראיות בתיק, נחשף בית המשפט הנכבד לפרקטיקות קבועות ושגרתיות של שיבוש מהלכי משפט על ידי הנאשמים וחברי הארגון, ובהן פעולה ללא מכשירי טלפון או שימוש בשמות קוד. ישנה חשיבות רבה בהרתעת עבריינים מפני פגיעה באינטרס זה, בענישה חמורה ומרתיעה".

לאור כל האמור סבר התובע, כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 1 עומד על 10-14 שנות מאסר בפועל; ובעניינו של הנאשם 6 על 9-12 שנות מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם 1 טען בטיעונים שהגיש בכתב, כי בניגוד לעמדת המאשימה, העבירות בהן הורשע הנאשם 1 באישום זה הינן ברף הנמוך של העבירות שעניין חבלה בכוונה מחמירה ושיבוש מהלכי משפט. בטיעוניו בעל פה הוסיף, כי פציעתם של אלירן ואושר לא הובילה, בסופו של דבר, להליך כירורגי מסובך או לפציעה קשה כלשהי, והם שוחררו לביתם בסיום הטיפול; ציין, כי הנאשם 1 לא היה המוביל באירוע, שכן ישב בספסל האחורי ברכב; וכי לא הוא שזיהה את השניים (יוער, כבר בשלב זה, כי טענה זו אינה עומדת עם הקביעה שהנאשם 1 עמד בראש ארגון הפשיעה והאירוע בוצע כחלק מפעילותו של הארגון; כי אין נפקא מינה למקום הישיבה של הנאשם; וכי עד המדינה הבהיר, שכל האירוע נעשה במצוותו של הנאשם 1, שחיפש את אמיר בן-שימול או מי מהחבורה היריבה על רקע חשדו שהם פגעו בפועל שהעסיק (בעסקו). בהסתמכו על הפסיקה אליה הפנה, סבר הסנגור המלומד, כי מתחם העונש ההולם באישום זה צריך לעמוד על מאסר בפועל שבין 3 ל-5 שנות מאסר.

(הסנגור הפנה לע"פ 6296/11, **אגבאריה**, אליו הפנה גם התובע לעיל; ע"פ 1508/16 **מכלוף מיקי אמסלם**, מיום 18/08/16, שם הורשע המערער בביצוע עבירות אלימות קשות כלפי דר-רחוב שהתמקם מול הקיוסק בו עבד המערער, ונדון בביהמ"ש המחוזי לעונש של 8 חודשי מאסר, ואילו ביהמ"ש העליון הקל עמו אף יותר ודן אותו ל-6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות. אולם מקרה זה אינו דומה כלל למקרה שבפנינו ואף ביהמ"ש העליון הכיר בחריגותיו, לאחר שלא הייתה מחלוקת, כי המערער מעד

מעידה חד פעמית, והתנהלותו במקרה שאירע אינה מאפיינת אותו. ביהמ"ש העליון אף ציין, כי תסקירי שירות המבחן בעניינו היו חיוביים ביותר, והוא אף מסר, מיוזמתו, לגורמי החקירה את הקלטת שתיעדה את האירוע, למרות שידע, כי המדינה תימצא בפני קושי ראייתי אם לא ישתף פעולה, וייתכן כי הרשעתו תוטל בספק. יתרה מכך, המערער עשה ניסיונות ממשיים לאתר את המתלונן כדי לנסות לקדם הליך של "צדק מאחה", הוא הביע חרטה ונטל אחריות כנה למעשיו, הביע אמפטיה כלפי המתלונן, ואף הפקיד את הפיצויים שנגזרו עליו, הגם שהמתלונן לא נמצא. כאמור, מקרה שכלל אינו תואם למקרה שבפנינו בכל הפרמטרים המוזכרים לעיל; ע"פ 169/14 **אבל קפלן**, מיום 16/12/14, כאן נדון המערער בגין עבירה של חבלה בכוונה מחמירה והעונש שהוטל עליו בביהמ"ש המחוזי [6.5 שנות מאסר בפועל] הופחת ל-5.5 שנות מאסר. באירוע זה חשד המתלונן במערער ובשותפו כי הם משתמשים בכרטיס האשראי שלו, ועל רקע זה דרש מהם את כספו. בשלב מסוים הגיעו המערער ושותפו אל הדירה בה היה המתלונן, והמערער הודיע לו, כי הוא ניגש לגייס עבורו 500 ₪ וביקש ממנו להמתין לו בחניה הסמוכה. לאחר מספר דקות הגיעו המערער ושותפו לחניה כשהם מצוידים בסכינים והחלו לרדוף אחר המתלונן אשר נמלט לבניין סמוך. השניים השיגו אותו ודקרו אותו בחזה, בבטן ובידיו. למרבה המזל הצליח המתלונן להימלט מתוקפיו ונכנס לרכב מזדמן שעצר, אולם המערער ושותפו המשיכו לרדוף אחר הרכב כשהם מנופפים לעברו בסכינים, מנסים לפתוח את דלתות הרכב ומכים בו בכוח. בעקבות דקירתו, אושפז המתלונן בבית חולים ואובחן, כי הוא סובל מפצעי דקירה במקומות שונים בגופו. ויוער, כי ביהמ"ש העליון סבר שהעונש שהוטל בביהמ"ש המחוזי אינו חמור יתר על המידה נוכח המעשים הקשים ותוצאותיהם, אולם לאור העונש שקיבל השותף - הפחית שנת מאסר אחת, כאמור לעיל; ת"פ (חי) 44659-09-14, **מוהנד נאטור**, מיום 10/12/15, שם נדון הנאשם בגין שורת עבירות אלימות קשות, כולל עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, ונדון בגין ל-30 חודשי מאסר בפועל. באותו אירוע, נקבע, כי על רקע חילוקי דעות בין הנאשם לבין המתלונן עמו עבד במפעל בקריות, וכאשר הגיעו שניהם לשפרעם בסיום יום העבודה, כשהמתלונן נוהג ברכב, ותוך כדי נסיעה, הוציא הנאשם מכיסו את הסכין שהייתה עמו ודקר באמצעותה את המתלונן בבטנו מצד ימין וגרם לו לפצעי דקירה שהצריכו אשפוז של שבוע ימים. במקרה זה תסקיר שירות המבחן היה חיובי, העריך כי הסיכון להישנות העבירות - נמוך, ציין כי הנאשם עבר הליך טיפולי עמוק ומוצלח, והמליץ, תחילה על ענישה בדרך של עבודות שירות ולאחר מכן אף על עונש של צו מבחן, נעשתה סולחה בין המשפחות, האירוע היה חריג להתנהגותו של הנאשם, שהיה אך כבן 18 ו-3 חודשים בעת ביצוע העבירה - נתונים רחוקים מאלה שבתיק שבפנינו; ת"פ (ים) 54435-08-15, **גד סאמי**, מיום 06/11/16, שם נדון הנאשם בגין עבירה של חבלה בכוונה מחמירה ל-9 חודשי מאסר בפועל. במקרה זה היה דין ודברים בין הנאשם לבין המתלונן על רקע ריב קודם בין ילדיהם הקטינים, במהלכם הלין הנאשם על דברים שאמר המתלונן לילדיו. בשלב כלשהו, שלף הנאשם סכין, דקר את המתלונן בפלג גופו העליון, בבית החזה השמאלי, וברח מן המקום לבית סמוך. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלונן חתך רוחבי באורך של 15-20 ס"מ בבית החזה השמאלי, בעומק שהגיע עד הצלעות. הוא פונה לבית החולים, נותח ואושפז למשך שישה ימים. ביהמ"ש הסביר את הענישה המקלה בכך, שהנאשם חסר עבר פלילי, התסקיר בעניינו היה חיובי ביותר, הוא נטל אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה עליהם, המתלונן - שהגיע להעיד לטובת הנאשם מרצונו החופשי, סלח לנאשם באופן מלא והוסיף כי לא נותר לו כל נזק כתוצאה מהאירוע, הנאשם שילם למתלונן פיצוי במסגרת סולחה שנערכה בין המשפחות, המעשים לא היו מתוכננים, והסיכון שהנאשם ישוב לבצע עבירות - אינו רב. שוב, נסיבות רחוקות מהנסיבות שבפנינו).

ב"כ הנאשם 6 טענו, כי יש למקם את מרשם, בין היתר לאור העבירות בהן הורשע, מועד ביצוען, חלקו בביצוען וחברותו קצרת המועד בארגון (טענו, כי היות והמעשים בגינם הורשע בוצעו רק חודשים ספורים לפני המעצר, יש לקבוע כי אם היה חבר בארגון, היה זה לתקופה קצרה בלבד. בעניין זה העיד עד המדינה, כי כשחזר לבאר-שבע ושב להיות פעיל בארגון, בסוף שנת 2011, היה הנאשם 6 כבר חלק פעיל בקבוצה), במדרג הנמוך בין חברי הקבוצה ולקבוע, כי היה שותף זוטר באופן יחסי למעשים. בהתאם, העונש שיש לגזור עליו צריך להיות נמוך בהרבה מהעונשים שהתבקשו על ידי התביעה ואף מהעונשים שיוטלו על השותפים הבכירים בארגון, ובוודאי שאין להטיל עליו עונש נוסף רק בגין השייכות לארגון הפשיעה.

גם באי כוחו של הנאשם 6 הפנו לפסיקה ענפה בעבירות בהן הורשע הנאשם וצינו, כי לעמדתם הנסיבות בפסיקה זו חמורות מאלה שנקבעו בעניינו של הנאשם, ועל כן, עונשו של הנאשם 6 צריך להיות פחות מהעונשים שהוטלו באותם פסקי דין.

(בין היתר הפנו באי כוחו של הנאשם 6 לע"פ 5920/05, **סלאמה**, מיום 22/02/07, פס"ד אליו הפנה גם התובע. כזכור, וכמצוין לעיל, האירוע הנ"ל לא בוצע במסגרת ארגון פשיעה ולא בצוותא עם אחרים; ע"פ 6296/11, **אגבאריה** המוזכר אף הוא לעיל; ע"פ 3381/16 **חליל אלקרינאווי**, מיום 10/07/16, במסגרתו, המערער, שהורשע בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, ונדון בביהמ"ש המחוזי ל-20 חודשי מאסר לריצוי בפועל, עונש שהופחת בביהמ"ש העליון ל-12 חודשי מאסר. ביהמ"ש עמד על חומרת מעשי המערער - שהגיע אל המתלונן והיכה אותו באמצעות אלת עץ בראשו, על רקע סכסוך קודם הנוגע לבעלות על דוכני ירקות בשוק ברהט. כתוצאה מהמכות, נפל המתלונן ארצה והמערער המשיך להכותו בכל חלקי גופו בעודו שרוע על הקרקע, וכאשר הוא בוכה ומתחנן בפניו שיחדל ממעשיו. באותה עת, אחר שהגיע למקום יחד עם המערער, החזיק את בנו של המתלונן כדי למנוע ממנו לסייע למתלונן, שגם אותו היכה המערער לאחר שסיים להכות את המתלונן. ביהמ"ש העליון מצא להפחית מהעונש בהתחשב בעברו הנקי של המערער, בהסכם ה"סולחה" שערך עם משפחתו של המתלונן, במצבו הכלכלי והבריאותי, בהשפעה הצפויה של תקופת המאסר על משפחתו, ובנסיבות שקדמו לביצוע העבירה, כאשר המערער עצמו הוכה בראשו באמצעות אלה, על רקע אותו סכסוך. בנוסף נקבע, כי מתקיימים במקרה זה סיכויי שיקום של ממש, המצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם שנקבע, וכי יש להביא בחשבון את התרשמות שירות המבחן והמלצותיו. נסיבות חריגות אלה, אינן מתקיימות במקרה שבפנינו; ע"פ 3799/14 **כאמל אבו שוב**, מיום 17/08/15, במסגרתו הורשע המערער, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה והיזק בזדון, ונגזרו עליו 48 חודשי מאסר בפועל ועונשים נוספים. בערעור זה נקבע, כי על רקע עימות בין בעל חנות מכולת [הוא המתלונן], לבין קרובת משפחה של המערער, נכנס המערער לחנות, נטל קופת צדקה ממתכת [במשקל של כ-820 גרם], והטיח אותה בעוצמה בפניו של המתלונן, הפיל חפצים שונים מהמדפים, והשליך את חלקם על המתלונן. כתוצאה מהאמור, איבד המתלונן את הכרתו, ונגרמו לו חבלות; ע"פ 4263/14 **מג'די נעאם**, מיום 02/06/15, במסגרתו הורשע המערער בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, שעניינה אירוע של דריסה מכוונת, ונגזרו עליו 36 חודשי מאסר בפועל ועונשים נוספים. באירוע זה נסע המערער ברכב אחרי המשאית בה ישב המתלונן לצד אחיו, שנהג במשאית, ולאחר שמספר ניסיונות שעשה המערער לעקוף את המשאית לא צלחו, הוא החל לצפור למשאית ולנהוג בפראות. נהג המשאית עצר את המשאית בצד הימני של הכביש, המערער עצר את רכבו על אי-תנועה המצויר על הכביש, ואז, יצא המתלונן מהמשאית והלך לכיוון הרכבו של המערער. כשנעמד מול רכבו של המערער, פתח המערער בנסיעה מהירה לכיוון

המתלונן, פגע בו, והעיפו על מכסה המנוע; לאחר מכן, לחץ על דוושת הבלמים והעיף את המתלונן קדימה לעבר הכביש. כשהמתלונן שרוע על הכביש מולו, המשיך המערער בנסיעה מהירה לעברו, עלה עליו עם רכבו, ונמלט מהמקום. כתוצאה ממעשים אלו נפצע המתלונן בראשו, ידיו ורגליו, והוא פונה לבית החולים. חומרת מעשיו של המערער גדולה, אך לא ניתן ללמוד מהם גזירה שווה למקרה שבפנינו, השונה מהם תכלית שינוי; ע"פ 2441/15 ראובן חכם, מיום 07/06/16, שם נגזרו על המערער 52 חודשי מאסר בפועל ופיצוי למתלונן, בגין הרשעתו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, החזקת סכין ושיבוש מהלכי משפט. בתיק זה נקבע, כי המערער שמע שהמתלונן נפגש עם מי שהייתה בעבר בת זוגו, וחמתו בערה בו. בוא הזמין את המערער לפגישה ובשלב מסוים, אחז אותו ודקר אותו באמצעות סכין שהביא מבעוד מועד, דקירה אחת בחזה מלפנים בצד שמאל. המתלונן, שפונה לחדר המיון, אושפז למספר ימים; ע"פ 6980/15 עות'מאן אבו-ג'ומעה, מיום 18/04/16, בו הושת על המערער עונש של 18 חודשי מאסר בפועל ופיצוי למתלונן, בגין הרשעתו בעבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה, לאחר שהמערער נעץ סכין במצחו של הקרבן, ולהבה חדר לאונה הקדמית במצחו, על רקע סכסוך קרקעות בין משפחת המערער למשפחת הקרבן. ביהמ"ש העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, תוך שציין שביהמ"ש המחוזי נתן משקל [לעיתים רב מידי] לנימוקים לקולא, כגון התמשכות ההליכים טרם הגשת כתב האישום, מחיקת האישומים כנגד שותפיו של המערער, נטילת האחריות, העובדה שהמדובר היה בתקיפה הדדית, כאשר המתלונן היה חמוש בשרשרת ברזל במהלך האירוע, ועוד; ע"פ 6141/11 פלוני, מיום 05/07/12, שם הורשע המשיב על-פי הודאתו בגרימת חבלה בכוונה מחמירה, בעבירות בנשק, ובעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, לאחר שירה במתלונן על רקע סכסוך קודם ופגע בידו, ועונשו הוחמר מ-36 חודשי מאסר ל-48 חודשי מאסר בפועל; ע"פ 8568/14 סאלם אבו-ג'אבר, מיום 19/05/15, בגדרו הושתו על המערער, אב וארבעת בניו, עונשי מאסר בפועל של 16 חודשים, 12 חודשים, 14 חודשים [על הנאשמים 3 ו-4] ו-24 חודשים, כאשר הפרשה נסבה על שני אירועי תקיפה המוניים שבהם היו מעורבות שתי משפחות, ונפסק, כי המערערים תקפו את בני המשפחה האחרת. שוב, נסיבות שונות לחלוטין מאלה שבאירוע שבפנינו; ע"פ 7051/11 רוני טייב, מיום 19/09/12, במסגרתו הורשע המשיב בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לאחר שהודה, כי דקר את המתלונן, אשר נפגש עמו לשם השבת הלוואה שהלווה המתלונן למשיב, וגרם לו חבלות רבות. ביהמ"ש המחוזי דן את המשיב ל-24 חודשי מאסר בפועל ולעונשים נלווים, וביהמ"ש העליון החמיר עונשו ל-33 חודשי מאסר לריצוי בפועל תוך שציין, כי ערכאת הערעור לא תמצה את חומרת הדין, והדגיש את חומרת המעשים, את העובדה שהמשיב הגיע לפגישה, אותה הוא יזם, כשהוא מצויד בסכין ובכפפות, דקר את המתלונן פעמים רבות והשאיר אותו מתבוסס בדמו; ע"פ 5817/14 אריק ארנסט, מיום 01/01/15, בגדרו הושתו על המערער 50 חודשי מאסר, תחת 60 חודשים שנגזרו עליו בביהמ"ש המחוזי, לאחר שהמערער דקר שני קורבנות על רקע סכסוך בין בעלי מסעדות סמוכות; ע"פ 8870/12 חאלדי סנד, מיום 15/01/14, במסגרתו הורשעו המערערים בעבירות של גרימת חבלה בכוונה מחמירה והושתו עליהם 45 חודשי מאסר בפועל ועונשים נוספים, וזאת לאחר שנקבע, כי הגיעו למתחם תחנת דלק בו עבד המתלונן, לאחר שהוזעקו על ידי אביהם, כשהם מצוידים במוט ברזל ובשווקר חשמלי, ותקפו בצוותא את המתלונן, שאך ביקש להרגיע את רוחו של האב. המתלונן נחבל, נותח בביה"ח ואושפז לכמה ימים; ע"פ 7878/09 פלוני (הסנגורים ציינו בטעות כי מדובר בערעור משנת 2012, כשמדובר בפס"ד משנת 2009), מיום 03/08/10, במסגרתו הורשע המשיב, על פי הודיתו ולאחר תיקון כתב האישום במסגרת הסדר טיעון, שהוגש נגדו ונגד שני נאשמים נוספים, בעבירות של חבלה חמורה ופציעה בנסיבות מחמירות. המשיב הודה, כי בעת שישב עם

המתלוננים ואחרים בפארק ושתה לשוכרה משקאות אלכוהוליים, ולאחר ויכוח שהתגלע בינו לבין המתלוננים בקשר לאלכוהול, תקף באכזריות את המתלוננים באמצעות קרש, כשאחד מהמתלוננים הינו נכה. כתוצאה מהתקיפה החמורה נפצעו המתלוננים, ואחד מהם הובהל מחוסר הכרה לבית חולים במצב קשה ועבר סדרת ניתוחים. ביהמ"ש המחוזי גזר על המשיב 28 חודשי מאסר בפועל וביהמ"ש העליון החמיר את הענישה ל-40 חודשי מאסר בפועל לאחר שציין, כי על אף השיקולים לקולא, כגון עברו הפלילי הנקי של המשיב ומצבו הבריאותי, יש לתת בכורה לאינטרס הציבורי; ע"פ 8823/12 **דוד שבתאי**, מיום 01/07/14, במסגרתו הורשע המערער בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה והחזקת סכין שלא כדין, בגין תקיפתו החמורה של המתלונן באמצעות דקירות בחפץ חד, במהלך מפגש שנקבע בין המתלונן למערער בעקבות התנכלותו של האחרון לידידתו של המתלונן. המערער נדון ל-4 שנות מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נלווים, וביהמ"ש העליון דחה הערעור; ע"פ 448/14 **ליאור אזולאי**, מיום 24/11/14, במסגרתו הורשע המשיב בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ונדון ל-30 חודשי מאסר בפועל ועונשים נוספים).

לאור אסופת פסיקה זו, ולאור כך שהנפגעים באישום זה שבפנינו שוחררו לביתם מיד לאחר שקיבלו טיפול רפואי מבלי שנגרמו להם חבלות קשות ו/או נזקים ארוכי טווח, סברו באי כוחו של הנאשם 6, כי העונש ההולם בנסיבות ביצוע העבירות נשוא האישום השישי הינו תקופת מאסר של 12-30 חודשי מאסר ולא למעלה מכך. אשר לעונש הכולל, סברו באי כוח הנאשם 6, כי לאור הפסיקה האמורה, בה הענישה נעה בין מאסר בעבודות שירות ועד מאסר קצר בפועל, יש להסתפק בתקופת המעצר של הנאשם, תקופה העולה על 4 שנים.

דין

לא יכולה להיות מחלוקת בדבר החומרה הרבה של מעשי הנאשמים. בפסיקת בית המשפט העליון מצאנו, כי מוטל על בתי המשפט להחמיר עם מבצעי עבירות כגון אלה שעברו הנאשמים באישום זה. וכך קבע ביהמ"ש העליון בעניין **אגבאריה** המוזכר לעיל:

"סעיף 329 הוא הסעיף נשוא דיוננו, שכותרתו "חבלה בכוונה מחמירה"... ענינו הרואות, שכאשר לחבלה החמורה מתווספת כוונה כיסוד עובדתי - גדל העונש המקסימאלי בכמעט פי שלוש, ועומד בשורה אחת עם עבירות חמורות דוגמת הריגה וניסיון לרצח. פער זה מבטא את ההבדל בין כוונה פלילית רגילה לבין כוונה פלילית מיוחדת. יש בכך כדי לבטא את סלידת המחוקק מהתעוזה הקיימת בפגיעה מכוונת בגופו של הפרט..."

יושם אל לב כי חלוקת הזמן לא ריכך את התיאור הקודר של המציאות החברתית, אלא העצים אותו. זאת, הן בהיקף האלימות; הן בקלות היד על האקדח ועל האגרופ; והן במעגל הנפגעים - צדדי ג' שנשאבו לסכסוך לא להם. על בית המשפט לשאול את עצמו אפוא האם עליו להשלים עם התוצאה כאילו מדובר בחוק טבע. התשובה היא

בשלילה, ועל בית המשפט לתרום את חלקו למיגור התופעה, לרבות בהטלת עונשים חמורים ומרתיעים... האם בנס ניצל המתלונן מפגיעה חמורה יותר בגופו? או שמא בשל תושייתו? כך או אחרת, התנהגות המשיב, המעידה על נחישות, קור רוח והיעדר מעצורים, מדברת בעד עצמה וזועקת למרחקים את דבר מסוכנותו...

בל נשכח שלא מדובר באדם שנקלע במקרה לסיטואציה אלימה והוא נגרר אליה כמגיב להתרחשות תוך ביצוע מעשה אלימות חמור. אף במקרה כזה הנגרר גורר את עצמו ואחראי למעשיו. ברם, מידת ההחמרה בעונש מתבקשת כאשר האלים הוא היוזם והמתכנן בצורה ברורה. ככלל, אדם שהוא "נורמטיבי" באופן האמור מקומו מאחורי סורג ובריוח, ולתקופה ממושכת. זאת, למען ידע כל אדם שלהפרה כה בוטה של הנורמה הפלילית מחיר, ומחיר כבד".

הפסיקה הוסיפה וקבעה, כי הערכים החברתיים שנפגעו במקרה כמו זה שבפנינו הינם שלמות גופו ובטחונו של הקורבן; זכותו לשמירה על גופו הינה זכות יסוד, המעוגנת בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, וביהמ"ש העליון הביע את עמדתו באשר לענישה המחמירה שיש להשית על מי שמורשע בביצוע עבירות אלימות, תוך שימוש בסכין. כך גם נקבע בע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל (מיום 28/04/1998):

"נוהגם של מיקצת אנשים ליישב חילוקי-דעות ביניהם במוטות ברזל, בקרשים ובסכינים, נוהג מגונה הוא. ראוי הוא לתגובה קשה של בתי-המשפט. תת-תרבות הסכין, כפי שאמרנו לא אחת, דינה כי תיעקר, והעושים ייענשו בכל חומרת הדין. יצא הקול מבית-המשפט ויידעו הכל, כי הנועץ סכין בגופו של הזולת ייסגר בבית-האסורים לתקופות-שנים"

כמו כן, על חומרת עבירות האלימות המבוצעות תוך שימוש בנשק קר, עמד כב' השופט י' דנציגר בע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (מיום 10/11/09):

"קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה [...] זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי

שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח".

בע"פ 3799/14, **כאמל אבו-שנב** המוזכר לעיל, קבע כב' השופט מזוז כדלקמן:

"חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם תופעה של יישוב סכסוכים בדרך של אלימות, המלווה לעתים בשימוש בנשק. תופעה זו חותרת תחת הסדר החברתי ופוגעת בערך היסוד בדבר זכותו של כל אדם לשלמות גופו. לבתי המשפט תפקיד משמעותי במאמץ החברתי למיגור נגע זה, ע"י ענישה משמעותית ומרתיעה, תוך מתן משקל ממשי לשיקולי הרתעת היחיד והרבים מול שיקולים אישיים. הפסיקה בתחום של עבירות תקיפה וחבלה כוללת מנעד רחב של רמות ענישה, כנגזרת של מגוון רחב מאוד של סוגי המקרים מבחינת חומרתם ונסיבותיהם. לצד מקרים של ענישה מקילה, הוטלו במקרים אחרים עונשים חמורים של שנות מאסר ארוכות, הכול בהתאם לנסיבות הספציפיות של כל מקרה..."

בע"פ 7878/09 **פלוני** המוזכר לעיל, ציין כב' השופט ג'ובראן:

"תופעה נוראה זו של אלימות קשה וחסרת רחמים אשר פשתה בארצנו כאש בשדה קוצים מחייבת את כל הגורמים לתת ידם למלחמת חורמה. האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. "חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים"... שישקפו ערכים של תגמול והרתעה, "והכל מתוך ידיעה שענישה בלבד, ואפילו ענישה חמורה, תהווה תרומה חלקית בלבד למאבק בנגע הסכינאות"... על כן המגמה של בית משפט זה הינה ברורה ועקבית - במקרי אלימות בהם ישנו שימוש בסכין או בכל נשק קר אחר יש להטיל ענישה משמעותית מאחורי סורג ובריח..." "יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד..."

ומן הכלל אל הפרט.

ביום 21/06/12 נודע לנאשמים שאחד ממנהיגי הארגון היריב, אמיר בן-שימול, מסתובב בסמוך לפיצוציה של הנאשם 1 שבמרכז גילת בבאר-שבע. מאחר והנאשם 1 חשד, שבן-שימול וחברו בודביקה פגעו בדוד סוסן אשר עובד בפיצוציה האמורה, הוא כינס כמה מחברי הארגון ובהם הנאשם 6, ניסנוב ועד המדינה במרכז גילת, כשכל אחד מהם נושא על גופו, כהרגלם, סכינים או מברגים, וביחד קשרו קשר לחפש, לאתר ולפגוע בבן-שימול או בכל חבר אחר מהארגון היריב. הנאשם 1 גם דאג לרכב מסוג GMC, הקושרים השאירו מאחור את הטלפונים הניידים שלהם על מנת למנוע איכונם על ידי גורמי אכיפת החוק, ויצאו ל"משימת סיור" אחרי יריביהם. ברכב נהג עד המדינה, אך את האירוע הוביל הנאשם 1, ראש הארגון. בסמוך לשעה 23:30, הבחינו הנאשמים בשניים הנוסעים ברכב שברולט באזור מרכז גילת, והם אלירן פרץ, המזוהה עם הארגון היריב, ועמו אושר אלגרבל. הקושרים החלו ממהרים לכיוונם של השניים, אך גם הם הבחינו בקושרים, ונמלטו מהמקום בנסיעה מהירה. הנאשמים רדפו אחרי השניים, ובשלב מסוים, הם הבחינו ברכב השברולט של אלירן ואושר, כשהוא חונה בצד הדרך ואורותיו כבויים. אז הורה הנאשם 1 לעד המדינה לחסום את רכב השברולט, וניסיונותיהם של אושר ואלירן להימלט, נחסמו. בשלב זה יצאו הנאשמים 1, 6, ניסנוב והאחרים מהרכב (כשעד המדינה נותר ברכב כדי שיוכל למלט את החבורה בשעת הצורך), התנפלו על אלירן ואושר ודקרו אותם באמצעות הסכינים והמברגים שנשא. את אלירן דקרו וחתכו הנאשמים והאחרים בפניו ובעיניו דקירות רבות, וכן בידיו, ברגליו ובגבו. אושר נדקר אף הוא על ידי הנאשמים, אך הוא הצליח להימלט מהמקום. לאחר מכן, השאירו הנאשמים וחברי הארגון האחרים את אלירן מוטל שותת דם על הכביש, נכנסו חזרה לרכב, ונמלטו מהמקום. בהגיעם חזרה למרכז גילת, יצאו הנאשמים מהרכב וניקו אותו מכתמי דם שהיו בו.

כתוצאה מהתקיפה, נגרמו לאלירן חתכים במצח ובשפה, דימום בפניו ובחלל הפה, נפיחות באף, קרעים בעור העפעפיים, חתך באורך 15-20 ס"מ במותן שמאל, ומספר דקירות בידו השמאלית, ברגלו השמאלית ובגבו. הוא פונה לאחר מכן לבית החולים סורוקה, באמבולנס של מד"א שהוזעק למקום, טופל ושוחרר לביתו. לאושר נגרמו פצעי דקירה בגב, וגם הוא טופל ושוחרר לביתו.

הנאשמים, שביקשו להגן על "הטריטוריה שלהם" וממילא על כוחם והשפעתם, בחרו בקורבנות מזדמנים וכילו בהם את זעמם. עד המדינה תיאר כיצד ראה, דרך מראת הרכב, את הנאשמים כשהם מכים שוב ושוב בקורבנותיהם, ואף סיפר ששמע אותם צועקים האחד לשני **"תן לו, תן לו באכזריות"**. ויש להדגיש, כי הנאשם 1 כל לא זיהה את קורבנותיו, והיה על חבריו להסביר לו מי הם ומי הם חבריהם, והדבר הספיק לו על מנת לתקוף אותו באכזריות רבה ולהורות לאחרים לעשות כן אף הם. הרושם מעדותו של עד המדינה היה, כי מדובר באירוע שגרתי בחיי חברי הארגון, שכל העת חיפשו את חברי הארגון היריב, ונכנסו לעימותים אלימים עמם ועם אחרים, כדבר שבשגרה.

בפסיקת ביהמ"ש העליון, כפי שהדבר פורט בשורה הארוכה של פסקי הדין שצוינו לעיל, בולטת מגמת ההחמרה בענישה בגין מעשים כגון אלה. נקבע, כי תופעה נוראה זו של אלימות קשה וחסרת רחמים, אשר פשתה בארצנו כאש בשדה קוצים, מחייבת את כל הגורמים לתת ידם למלחמת חורמה. האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, והפכנו להיות חברה אלימה. בתי המשפט אינם יכולים להיות אדישים לתופעה, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת, וזאת בדרך של ענישה מחמירה ומרתיעה.

אכן, וכמצוין לעיל, הפסיקה בתחום של עבירות תקיפה וחבלה כוללת מנעד רחב של רמות ענישה,

כנגזרת של מגוון רחב מאוד של סוגי המקרים מבחינת חומרתם ונסיבותיהם. לצד מקרים של ענישה מקילה, הוטלו במקרים אחרים עונשים חמורים של שנות מאסר ארוכות, הכול בהתאם לנסיבות הספציפיות של כל מקרה. והמקרה שבפנינו חמור גם לאור תכנונם המוקדם; האקראיות של הקורבנות; היציאה על מנת לחפש קורבנות; הפציעה האכזרית והדקירות החוזרות ונשנות; הביצוע בחבורה; האדישות לביצוע המעשים מול עיני תושבים תמימים, בין היתר לאור ההנחה (הנכונה, למרבה הצער), כי לא יעזו להעיד כנגדם; הניסיון לשבש ההליכים על ידי העלמת ראיות; וכמובן, נוכח העובדה שהכל נעשה במסגרת של ארגון פשיעה ועל רקע "מלחמות" בין ארגוני הפשיעה בעיר באר-שבע.

לאור הדברים האמורים, אנו קובעים כי מתחם העונש הראוי בכל הנוגע לנאשם 1 נע בין 8 ל-12 שנות מאסר בפועל, ובכל הנוגע לנאשם 6 נע בין 6 ל-10 שנות מאסר בפועל.

האישום השביעי - לנאשמים 1, 3, 5 ו-8 **(תקיפותיו של אלירן חג'ג')**

האישומים והקביעות בהכרעת הדין

בהכרעת הדין נקבע, כי הנאשמים - למעט נאשם 6 שזוכה מהעבירות במסגרת אישום זה - כל אחד על פי חלקו, ביצעו מעשי עבירה שונים כלפי המתלונן, אלירן חג'ג' (הוא "המתלונן" באישום זה), שנחשד בקשרים עם אנשי הקבוצה היריבה, וכן בשל רצונם של הנאשמים לסחוט ממנו כספים.

הנאשמים השונים הורשעו במספר אירועים בגדרו של אישום זה:

באירוע הראשון, שהתרחש בחודש פברואר 2011, בבאר שבע, הנאשמים 1 ו-3, נכנסו, במפתיע, למושב האחורי ברכבו של המתלונן, כאשר הרכב, הנהוג בידי המתלונן, היה בתחילת נסיעה, ובעת שחברו של המתלונן יושב לצדו במושב הקדמי. נאשם 3 סטר למתלונן ונאשם 1 אחז בצורה מאיימת בסכין שלופה, תוך העלאת דרישה בפני המתלונן, כי יעביר להם כספים. המתלונן שחשש מפני הנאשמים, לא ראה מנוס אלא לקפוץ מהרכב, בעודו במצב נסיעה, כאמור, ונמלט מהמקום.

שני הנאשמים, 1 ו-3, הורשעו במסגרת אירוע זה, בעבירות של סחיטה בכוח לפי סעיף 427(א) רישא לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק; וקשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק. נאשם 1 הורשע בנוסף, בעבירה של החזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק.

למחרת היום, במפגש שנערך בקפה "ארומה" בקניון הנגב בבאר-שבע, אמר הנאשם 3 למתלונן, כי מאחר שסיכן אותו ואת הנאשם 1 כאשר קפץ מהרכב הנוסע, הוא חייב לשלם לנאשמים "קנס" של 10,000 ₪.

באירוע נוסף, המכונה **אירוע סורוקה**, שהתרחש בחודש נובמבר 2011, הורשעו נאשמים 1

ו-5, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק. הנאשמים חסמו את רכבו של המתלונן בעת שיצא ברכבו בו נסעו גרושתו ותינוקם, מבית החולים סורוקה, והחלו ללכת לעבר הרכב, ולבסוף - לאחר שהבחינו בנוכחות האישה והתינוק - ביצעו כלפי המתלונן תנועה מאיימת בראשם, כי יבולע לו, ואמרו לו "חכה, חכה".

בגין אירוע נוסף, הוא **אירוע המרדף**, שהתרחש ביום 8.8.2012, הורשעו **נאשמים 1 ו-5** בעבירה של **סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, בצרוף סעיף 3 לחוק המאבק**. על פי הקביעות בהכרעת הדין, נסעו הנאשמים 1 ו-5 ברכב שהיה נהוג על ידי עד המדינה, ולאחר שהנאשמים הבחינו ברכבו של המתלונן, הורה נאשם 1 לעד המדינה לבצע מרדף אחרי רכבו של המתלונן שהתנהל ברחובות מרכזיים בבאר שבע. מדובר במרדף פראי תוך נהיגה פרועה, בשעות יום, תוך סיכון נהגים והולכי רגל. המתלונן, במנוסתו מהנאשמים, נאלץ אף לעלות עם רכבו, על מדרכה שבה היו הולכי רגל, כדי לעקוף כלי רכב אחרים שהמתינו ברמזור אדום, תוך שהוא גורם לאותם הולכי רגל לקפוצ' לצדדים. לאחר מכן פנה פניה חדה באופן שסיכן את חייו וחיי נוסע לידו.

בגינו של האירוע, המכונה ה"**אירוע האחרון**", שהתרחש ביום 23.8.12, ואשר הביא לפנייתו של המתלונן למשטרה, הורשעו **נאשמים 1, 5 ו-8 בעבירה של ניסיון לגרימת חבלה חמורה, לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, בנסיבות סעיף 335 לחוק העונשין ובצרוף סעיף 3 לחוק המאבק**. על פי העובדות שנקבעו, במהלך נסיעה ברכב, שהיה נהוג בידי אחד, דוד אזולאי, ובעת שברכב נמצאו הנאשמים 1, 5, 8 וניסנו, הבחינו הנאשמים במתלונן שנהג ברכבו, כשלצדו יושב נוסע. נאשם 1, שדיבר בטלפון עם אחד מחייביו, בענייני הלוואות, הורה לאזולאי לנסוע בעקבות רכבו של המתלונן, כדי להשיגו ולתקפו, ואף אחז בסכין בעת הנסיעה. לאחר שרכבם של הנאשמים הדביק את רכבו של המתלונן, הנאשם 1 הורה לנהגו לחסום את רכבו של המתלונן, שפגע בעמוד תאורה, ונעצר. הנאשמים וניסנו, יצאו במהירות מהרכב, והתקרבו לרכבו של המתלונן מתוך כוונה לפגוע בו, כאשר הנאשם 1 וניסנו אחזו בסכינים, וניסנו אף הניף אבן מתוך כוונה להטיחה ברכבו של המתלונן. המתלונן שנעל את דלתות הרכב, הצליח להימלט מהמקום בנסיעה לאחור, לאחר שאזולאי, בהנחיית נאשם 1, איפשר למתלונן להסיע את רכבו לאחור, בשל חששו של נאשם 1 כי כלי הרכב יתנגשו, ותיגרם פגיעה קשה לרכבם של הנאשמים. באופן זה הופסק מעשה התקיפה.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה טען, כי מאירועי האישום כולו, עולה, כי הנאשמים היו נכונים להפעיל אלימות חמורה נגד המתלונן, וביסוד המעשים באים לידי ביטוי שניים ממאפייני פעילות ארגון הפשיעה, היינו, פגיעה בכל מי שמזוהה עם הארגון היריב, וגביית כספים שרירותית על פי החלטות ראשי הארגון. הנאשמים, פעם אחר פעם, פעלו לתקיפתו של המתלונן לאורך תקופה של כשנה וחצי; העבירות בוצעו באור יום, לעיני עוברים ושבים ואף תוך סיכון של עוברי אורח. דרך הפעולה נגד המתלונן וזיהויו על ידם, מצביעה על התיאום ושיתוף הפעולה בין הנאשמים.

נטען, כי הקפיצה מהרכב הנוסע באירוע הראשון, מעידה על חומרת האיום שחש המתלונן, עד כדי כך שהיה מוכן לסכן את עצמו, על מנת להימלט מהנאשמים בכל מחיר; הדרישה בקפה ארומה, לתשלום "קנס", מהווה דרישת תשלום שרירותית של כספים שאינם מגיעים לנאשמים; אירוע סורוקה, ממחיש את נחישותם של הנאשמים לפגוע במתלונן בכל מחיר, גם זמן רב לאחר הדרישה השרירותית לתשלום ה"קנס"; מאירוע המרדף, עולה, כי הנאשמים 1 ו-5 היו נחושים ללכוד את המתלונן, ולפגוע בו, וכי במהלך המרדף אחז נאשם 1 בסכין שלופה, ודרבן את עד המדינה לנסוע מהר כדי לתפוס את המתלונן. נסיבות המרדף מצביעות על מסוכנותם של הנאשמים גם לציבור בכללו; גם באירוע המרדף האחרון, עולה חומרה רבה, הממחישה את מסוכנותם של הנאשמים.

באשר לרמת הענישה מפנה התביעה לע"פ 3936/07 **ספיק סימחוב נ' מדינת ישראל** (מיום 17.12.07); ע"פ 1925/14 **סמיה עלוש נ' מדינת ישראל** (מיום 8.2.15), בהם נגזרו עונשי מאסר חמורים במקרים של ניסיון לחמוק מרשויות החוק. נטען, כי באירועים שבפנינו חומרה רבה יותר, נוכח כך שהנאשמים רדפו אחרי המתלונן וגרמו לסיכון חיי אדם.

התביעה מבקשת לגזור על נאשם מס' 1, שנטל חלק בכל אחד מהאירועים והורשע בעבירות, בנסיבות סעיף 3 **לחוק המאבק**, עונש במתחם שבין 8 ל-11 שנות מאסר בפועל; על נאשם 3 שהיה שותף לאירוע הראשון, שהחל את מסכת המעשים שבאו בעקבותיו, עונש במתחם שבין 3 ל-5 שנות מאסר; על הנאשם 5 שנטל חלק באירוע סורוקה, באירוע המרדף ובאירוע האחרון, באופן המצביע על מעמדו העברייני הרם והמסוכנות הנשקפת ממנו, עונש המצוי במתחם שבין 5 ל-7 שנות מאסר בפועל; על הנאשם מס' 8, שנטל חלק באירוע האחרון, ואשר יצא במהירות מהרכב כדי לתקוף את המתלונן, והביע דעה בהמשך הדברים, כי צריך היה לחסום טוב יותר את רכבו של המתלונן, וכי יש להגדיל את ה"קנס" שהושת עליו, עונש המצוי במתחם ענישה שבין 3 עד 5 שנות מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם 1 טען, כי יש לראות את העבירות בהן הורשע הנאשם במסגרת אישום זה כאירוע אחד, כ"חלק מתוכנית אב עבריינית", חרף ביצוע העבירות לאורך תקופה ארוכה, ויש לקבוע מתחם עונש כולל וגזירת עונש כולל לכל העבירות. נטען, כי בהצבת מתחם ענישה בין 8 ל-11 שנות מאסר, חרטה המאשימה, משמעותית, מרף הענישה הנוהג בעבירות בהן הורשע הנאשם, ומאחר שמדובר באירוע אחד "מתמשך ומתגלגל", מתחם הענישה הכולל אמור להיות בין שנתיים לארבע וחצי שנות מאסר.

בעניין רמת הענישה הנוהגת בעבירות סחיטה באיומים, מפנה ב"כ הנאשם 1 לפסקי הדין בת.פ. 16704-02-16 **מדינת ישראל נ' חאתם משעל**, בו נקבע מתחם ענישה שבין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל, והנאשם נידון לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל; ת"פ 36912-06-14 **מדינת ישראל נ' סריס ואח'**, בו נקבע מתחם ענישה שבין 12 חודשים ל-4 שנות מאסר, והוטלו על הנאשם המרכזי 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

באשר לאירוע המרדף נטען, כי הנאשם 1 לא שלט ברכב במהלך הנהיגה, ומי שנהג בו היה עד המדינה, שאף נמנע מלהסלים את אירועי הנהיגה כדי למנוע סיכון יתר. ב"כ הנאשם טען, כי מתחם הענישה הראוי, בגין אירוע זה, הינו בין 6 ל-24 חודשי מאסר, תוך הפניה לרמת ענישה שנקבעה במכלול פסקי דין, בהן נדונו עבירות של סיכון חיי אדם ועבירות נלוות (ע"פ 70/16 **מוחמד אברהים נ' מדינת ישראל**, מיום 6.6.16, בו הוטלו 20 חודשי מאסר בפועל; ע"פ 4860/14 **מדינת ישראל נ' מוהדי חואלד**, מיום 10.3.15, בו הוטלו על המשיב 50 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 5953/15 **רוני שוהאנה נ' מ"י**, מיום 31.12.15, בו נדחה ערעור כנגד עונש של 30 חודשי מאסר; ע"פ 2330/14 **יעקב רוימי נ' מ"י**, מיום 11.9.14, בו נדון הנאשם ל-24 חודשי מאסר).

ב"כ הנאשם 3 ציין, כי הנאשם 3 הורשע רק בגין חלקו באירוע הראשון, באופן המצביע על העדר דומיננטיות של הנאשם בפעילות הארגון. נטען, כי אין לדון את הנאשם בגין מעשים שבוצעו על ידי אחרים במסגרת אישום זה, בהם לא נטל הנאשם כל חלק, ואין כל ראיה כי הנאשם הורה למי מהמעורבים לפעול נגד המתלונן.

באות כוחו של הנאשם 5 טענו, כי הנאשם לא הכחיש את מכלול מעשיו באישום זה (וכן באישום התשיעי), ועיקר המחלוקת נסבה סביב מהות העבירות בהן יורשע בסופו של דבר, והנאשם אף זוכה מחלקן. כן נטען, כי יש לראות את כלל האירועים באישום זה כמסכת עבריינית אחת. באשר לאירוע סורוקה נטען, כי מדובר היה במפגש אקראי עם המתלונן, ולאחר שהנאשמים הבחינו, כי הוא נמצא עם גרושתו ובנם הקטן, עזבו מיד את המקום, מבלי שאף דיברו אתו. משכך, מדובר בעבירה המצויה ברף חומרה נמוך ביותר; באירוע המרדף, לדבריהן, נהג ברכב עד המדינה, והנאשם 5 ישב מאחור בלא ששלט ברכב והוא לא אחז בסכין. האירוע ארך "כדקה", ואיש לא נפגע במהלך האירוע, שהופסק ביוזמת עד המדינה ועל פי החלטתו; האירוע האחרון לא היה מתוכנן, הוא ארך זמן קצר מאוד, המתלונן לא נפגע, והנאשם לא אחז בעת האירוע בסכין או באבן.

נטען, כי מתחם הענישה שנדרש על ידי המאשימה (5 עד 7 שנות מאסר), הינו מתחם שרירותי ומחמיר בצורה קיצונית, שאינו מביא לידי ביטוי את נסיבות העבירות ואת הפסיקה הנוהגת. במקרים אחרים שנידונו בפסיקה - הגם שלא בוצעו במסגרת ארגון פשיעה - וכאשר נגרמו למתלוננים באותם מקרים חבלות קשות ביותר והעבירות בוצעו בצוותא חדא, לא הגיעה הענישה לרמת החומרה לה עתרה המאשימה (בעניין זה הפנו באות כוחו של הנאשם 5 לפסקי הדין שניתנו בתפ"ח (מרכז) 34956-02-10 **מ"י נ' עטיה**, מיום 6.7.08; תפ"ח (ב"ש) 48416-06-12 **מ"י נ' אלטללקה ואח'**, מיום 4.3.13; ת.פ. חיפה) 7111/08 **מ"י נ' מריסאת**; ו-ע"פ 8462/15 **מוחמד אבו ראס ואח' נ' מ"י**, מיום 30.11.16).

ב"כ הנאשם 8 עמד בטיעונו על כך, כי המתלונן לא נפגע באירוע האחרון, וכי חלקו של הנאשם 8 הצטמצם לנוכחות בלבד באירוע זה, ונקבע כי לא אחז בסכין. הלך נפשו של הנאשם בעת האירוע נלמד רק מדברים שהשמיע לאחריו. האלימות המתייחסת לאירוע האחרון, נמצאת ברובד נמוך, וההרשעה בסופו של דבר, היא בעבירת ניסיון לחבלה בנסיבות מחמירות, בלבד. ב"כ הנאשם הפנה לפסקי דין שונים בהם נפסקו עונשי מאסר שאינם עולים על שנה אחת, בגין מקרים חמורים יותר של אלימות ממשית שבוצעה באמצעות נשק, והסבה חבלות. בנסיבות אלה, סבר ב"כ הנאשם, כי מתחם הענישה הראוי לעבירה הינו בין עבודות שירות ועד שתי שנות מאסר, היינו, תקופה הפחותה מתקופת מעצרו של הנאשם, עד שחרורו.

מתחמי הענישה באישום השביעי -דין

מכלול מעשי העבירה בהם הורשעו הנאשמים במסגרת אישום זה, עניינם ברדיפתו האלימה אחרי המתלונן, אלירן חג'ג', המזוהה עם החבורה היריבה, על רקע דרישה כספית, שביטויה הגלוי מופיע לראשונה באירוע הראשון, כאשר הנאשמים 1 ו-3 פנו למתלונן, תוך כניסה ללא אישור לרכבו, באיום סכין ואלימות ממשית, עד שהמתלונן, בפחדו, קפץ מהרכב הנוסע. דרישה כספית עולה גם במפגש ב"ארומה", עת הודיעו נאשמים אלה למתלונן, כי הטילו עליו "קנס" שרירותי בשל התנהגותו המתוארת, ואף באירועי המרדף האחרון, שלאחריו נדרש המתלונן לשלם עשרות אלפי ₪, קודם שפנה, בצר לו, להתלונן במשטרה. בין לבין, ועל רקע האמור, בוצעה פניה מאיימת למתלונן ב"סורוקה", ונוהל אחריו מרדף בכלי רכב, בעיר באר שבע, תוך סיכונם של עוברי דרך, ושל המתלונן וחברו שישב לצדו ברכב בעת מנוסתם.

למרות שלחלק מהאירועים מאפיינים ייחודיים ושונים זה מזה, ועל אף שהאירועים נמתחו על פני תקופה של שנה ומחצה, הרי שהמאשימה ביקשה להטיל עונש כולל במתחם אותו נקבה בסיכומיה, לגבי נאשמים

1 ו-5 - הראשון היה מעורב בכל האירועים, והשני, בשלושה מהם, ונראה כי ניתן להשלים עם עמדה זאת, נוכח הקשר בין המעשים, תוך מתן ביטוי, בד בבד, לחומרתן הנפרדת של העבירות השונות ולעובדה, כי בוצעו במסגרת ארגון פשיעה.

חלקו של **הנאשם 1** הינו הרב והדומיננטי ביותר במסגרת אישום זה. הוא נטל כאמור, חלק בכל האירועים המדוברים; הוא אישר בעדותו, כי ביקש להתנכל למתלונן ולהכותו; הוא איים על המתלונן באמצעות סכין באירוע הראשון; הוא פנה אליו בדרך מאיימת במפגש סורוקה; הוא יצא מרכבו אל המתלונן, הנעול ברכבו, עם סכיניו, באירוע האחרון. נאשם 1 הוא זה שדרבן את עד המדינה להגביר את מהירות הנסיעה באירוע המרדף, והורה לנהגו להשיג את המתלונן באירוע האחרון. באותם אירועים שתועדו בווידיאו, נראה בבירור, כי הנאשם 1 מורה על שינוי יעדי הנסיעה באירוע המרדף ובאירוע האחרון לצורך תפיסת המתלונן הנמלט. באירועים אלה, ניכרת בבירור מנהיגותו של הנאשם 1, כמי שעמד בראש ארגון הפשיעה, ומידת השפעתו על הנאשמים האחרים (וניסנוב), המצייתים להוראותיו ללא ערעור, הן בעת שהוא מורה על שינוי מסלול הנסיעה לצורכי תפיסת המערער, ואף בעת שהוא "מאפשר" למתלונן להימלט באירוע האחרון, משיקולים הקשורים בשמירת רכבם של הנאשמים.

מרכיבי החומרה של עבירת הסחיטה בכוח בה הורשע **הנאשם 1**, ונסיבות המרדף ברחובות באר שבע, שהיה בו כדי להביא לסיכון חמור של עוברי דרך, לצד העבירות הנוספות בהן הורשע, כאשר הוא הדמות המובילה בביצוע המעשים; ולנוכח מעמדו כראש ארגון פשיעה; ותוך מתן ביטוי לפסקי הדין השונים שהובאו על ידי הצדדים, ולעובדה, כי למרבית המזל, לא נגרמה פגיעה גופנית למתלונן בכל המאורעות שעברו עליו, וכי רק רכבו ניזוק בצורה לא חמורה, באירוע האחרון, הביאו אותנו לידי קביעת **מתחם ענישה כולל באישום זה, של בין 5 ל-7 שנות מאסר.**

באשר ל**נאשם 3**, שהורשע בעבירת הסחיטה בכוח במסגרת האירוע הראשון, והוא לא נטל חלק באירועים הנוספים, ומתוך מעמדו בארגון הפשיעה, קובעים אנו **מתחם ענישה שבין 2 שנות מאסר עד 4 שנות מאסר.**

נאשם 5, הורשע באירועי סורוקה, המרדף, והאירוע האחרון. חלקו במעשים לא היה דומיננטי, הגם שגילה עניין להיפרע מהמתלונן, כפי שאף מסר על כך בעדותו. בעניין זה יצוין, כי הנאשם 5 ישב ברכב מאחור, בעת אירוע המרדף, והשליטה האפקטיבית ברכב הייתה של נאשם 1, ובאירוע האחרון, לא אחז בידו כלי נשק, אלא חבר ליתר הנאשמים, בניסיון גרימת החבלה למתלונן. באירוע סורוקה, עזב את המקום לאחר שהתברר, כי גרושתו ותינוקו של המתלונן נמצאים עמו. נוכח אלה, ולנוכח מעמדו בארגון הפשיעה, אנו קובעים, כי **מתחם הענישה מוטל על הנאשם 5 נע בין עונש של 24 חדשי מאסר ל-40 חדשי מאסר.**

מעורבותו של **נאשם 8** באישום זה, פחותה ביחס ליתר הנאשמים; עם זאת, יש לראות בחומרה את חבירתו לנאשמים האחרים באירוע האחרון, בניסיון לגרום חבלה חמורה למתלונן, ואף בכך שהשיא עצות שונות לאחר מעשה, באופן המעיד על כך שראה עצמו חלק אינטגרלי מחבורת הנאשמים, וחפץ ברעתו של המתלונן, באופן המנוגד לגרסתו, כי הצטרף בצורה תמימה לנסיעה. **מתחם הענישה לגבי נאשם 8, במסגרת אישום זה, יהיה בין 9 ל-18 חדשי מאסר.**

אישום שמיני - לנאשמים 1 ו-6

(קשירת קשר לפגוע באמיר בן-שימול או בחברי הקבוצה היריבה)

האישומים והקביעות העובדתיות

במסגרת אישום זה, המתייחס לנאשמים 1 ו-6 בלבד (להלן באישום זה - הנאשמים. ויוער, כי תחילה יוחס האישום גם לנאשם 3, אולם התובע בסיכומיו ביקש לזכות את הנאשם 3 מהמיוחס לו באישום זה לאור דלות התייחסות עד המדינה אליו בעדותו, וכך גם נעשה), קבענו, כי הנאשמים קשרו קשר ביניהם, ביחד עם חברים נוספים בארגון, לפגוע באמיר בן שימול או במי מחברי הקבוצה היריבה, ועל כן הורשעו בביצוע עבירה של **קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק; הנאשם 6 הורשע גם בביצוע עבירות של החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק** ושל נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק.

הנאשמים זוכו באישום זה מביצוע עבירות של ניסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק וקבלת רכב גנוב לפי סעיף 413(י) לחוק העונשין בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק.

בהכרעת הדין נקבע, כי הנאשמים וחברים אחרים בארגון (כולל עד המדינה) נפגשו במועד סמוך לפני תאריך 12/06/12, וקשרו קשר לגרום למותם של אמיר בן-שימול או נדב בודביקה או אחרים מחברי הקבוצה היריבה, באמצעות ירי או דקירות. הקושרים סיכמו שייפגשו בשעות הערב ויצאו באמצעות הרכב הגנוב לתור אחר בן-שימול או בודביקה, וכשימצא מי מהם - יירו בו בכוונה לגרום למותו. אלא, שהקושרים, שהתכוונו לצאת "למסעם" ברכב גנוב שהוכן מבעוד מועד על ידי הנאשם 1, ואשר הוחנה בחניה במרכז גילת, הגיעו למקום בו אמור היה הרכב הגנוב להימצא ולא מצאו אותו, שכן ביום 12/06/12 נמצא הרכב על ידי משטרת ישראל, לאחר שעד המדינה דיווח עליו לאיש משטרה. הרכב הוחזר לבעליו ללא ידיעת הנאשמים.

מספר ימים לאחר מכן, לקראת סוף חודש יוני 2012, בסמוך לשעה 22:00, נסעו הנאשם 1, הנאשם 5, בוריס ועד המדינה (שנהג ברכב), ברכבו של עד המדינה, לכיוון נתיבות, לאחר שנודע להם שבן-שימול אמור לצאת מביתו בזמן הקרוב ולהגיע לשם. הנאשם 6 ובחאר איחייב, חבר נוסף בארגון, הצטרפו אליהם, כשהם רכובים על אופנוע, בו נהג הנאשם 6, כשהוא ובחאר, לסירוגין, נשאו על גופם אקדח בקוטר 9 מ"מ. אולם, בן-שימול לא נראה באזור. בשלב זה קיבל הנאשם 5 שיחת טלפון, בה נאמר לו שבן-שימול נמצא באולמי "אגמים" בבאר-שבע, ועל כן החלו הקושרים בנסיעה לאולם האירועים. הנאשם 6 ובחאר המתינו לבן-שימול בגן האולם כשהם על האופנוע, ואילו הנאשם 1 יחד עם גיל, בוריס ועד המדינה - סבו סביב האולם ברכב, ולאחר מכן המתינו לאחרים, כרכב מילוט, ביציאה מהעיר. משלא הבחינו בבן-שימול, חברו הנאשם 6 ובחאר לאחרים, וכולם החלו בנסיעה על מנת לחפש אחרי בן-שימול או חבר אחר מהקבוצה היריבה ברחבי העיר. בדרך סימנו הנאשם 6 ובחאר לנוסעי הרכב, שעליהם למלא דלק, ועל כן כולם עצרו; בחאר ירד מהאופנוע, נתן לנאשם 6 את האקדח שנשא על גופו (אקדח 9 מ"מ כסוף), והמשיך לתחנת הדלק של שגב שלום לתדלק את האופנוע. הנאשם 6 החביא את האקדח בין השיחים, בנוכחות עד המדינה, וכשבחאר חזר, הוציא הנאשם 6 את האקדח; נתן אותו לבחאר, והשניים שוב עלו על האופנוע וכולם המשיכו בחיפושים אחרי אמיר בן-שימול, בין היתר בסביבת ביתו.

בבית שררה חשיכה, והקושרים הבינו שבן-שימול אינו בביתו, ולכן, המשיכו לנסוע ברחבי באר-שבע בכדי למצוא את בן-שימול או משהו אחר מהקבוצה היריבה, כשאחד מחברי הארגון נשא עמו את הנשק. בסופו של דבר, לא עלה בידי הקושרים לממש את מטרת הקשר שלהם.

עוד קבענו, כי גם בתאריך 11/07/12, בסמוך לשעה 21:00, ובמסגרת הקשר, נצפו הנאשמים 1, 3 ו-6 בסמוך לביתו של בן-שימול, כשהנאשמים 1 ו-6 מנסים להסתיר את זהותם על ידי כך שכיסו את פניהם עם חולצתם. זמן קצר לאחר מכן הם נעצרו.

כן נקבע, כי האקדח הוחבא על ידי בחאר, ומשנעצר, חיפשו אחריו הקושרים האחרים, בהתאם להוראות שקיבלו ממנו. החיפוש, שנעשה בנוכחות עד המדינה, הנאשמים ואחרים - לא עלה יפה.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה טען בטיעוניו שבכתב, כי הערך המוגן בעבירת קשירת הקשר, עבירה שבנסיבות סעיף 3 לחוק המאבק נושאת בצדה עונש של 14 שנות מאסר בפועל, הינו מניעת השלב המקדים לביצוע העבירה, שהוא שלב הכרחי לביצועה המוגמר של העבירה. רמת הענישה, לדבריו, תיגזר מנסיבות קשירת הקשר, ומן העבירה המוגמרת שלשם ביצועה נקשר הקשר. התובע הדגיש, כי מעבר לקשירת הקשר גם נעשו מעשים של ממש על מנת לממש את הקשר האמור, ובני החבורה חיפשו באופן אקטיבי אחרי בן-שימול או אחרים מהקבוצה היריבה, כאשר התוכנית הייתה, בין היתר, שבחאר יירה באקדח בבן שימול, ולאחר מכן ימלט אותו הנאשם 6 מהמקום, כשהם רכובים על האופנוע הגנוב, וכל הקושרים "יעלמו" לזמן מה.

ב"כ המאשימה הוסיף וטען, כי מדובר באירוע הנמצא בדרגת החומרה הגבוהה ביותר, מבחינת הפגיעה בערך המוגן בעבירה של קשירת קשר לפשע. הנאשמים הצטיידו בכלי רכב גנוב, שנועד למטרה אחת - לפגוע בחברי הארגון היריב במסגרת הסכסוך; הצטיידו באקדח 9 מ"מ, אותו החזיקו בחאר והנאשם 6; שניים אלה גם רכבו ביחד על האופנוע הגנוב, כשבחאר נושא על גופו את האקדח, וחיפשו, יחד עם הנאשם 1 ואחרים, באופן אקטיבי אחרי בן-שימול, לאחר שקיבלו מידע לגביו. לדבריו, הנאשמים הפגינו במעשיהם נחישות גבוהה ו"דבקות במטרה" לפגיעה בחברי הארגון היריב, ותכניתם, הייתה קרובה מאוד במהותה לביצוע המוגמר של עבירת הקשר.

לעניין זה הפנה התובע לפרשת **בן שטרית** שנזכרה לעיל, שם זיכה בית המשפט את הנאשמים באישום השני באותו תיק מעבירה של ניסיון לרצח, והרשיעם בעבירה של קשירת קשר. נסיבות אותו אירוע דומות מאוד לאירוע שבפנינו, מבחינת הפגיעה בביטחון הציבור, בכך שעבריינים, חברי ארגון פשיעה, מסתובבים ללא כל מורא רכובים על אופנוע גנוב וחמושים באקדח, בחיפוש נחוש אחרי יריב בכיר בארגון יריב. במקרה שבפנינו עשו זאת הנאשמים גם בסמוך למקום מגוריו של הקרבן המיועד וגם בסמוך לאולם אירועים, שיש להניח שהיו בו לא מעט אנשים באותה עת. החלוקה לתפקידים, כאשר ישנו צוות חמוש וזרזי על אופנוע, ואילו ראש הארגון ויתר חברי הארגון ממתינים ברכב אחר בסמוך למקום הפגיעה המתוכנן, מצביעה אף היא על אירוע מתוכנן, בפיקודו והובלתו של הנאשם 1.

הנאשם 6, לדברי התובע, נטל אף הוא חלק פעיל ביותר באירוע, בהיותו מי שנהג באופנוע הגנוב, כשמאחוריו רוכב בחאר החמוש באקדח. הנאשם 6 אף סייע לבחאר בהסתרת האקדח, כאשר היה צורך לתדלק את האופנוע במהלך הלילה; ואף נטל חלק פעיל בחיפוש אחרי האקדח המוסתר, על מנת

להחזירו לארסנל הנשק הזמין של הארגון. החיפושים אחריו מצביעים על העובדה שחברי הארגון הקפידו על הסתרה אפקטיבית של כלי הנשק שהיו ברשותם, ונחישותם להשיג את כלי הנשק מחדש על מנת לעשות בהם שימוש גם בעתיד. הנזק הפוטנציאלי אילו הייתה מתממשת המטרה שלשמה נקשר הקשר העברייני בין הנאשמים ויתר חברי הארגון, היה עלול להסתיים בפגיעה קשה בין בבן-שימול ובין באחד מחברי הארגון היריב (כפי שאירע לא פעם כמתואר באישומים הקודמים), או לחלופין בעובר אורח תמים בסמוך לביתו של בן שימול או באולם האירועים.

התובע הפנה ל ע"פ 5927/11 **אבנר הררי נ' מדינת ישראל** (מיום 23/08/12), שם קשרו מספר קושרים קשר לפגוע במתלונן באמצעות אקדח, ולשם כך, הצטיידו ברכב, אופנוע ואקדח, וכן ביצעו תצפית לעבר ביתו של המתלונן. אותם נאשמים הורשעו בסופו של יום בביצוע עבירת קשירת קשר, וחלק מהם הורשעו גם בעבירות של החזקת ונשיאת נשק והחזקת נכס גנוב, כשהנאשם העיקרי נדון לעונש של 5 שנות מאסר (ועונש מאסר מותנה למשך שנה הופעל במצטבר, סה"כ 6 שנים). לדבריו, אירוע זה דומה במהותו לאירוע שבפנינו, מלבד העובדה שהנאשמים באירוע דן הורשעו בביצוע העבירה במסגרת ארגון פשיעה על כל החומרה הנובעת מכך, והעובדה שהנאשם 1 הינו ראש ארגון פשיעה המוביל, כפי שהוא עושה תמיד, את ביצוע העבירה בשטח. לכן, העונש בעניינם של הנאשמים דן צריך להיות חמור יותר.

יתרה מכך, הנאשם 6 הורשע, בנוסף, בעבירה של החזקת סכין, וזאת לאחר שבתאריך 11/07/12 נעצר יחד עם הנאשם 5, כשהוא נוסע ברכב מסוג טויוטה קורולה בצבע כסף, וברכב נתפסו 5 סכינים שונות ואלה טלסקופיות. גם אישום זה, כמו חומר הראיות שפורט לעיל, מצביע על כך שחברי הארגון, ובהם הנאשם 6, נהגו להסתובב כשהם נושאים סכינים על גופם או בכלי הרכב בהם הם נוסעים. אירוע זה, בו נתפסו הנאשמים 6 ו-5 כשהם נוסעים ברכב ובו ארסנל סכינים מרשים ואלה טלסקופיות, ממחיש זאת היטב.

לאור האמור לעיל טענה המאשימה, כי מתחם העונש ההולם בעניינם של הנאשמים באישום זה, הוא 6 - 9 שנות מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם 1 טען, בטיעונו הכתובים (כשהוא חזר על הדברים גם בטיעונו בעל-פה, בע' 1483-1484 לפרוטוקול ישיבת יום 22/12/16), כי מנעד הענישה בעבירות של קשירת קשר הוא רחב ותלוי בנסיבות קשירת הקשר ובעבירה המוגמרת שלשמה נקשר הקשר. במקרה שבפנינו, לדבריו, מנעד הענישה הינו בטווח הנמוך, שכן הקשר שבו הורשעו הנאשמים הינו לשם חבלה, וצריך לעמוד על עונש שבין שמונה חודשי מאסר ל-18 חודשים, מאחר ולקשירת הקשר לא התלוותה עבירה של חבלה ומדובר בעבירת קשירת קשר ללא עבירה נלווית.

הסנגור הפנה לת.פ. (חי) 15-10-37065, **פירז שחאדה ו-עאסם חמוד**, (מיום 17/11/16), שם הודו הנאשמים, כי קשרו הנאשמים לירות ולזרוק רימון הלים לעבר מתחם המגורים, בו התגוררו המתלוננים. לשם כך, הם הצטיידו בכלי נשק (בעל קליעים בקוטר 9 מ"מ) וברימון הלים-סנוור, ובשעה 04:45 צעדו לעבר המתחם הנ"ל כאשר הם רעולי-פנים; אחד מהנאשמים ירה לעבר כלי-רכב השייכים למתלוננים ואשר חנו בסמוך לבניין לפחות 8 קליעים מכלי הנשק אותו החזיק בידיו, והקליעים פגעו בשני כלי-הרכב הנ"ל; והנאשם האחר זרק את רימון ההלים בסמוך לשני כלי-הרכב. כתוצאה מהפעולות הללו נגרמו לכלי רכב שבבעלות המתלוננים נזק בשווי אלפי שקלים. בגין מעשים אלה, קבע ביהמ"ש, כי מתחם העונש ההולם נע בין שנתיים ל-5 שנות מאסר בפועל, ולאחר שאבחן בין שני הנאשמים (הן לאור עברם השונה

וההמלצות השונות של שירות המבחן) דן את הנאשם 1 ל-15 חודשי מאסר לצד עונשים נלווים ואת הנאשם 2 ל-24 חודשי מאסר לצד עונשים נלווים. לטענת הסנגור, הנסיבות בתיק של חיפה חמורות בהרבה מהנסיבות בתיק שבפניו, **"ומכאן כי מתחם הענישה אליו מכוונת ההגנה הינו סביר ביותר"**.

ב"כ הנאשם 6 לא התייחס בטיעונו הכתובים לאישום זה, אולם בטיעונו בעל-פה טען, כי יש לראות את שני האישומים בהם הורשע הנאשם 6 כאירוע אחד (עניין אליו התייחסנו כבר לעיל, ודחינו את האפשרות); וכי יש לקבוע, כי לאור מעמדו הזוטר של הנאשם 6 בהיררכיה שבין חברי הקבוצה, יש לגזור את עונשו על הצד המקל.

דין

בע"פ 5927/11 אבנר הררי, המצוין לעיל, סקר ביהמ"ש העליון את עבירת קשירת הקשר ופסק בכל הנוגע לחומרתה, ככל שהיא מיועדת לפגיעה באחרים באמצעות נשק חם, כדלהלן:

"עבירת הקשר... היא עבירה מושלמת ועצמאית, שלשם ההרשעה בה לא נדרשת תחילת ביצועה של התכנית שבבסיס הקשר. כלומר, המחוקק ראה סכנה ופגיעה בערכי החברה בעצם התכנסותם של שני אנשים או יותר הקושרים קשר לבצע עבירת עוון או פשע, שראוי להטיל אחריות פלילית בגינה. החומרה בעבירת הקשר אינה נובעת, אפוא, רק מהשלב אליו הגיע מימוש הקשר, אלא מעצם קיומו, ומהעבירה והתכנית שבצדו... בענייננו, כאמור, לא ראיתי להכריע בשאלה האם כוונתם של הנאשמים הייתה לרצוח את בליסה וציינתי שדי בכך שכוונתם הייתה לבצע עבירה מסוג פשע - פגיעה בבליסה באמצעות אקדח, המשתייכת לסוג העבירות שלא ניתן להמעיט מחומרתן או מהסכנה שהן טומנות בחובן לציבור הרחב. לפיכך, מעבר לכך שהמחוקק ראה סכנה עצמאית בעצם קיומו של קשר לבצע פשע, בבואנו לשקול את עונשם של הנאשמים עלינו לתת משקל לסוג העבירה אליה חתר הקשר - ובענייננו עסקינן בסוג עבירות חמור ביותר שעל מערכת אכיפת החוק לנסות ולהרתיע מפני ביצוען. חלקם של בתי המשפט במאבק בעבירות מעין אלה הוא באמצעות ענישה מרתיעה..."

לכל אלה מתלווה החומרה היתרה שעלינו לייחס לעבירות נשק בהן הורשעו הררי, עידן ויעיש...

עבירת החזקת הנשק (ונשיאתו, בענייננו של יעיש) איננה עומדת לבדה, והיא מצטרפת לעבירת קשירת הקשר. כל אלה מלמדים על הסכנה לציבור הנובעת מהנאשמים 1-2 שהיו נחושים לממש את הקשר שקשרו. מעשים אלה ראוי שייענו בענישה חמורה

ומרתיעה, במטרה להקטין את הסיכון שבקשירת קשרים מעין אלה בעתיד, וכן את הסיכון שייעשה שימוש קטלני בנשק" (פסקאות 22-26 לחוות דעתו של כבוד השופט זילברטל).

ובענייננו, המעשים אותם ביצעו הנאשמים במסגרת אותו קשר שקשרו לשם פגיעה בבן-שימול או באחר מהקבוצה היריבה, הינם חמורים ביותר. הנאשמים יצאו לתור אחר בן-שימול או מי מחבריו, ובדבקות חיפשו אותו בכל מקום בו חשבו שיימצא (ובכל מקום לגביו קיבלו מידע שהוא אמור להימצא בו). לשם כך נעזרו באופנוע גנוב, שיכול להימלט במהרה לאחר הפגיעה המתוכננת, ואף הצטיידו באקדח; החבורה התפצלה בין שני כלי תעבורה - אותו אופנוע גנוב עליו נסעו הנאשם 6 (כנהג) ובחאר (כנושא האקדח ומי שתוכנן שיירה בפועל), והאחרים במכוניתו של עד המדינה, כדי למלט את הקושרים לאחר הירי, במידה יבוצע. פוטנציאל הנזק שיכול היה להיגרם לו הוציאו הנאשמים את תכניתם לפועל - היה גדול; הסכנה שהציבור הועמד בפניה בגין המעשים (הציבור בכללותו ולא רק חברי הקבוצה היריבה), היה גדול אף הוא. וכפי שקבע ביהמ"ש העליון, מדובר במעשים המצדיקים ענישה מחמירה ומרתיעה.

מדובר בתכנון קפדני אשר הנאשם 1 היה מיוזמיו וממבצעיו, והנאשם 6 ממבצעיו, כולל החזקת הנשק. העבירה הנוספת בה הורשע הנאשם 6 באישום זה לעומת היותו של הנאשם 1 ראש הארגון במסגרתו בוצעה העבירה, מצדיקים, כטענת התביעה, אותו מתחם ענישה לשניהם באישום זה.

לאור האמור לעיל, ולאחר בדיקת הפסיקה הנוהגת בעבירות אלה (עניין **בן-שטרית** המוזכר לעיל, וכן ע"פ 7253/14 גור פינקלשטיין נ' מדינת ישראל מיום 16/11/15, ו-ע"פ 8760/07 מימון אדרי נ' מדינת ישראל מיום 21/09/09) **אנו קובעים, כי מתחם העונש ההולם לגבי שני הנאשמים באישום זה נע בין 6 ל-8 שנות מאסר.**

אישום תשיעי - לנאשמים 1, 5, 8, ו-9

(עבירות כלכליות)

האישומים והקביעות העובדתיות:

פרק זה של הכרעת הדין, עניינו בעבירות הכלכליות ועבירות המס שנעברו על-ידי הנאשמים 1, 5, 8, ו-9 (להלן באישום זה: "הנאשמים"), במסגרת פעילותם בארגון הפשיעה. הנאשמים הורשעו בעבירות של **מרמה עורמה ותחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק: 5 עבירות לנאשמים 1 ו-9 בשנים 2008 עד 2012, ו-3 עבירות לנאשמים 5 ו-8 בשנים 2010 ו-2012; מרמה, ערמה ותחבולה - עבירות רבות לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מס ערך מוסף בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק; אי ניהול פנקסי חשבונות לפי סעיף 216(5) לפקודת מס הכנסה ולפי סעיף 117(א)(7) לחוק מס ערך מוסף; אי הגשת דו"חות תקופתיים למע"מ - עבירות רבות לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מע"מ.**

הנאשמים 1 ו-9 הורשעו גם בעבירה של הלבנת הון - לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק.

תמציתה של המסכת העובדתית, ברקע עבירות המס והלבנת ההון, היא בכך, שהנאשם 1 ניהל, במסגרת הארגון, ובשותפות עם הנאשם 9, עסק למתן הלוואות בריבית, ללווים רבים, שבאו בעיקר מהמעגל החברתי הרחב שסביב אנשי הארגון, כגון משכונת מגוריהם, או דרך קרובי משפחה. הנאשם 9 הפעיל גם "קו הלוואות" עצמאי משלו, ופעל, לצד זה, כגובה הריבית והחזר ההלוואות בעבור הארגון ובעבור הנאשם 1. הנאשמים 5 ו-8 שימשו, אף הם, גובי הלוואות בעסק ההלוואות של נאשם 1, ובמקביל, ניהלו עסק משני משלהם של הלוואות בריבית, תוך הסתמכות על המוניטין של הארגון ושל הנאשם 1. גביית הכספים מהלווים נעשתה, לעיתים, בבטות ובנוקשות, עד כי דברים הגיעו לאלימות או לאיום בכך, כאשר, פרט זה מתקשר לנסיבה המחמירה, שאת התקיימותה קבענו, זו של פעילות במסגרת ארגון פשיעה, לפי סעיף 3 לחוק המאבק, אולם, אינו, כשלעצמו, חלק מהאישום התשיעי - "הכלכלי".

ליבת האישום התשיעי, הינה הטענה, שמצאנו כנכונה, וכך קבענו בהכרעת הדין (למעשה - על העיקרון לא הייתה מחלוקת מצד ההגנה, להבדיל מסוגיית ההיקף הכספי הרלוונטי), שלכל אורך התקופה, בין השנים 2008 - 2012, הנאשמים לא דיווחו לרשויות המס על העיסוק בתחום ההלוואות בריבית ועל הכנסותיהם מעיסוק זה, זאת - בכוונה להשתמט מתשלום מס.

מאחר שהעיסוק במתן ההלוואות ובגביית הריבית, על-ידי הנאשמים, הגיע כדי פעילות עסקית ומקור הכנסה משמעותי בעבורם, הרי, כמובן, על-פי הוראות החוק, היו הם חייבים לנהל פנקסי חשבונות, להגיש דוחות תקופתיים לשם תשלום מע"מ, ולהגיש דין וחשבון לפקיד השומה. איש מהם לא פעל כך.

עיקר המחלוקת, ברובד העובדתי, נסב על אופי ההלוואות (האם ניתנו כאקט חברי גרידא, על רקע היכרות אישית, או במסגרת עסק מסחרי ולשם רווח), ועל היקף הכספים הלא מדווחים, לגבי כל נאשם. כמו-כן, הייתה פלוגתא, שהוכרעה, כפי שיפורט להלן, ביחס להחלת סעיף 3 של חוק המאבק, משמע - האם עבירות המס נעברו במסגרת פעילות של ארגון פשיעה.

שמענו עשרות עדים לגבי המחלוקות הללו. התייצבו לוויים רבים, שעד האחרון בהם, לא היו להוטים, לשון המעטה, לספר ולשטוח בפנינו את שידעו. נותרה עמימות, לא מעטה, באשר לפרטי ההלוואות, סכומיהן ושיעור הריבית שסוכם וזה שנגבה בפועל, ואין ספק, שהתמונה שהצלחנו לגבש, בהכרעת הדין, חלקית מאוד. מה שהתברר, מעבר לספק סביר, הוא, שבעיקרו של דבר (למעט חריגים נקודתיים שעניינם מתת חסד או יחסי חברות אמתיים), מדובר, לגבי כל הנאשמים, בעסק מסחרי לכל דבר, שממנו הפיקו רווח ותועלת, מבלי לנהל רישומים מסודרים וחוקיים על כך, ומבלי לשתף את רשויות המס, מע"מ ומס הכנסה, בידיעה על המתרחש. מקל וחומר - הנאשמים לא הפרישו לרשויות את חלקן ברווחים, בתור המס המגיע על כך. למעשה, רק הנאשם 5 חלק על העיקרון, כלומר, על כך שכלל ההלוואות שנתן היו במסגרת עסק מסחרי והתעסקות לצורך רווח ופרנסה. יחד עם זאת, אף לגביו קבענו, מנימוקים שבהכרעת הדין, ועל סמך הראיות שבאו בפנינו, שלמרות מיעוט הלווים שהוכח לגביהם, ספציפית, שנאשם זה היה בקשר איתם, מדובר בעסק לכל דבר, ובהיקף כספי ניכר ומשמעותי. לא מצאנו להבחין בין עניינו לבין עניינם של שלושת הנאשמים האחרים באישום זה, אשר לא חלקו על כך, שעסקו בהפעלת "קווי הלוואות", ושגבו ריבית מהלווים, וכאשר, טיעוניהם של אלה התמקדו בעיקר בשאלה, אם היה זה עסק אינדיבידואלי גרידא, או, כפי שהמאשימה טענה, חלק אינטגרלי של ההתעסקות המאורגנת.

ביחס להחלת סעיף 3 של חוק המאבק, מצאנו, שעסק ההלוואות לא היה מנותק מ"ההשתייכות הארגונית" של הנאשמים, ולהיפך - מתן ההלוואות היה חלק אינטגרלי של פעילות הארגון; התקיים ממשק של גבייה משותפת ועזרה הדדית בין המלווים השונים לשם גביית החובות מהלווים; ונעשה שימוש

במוניטין ובפחד שחברי הארגון שידרו לסביבתם, כדי להקל על הגבייה, ולשמור את הלווים "תחת משמעת". נפסק, אפוא, כי עבירות המרמה והתחבולה שבהן הואשמו הנאשמים, באותה התנהלות כספית-חשבונאית, נעברו במסגרת פעילות של ארגון פשיעה, ועל-כן - התקיימה בהן הנסיבה המחמירה.

אשר לעבירות הלבנת הון, שיוחסו לנאשמים 1 ו-9, מצאנו, שאלה בוצעו על-ידי הנאשמים הללו, ולו מכוח זה שערבבו "רכוש אסור", כהגדרתו בחוק איסור הלבנת הון, אותם כספי הריבית שגבו, עם רכוש אחר שלהם. בנוסף - הוכח, ביחס לנאשם 1, שג'יפ יונדאי מסוים, שהיה רשום על-שם קרוב משפחה, הוא רכשו שלו, ומומן מכספים שמקורם גם בפעילות מתן הלוואות, שנעשתה תוך עבירות מס שונות - עבירות מקור. על-כן, הג'יפ הוא בגדר "רכוש אסור", ורישומו על שם קרוב המשפחה הינו "פעולה ברכוש", שנועדה להסתיר ולהסוות את מקור מימונו של הג'יפ ואת זהות בעליו. כמו-כן קבענו, שהוכח שהנאשם 1 היה שותף, אף אם לא בעלים יחיד, ב"פיצוציה", אשר לגביה הוסתר חלקו האמיתי בה, כדי להסוות מקור הכספים שהנאשם הזה השקיע בהקמת העסק ובתפעולו. אף זה מהווה פעולה ברכוש אסור, בניגוד לחוק איסור הלבנת הון.

לגבי הנאשם 9 - נמצא, שג'יפ יונדאי, שרשום היה על שם אחיו של נאשם זה, מצוי בעצם בבעלותו המלאה של הנאשם, והרישום במשרד הרישוי הוא פיקטיבי. מאחר שמדובר ברכישת רכב בשווי של כ-200,000 ₪, שחלקם באו מפירות הריבית של קו ההלוואות שהפעיל, או שהיה שותף בו עם אחרים, אזי, גם כאן מדובר בעשיית פעולה ברכוש אסור.

אשר להיקף הכספי שבו עסקינו, ובהתייחס למחזורים הלא מדווחים (כידוע, חובת הדיווח מתייחסת לכל הפעילות הכספית, אך סכום המס המגיע הוא רק בגין הרווח - הריבית), הגענו למספרים - במקורב - כדלהלן: נאשם 1 - 336,000 ₪; נאשם 5 - 96,000 ₪; נאשם 8 - 138,000 ₪; נאשם 9 - 590,000 ₪.

טיעוני הצדדים

בא-כוח המאשימה ביקש לקבוע מתחם עונש נפרד לנאשמים 1 ו-9, ומתחם נפרד לכל אחד מהנאשמים 5 ו-8. כמו-כן, ביקש להטיל קנס משמעותי וצו חילוט לגבי הנכסים שפורטו בכתב האישום המתוקן. יחד עם זאת, הוסכם, במסגרת הטיעונים לעונש, וכפי שהדברים נרשמו מפי באי כוח הצדדים, כי סוגיית החילוט תידון בנפרד, ובהליך אזרחי ייעודי, ככל שהדברים נוגעים לנאשמים 1 ו-9, ואילו החילוט בעניינו של הנאשם 8 (כשהמדובר בסכומים של 4,500 ₪ ו-20\$, שנתפסו פיזית ברשותו) יידון במסגרת גזר הדין.

התובע ציין בטיעוניו, כי הערך החברתי המוגן שנפגע, הוא ערך השוויון בנשיאת נטל המס. הוטעם, שעבירות מס, כפי שנקבע רבות בפסיקה, מהוות גזל של הקופה הציבורית, ותופעת ההון השחור פוגעת בחיי הכלכלה והמסחר, כשהשלכות צמצום גביית המיסים כתוצאה מכך, הן אף במישור הפגיעה בשוויון בנשיאה בנטל המוטל על אזרחי המדינה. המעמסה הכספית מכך, שעברייני המס אינם נושאים בנטל, עוברת אל כתפי האזרחים הנורמטיביים. המאשימה אזכרה את מדיניות הענישה המחמירה, הנותנת ביטוי לפגיעה דלעיל, כפי שמצאה ביטוי ברע"פ 254/06 קעדאן נ' מ"י (מיום 20/06/06), וברע"פ 512/04 אבו עביד נ' מ"י (מיום 14/04/04). בכגון דא, טען עו"ד חזן, יש להשית עונשי מאסר בפועל, שאף לא ירוצו בדרך עבודות שירות, בנוסף לקנסות כספיים (הוא הפנה גם לאמור מפי כב' השופט שהם

ברע"פ 74/13 ניסים חלידו נ' מ"י, מיום 17/03/13). התובע גם הפנה לאמור בהכרעת דינו (עמ' 638), שם נאמר, שהגם שהמאשימה הוכיחה רק כמות מוגבלת של הלוואות למספר מצומצם של לווים, התמונה הראייתית היא של עסק רחב ממדים, שהשתרע על היקפים גבוהים מכפי הסכומים שהמאשימה הצליחה להוכיחם נקודתית.

בהינתן המסקנה, שהסכומים שהוכחו אינם משקפים את מלוא היקף ההתעסקות בהלוואות שאינן מדווחות, ושאינן משולם מס על הרווח שהופק מהן, ביקשה המאשימה ללמוד על רמת הענישה, מפסיקת העבר, ולהסיק גזירה שווה לענייננו, גם אם פסקי הדין שעליהם נסמך התובע היו בפרשות שהיקפן הכספי גבוה מזה שהוכח, לפרטיו, כאן. אוזכרו פסקי הדין הבאים: **ע"פ 29502-03-10 בענין רחמים שקלים** (מיום 05/05/10), שם הועלמו מהרשויות הכנסות בהיקף של כ-2,245,000 ₪ במשך 7 שנים. בימ"ש השלום גזר על הנאשם 5 שנות מאסר וקנס של 500,000 ₪. העונש הוקל בביהמ"ש המחוזי ל-45 חודשים מאסר בפועל ו-300,000 ₪ קנס, בין היתר, משום שהיה צפי להסרת המחדלים ולתשלום המס; **בעפ"ג 2681-03-09** (מיום 23/02/10) נדון, בבימ"ש מחוזי מרכז, עניינו של הנאשם **יצחק בן אברהם**. הושתו עליו 30 חודשי מאסר בשל עבירות מס, שבגדרן הושמטה הכנסה של כ-2 מיליון ₪ במשך 4 שנים. **בת"פ (י-ם) 4517/07** (מיום 27/03/14) נדון קבלן בשם **ראתב סלמאן**, ל-24 חודשי מאסר בגין עבירות מס, שכללו הימנעות מדיווח על הכנסות ומסירת חשבוניות פיקטיביות, בהיקף של 1.1 מיליון ₪ במשך כ-4 שנים. מתחם העונש נקבע בין 18 ל-30 חודשי מאסר, ואחת הנסיבות המחמירות שאוזכרו הייתה, כמו בענייננו, הימנעות מדיווח כלשהו על העסק לרשויות המס. **ברע"פ 3641/06 ד"ר מ. צצקס נ' מ"י** (מיום 28/08/06), דובר על רופא מוהל שהשמיט הכנסות בסך 250,000 ₪, ואף שהסיר את המחדל, נדון לשנת מאסר בפועל ולקנס של 70,000 ₪. **ברע"פ 5060/04 דוד הגואל נ' מ"י** (מיום 24/02/05), נדון הנאשם, בתחילה, ל-7 חודשי מאסר בפועל, בשל השמטת הכנסות בשיעור 727,000 ₪. ביהמ"ש המחוזי החמיר זאת ל-30 חודשי מאסר, ובית המשפט העליון קבע, שמלכתחילה, עונש זה היה יכול להיות הולם וראוי, ברם, בשל הפער בין פסיקת הערכאה הדיונית וערכאת הערעור, הופחת המאסר ל-24 חודשים. **בע"פ 71133/02 (ת"א)** בענין **דאוד מוחמד**, הרוויח הנאשם סכום של 192,000 ₪, למרות שהצהיר למס הכנסה שאין לו כל הכנסות מעבודה בין השנים 1994-1995. אמנם, מדובר בנאשם שמצבו הרפואי קשה, והוא כרות רגל, אך, נגזר עליו עונש של 10 חודשי מאסר וקנס של 60,000 ₪.

טיעוני המדינה לעונש מפנים גם לאורך התקופה שבמהלכה פעלו הנאשמים, ושה העלימו הכנסותיהם מהרשויות, ולהיות העבירות מבוצעות במסגרת ארגון פשיעה. ניתן לאתר כאן מערך הלוואות וגבייה מתוכנן, כשקיימת היררכיה בגביית החובות ובאישור סכומי ההלוואה ומתן הלוואות המשך. נטען, שהגבייה מאנשים קשי יום, שהיו זקוקים לכספים הללו, התבססה על פחדם של הלוויים מחברי הארגון ומהמוניטין של הנאשם 1. הודגם, כיצד הלוויים השונים העידו בהססנות רבה ובניסיון שלא להפליל מי מהנאשמים.

בין הנסיבות לחומרה מנה עו"ד חזן, גם את היות מערך ההלוואות של חברי הארגון משום בסיס כלכלי התומך בפעילות ארגון הפשיעה לאורך השנים, והכספים תועלו לא רק לכיסים הפרטיים של החברים, אלא, בין במישרין או בעקיפין, שימשו כספים אלה למימון הפעילות "המאורגנת". התובע הצביע על כך, שהימשכות העבירות לאורך שנים ארוכות, מלמד על הנאשמים, שעבירות המס שלהם היו דרך חיים עבריינית משנית לעבירות האלימות שהנאשמים נהגו בהן. פעילות זו נפסקה רק עם התערבות גורמי האכיפה ומעצר הנאשמים.

המאשימה עתרה לקביעת מתחם עונש הולם נפרד לנאשם 5 ולנאשם 8, בשל הפער הכספי בהיקף עבירות המס. עבור נאשם 5 התבקש מתחם של בין 12 - 24 חודשי מאסר בפועל, ועבור הנאשם 8 התבקש מתחם של בין 8 - 20 חודשי מאסר בפועל. לנאשמים 1 ו-9 נטען לקביעת מתחמים אחרים, בשל עבירות הלבנת ההון שהתווספו למעשיהם. על כך להלן.

נטען עוד, על-ידי המאשימה, שהנאשמים 1 ו-9 עשו פעולות ברכוש אסור, הן פעולות כלליות (ערבוב רכוש אסור עם כספים לגיטימיים, מתן הלוואות במזומן מתוך מחזור ריבית שנגבתה על הלוואות קודמות, הימנעות מהפקדת כספים בבנק, שימוש במזומן לצרכים השוטפים, אי-דיווח לפקיד השומה על העסק והעלמת קיומו), והן פעולות פרטניות, הסתרת מימון כלי הרכב והשותפות בפיצוציה, כפי שהוצג לעיל. השווי הכספי של עבירות אלה הוא כ-536,000 ₪ לנאשם 1 ו-797,000 ₪ לנאשם 9.

לדברי התובע, מדובר בערך חברתי מוגן ייחודי של מניעת הלבנת הון שחור שמקורו בעבירה, על-ידי טשטוש עקבותיו. אזכרה הפסיקה שדיברה על חומרת הדברים ועל היות יישום חוק איסור הלבנת הון חלק מהמאבק המתמשך בפעילותם של ארגוני פשיעה (כפי שעולה מעניין **בן שטרית** - המוזכר לעיל) **מת"פ 26495-06-12** מיום 08/09/13, דברי השופט קרא בעניין **מלכיאלי**). למרות שחוק איסור הלבנת הון קובע עונשי מאסר גבוהים, בשל כל עבירה על החוק עצמו, בלי זיקה לעבירות הכלכליות האחרות הנעברות, כמו בענייננו, עותרת המאשימה לקביעת מתחם ענישה כולל לעבירות הכלכליות, לגבי הנאשמים 1 ו-9, אך, תוך התחשבות בעבירות הלבנת ההון והגדלת המתחם, כפועל יוצא מכך. צוין גם מעמדם של נאשמים אלה בארגון הפשיעה, וחלקם הפעיל בהלבנת הכספים. אמנם, הנאשם 1 עמד בראש ארגון הפשיעה והנאשם 9 היה "רק" פעיל בארגון, אך ההיקף הכספי של העבירות שביצע - גדול יותר. לכן - התבקשנו לאמץ מתחם עונש הולם אחד לשניהם - בין 2.5 ל-5 שנות מאסר.

בנוסף לכך, ומעבר לעונשי המאסר, נשוא המתחמים שצוינו, התבקשה הטלת קנסות כספיים, שישקפו מדיניות ענישה המעמידה הקנס על בין 1.5 ל-3 פי 3 מטובת ההנאה שאותו נאשם הפיק מהעבירות הכלכליות. זאת - כדי ליצור הרתעה ביחס לעבריינים פוטנציאליים, כאשר מדובר בעבירות שהסיכוי להיתפס בהן הוא נמוך, ויש לשדר מסר שבגדרו הקנסות יהיו גבוהים מכלל הרווחים שהופקו עד לתפיסת העברייין. מתחמי הקנס שהתבקשו, הם: עבור הנאשמים 1 ו-9 - 300,000 ₪ עד 500,000 ₪, לנאשם 5 - 25,000 ₪ עד 50,000 ₪, ולנאשם 8 - 70,000 ₪ עד 120,000 ₪.

ב"כ נאשם 1 התייחס לאישומים הכלכליים רק בטיעון בעל-פה. לדבריו, כל העבירות "מתומחרות" במעט יותר ממיליון ₪ (נראה, שהכוונה לצירוף סכומי ההלוואות עם שווי הרכוש שלגביו נטען להלבנת הון, או שמא, כוונת עו"ד גלבוע הייתה לשווי כל סכומי ההלוואות שניתנו על-ידי מי מחברי הארגון, אף אם לא יוחס הדבר במישרין למרשו). לדבריו של עו"ד גלבוע, אם נחלק סכום זה לשנים הרלוונטיות ולארבעת הנאשמים, יסתבר, שהסכומים בהם עסקין הם מזעריים. הוא הטעים את יכולתו הכלכלית המצומצמת של הנאשם 1, את קשייו לעמוד בתשלומי המשכנתא, וצייר תמונה של "**עליבות כלכלית של הארגון הזה**", כאשר, חבריו נשמעים, בהאזנות הסתר, מתווכחים במכונית על השאלה מי ישלם סכומים קטנים של מאות או עשרות ש"ח עבור הדלק. על-כן, הסנגור טוען, שאין זה הולם לבקש מתחם קנס של 300,000 ₪ לגבי הנאשם הזה, ואין לו יכולת כלכלית לעמוד בכך. המשמעות תהיה, כנטען, מאסר נוסף, ככל שזה ייקבע חלף תשלום הקנס. הסנגור לא התייחס בטיעונו לרכיב המאסר שהתבקש על-ידי התביעה בגין העבירות הכלכליות.

באי-כוח הנאשם 5 טענו, שמתוך רשימה ארוכה של לווים, הנאשם 5 הורשע בגין הלוואות ל-4 לווים בלבד, כאשר הרווח מהריבית שנגבתה עמד על כ-45,000 ₪, ואף זה - יחד עם אחרים. עו"ד וקסלר ופרג'ון ביקשו ליתן משקל ממשי לכך שהגם שהלווים הללו סיפרו שגם הנאשם 3 הלווה להם כספים, כלל לא הוגש נגדו אישום על כך; טענו, שמתחמי הענישה שהתבקשו על-ידי המאשימה - "שרירותיים", שכן, אין פסיקה דומה לגבי סכומים כה נמוכים יחסית, וכאשר מדובר רק בארבעה לווים. באשר לקנס - וכאשר לפי תיקון 113 יש להתחשב גם במצבו הכלכלי של הנאשם (סעיף 40ח), הוטעם, שהנאשם אב ל-3 ילדים, שכלכלתם בדוחק והמשפחה מוכרת לרווחה. התבקשנו להימנע מהטלת קנס כספי, שיפגע במשפחה ובילדים, וככל שיושת קנס - יש לחלקו לתשלומים, לאחר ריצוי המאסר. דברים ברוח זו, השמיעה עו"ד וקסלר גם בעת השלמת הטיעונים לעונש בעל-פה.

ב"כ הנאשם 8, עו"ד ירום הלוי, הטעים את היות הסכומים שבהם מדובר ברובד הנמוך, כהגדרתו, ומדובר לעיתים במאות או באלפי שקלים בודדים. על-כן, גם הענישה צריכה להיות ברובד נמוך. אשר לקנס - צוין מצבה הכלכלי הדחוק של משפחת הנאשם וחסרון הכיס שלהם. מצבה של המשפחה, גם בהיבט הכלכלי (ואנו מביאים הדברים כעת, בזיקה לסוגיית הקנס, שהרי אלמלא כן, מתחמי הענישה אינם מושפעים מנסיבות אישיות שאינן קשורות לנסיבות ביצוע העבירה), הובא בפנינו גם מפי אשת הנאשם שנשאה דברים במסגרת ההשלמה בעל-פה.

ב"כ הנאשם 9, עו"ד לוינסון, הפנתה לפסיקה בעבירות כלכליות, כזו שהושתה במסגרת תיקים של ארגוני פשיעה, כדי להסיק על מתחם הענישה ההולם, לשיטת ההגנה. אחד הנאשמים בפרשת **חגי זגורי** (תפ"ח (ב"ש) 24018-03-10, מיום 22/04/12), היה נעדר עבר פלילי, ושימש גובה עבור נאשמים אחרים ושותף של זגורי בעסק של הלוואות בריבית, בהיקפים ובסכומים גבוהים בהרבה מאשר בענייננו, ובמסגרת הסדר טיעון, נדון למאסר שחפף את ימי מעצרו - 231 יום, ולקנס של 250,000 ₪; במסגרת תפ"ח (ב"ש) 14860-04-12 בעניין **ארמונד מיארה** (מיום 28/01/13), אחד הנאשמים, לאון קרוטשה, שימש איש כספים בארגון הפשיעה והעמיד הלוואות בריבית ללווים שונים מכספי הנאשם המרכזי, והוא הסתייע במוניטין של הארגון, ללחוץ על מי שלא עמד בהחזרי ההלוואות. הוא הורשע, במסגרת הסדר, יחד עם הנאשם 1 שם, בעבירות רבות של הלבנת הון במסגרת ארגון פשיעה, והוסכם על ענישה של 12 חודשי מאסר בפועל, קנס של 1.3 מיליון ₪, וחילוט של 55,000 ₪; בע"פ 3647/13 (מיום 02/02/14), ערער אחד מנאשמי פרשת **מיארה** על עונש המאסר שנגזר עליו, והוא 10 חודשי מאסר בפועל, לצד קנס של חצי מיליון שקלים. ערעורו של נאשם זה - **רוז'ה זפרני**, נדחה, והמאסר אושר. מדובר בהרשעה בעבירות הלבנת הון במסגרת ארגון פשיעה, כאשר העבירות נעברו על ידי עובד ציבור (עובד עירייה), המסייע לארגון פשיעה, והוא הורשע במרמה והפרת אמונים בנוסף.

מכל אלה מבקשת ההגנה להסיק, שמתוך השוואה לענייננו - רף הענישה הראוי לנאשם 9, נמוך בהרבה ממה שהתבקש על-ידי התביעה.

אשר למתחם הקנס - ערכה הסנגורית חישוב נגדי למה שנטען על-ידי התובע, ולשיטתה, מדובר על היקף כספי של הלוואות נאשם 9, המגיע רק לכ-429,000 ₪, ועל-כן יש להפחית כ-30% מהסכומים שבהם נקב התובע. עוד הפנתה עו"ד לוינסון לפסיקה שהציג התובע (ואותה פירטנו, בתמצית, לעיל), וטענה, שאם עורכים השוואה לענייננו מהיבט הסכומים הרלוונטיים, ניתן לראות, שהמדינה עתרה כאן למתחם קנס גבוה מאוד ולא מידתי. צוין, גם, שאין לזקוף לחובת הנאשם את אי-הסרת המחדלים, שכן, בעתיד,

ולאחר סיום המשפט, צפוי הנאשם לגשת לפקיד השומה ולהסדיר שם את העניינים, כאשר, בסופו של דבר, ייתכן, שהחוב "האזרחי" יהיה נמוך ולא משמעותי. כמו-כן, הוטעם, שהנזק לקופה הציבורית הוא רק במישור המס שלא שולם, ולא בגובה ההכנסה הכוללת, ובכל האמור בנתונים לקביעת מתחם הקנס, צוין, שהנאשם מתגורר עם אשתו וילדיו הקטינים בבית אמו, והוא עובד בהיקף של חצי משרה, מקבל השלמת הכנסה, ונעדר כל עתודות כלכליות. לאחר השלמת הטענות, צירפה עו"ד לוינסון מסמכים נוספים אודות שומות מס שהוצאו לנאשם 9, ואשר הצביעו על חובות לרשויות, של מעל 300,000 ₪. גם בכך התבקשנו להתחשב לעניין הקנס.

דין

בקביעת מתחם העונש ההולם לעבירות הכלכליות נשוא אישום זה, שיקול מרכזי הינו - השילוב המאפיין את נסיבות ביצוע העבירות דנן, כאשר מדובר הן בעבירות מס משמעותיות ומתמשכות לאורך שנים, והן בפעילות שנעשתה במסגרת ארגון פשיעה, וכמנוף כלכלי להמשך קיומו של הארגון.

התמונה המצטיירת מתוך הראיות, וכפי שהובאה בהכרעת הדין, הינה, של "תעשיית הלוואות", שהתנהלה לאורך זמן ובמתכונת של "יחד ולחוד", כלומר - קווי הלוואות אינדיבידואליים של הנאשמים לצד פעילות משותפת, ולו במישור גביית החובות, וכל כולה - הרחק מעיני הרשויות ובלי שמץ של תיעוד חשבונאי או דיווח לשלטונות המס. מדובר בהתנהלות עזת מצח ומתריסה כלפי רשויות המס ורשויות האכיפה, התנהלות שהמדיניות העונשית הנוהגת ביחס אליה, היא מחמירה, בין היתר, בשל שיקולי הרתעת הרבים, באשר, מדובר בעבירות שחשיפתן והעמדת האחראים להן לדין, אינה קלה או פשוטה. עבירות מעין אלה פוגעות בערכים חברתיים של נשיאה שוויונית בנטל המס, ובעקיפין - נוצרת פגיעה במרקם החברתי כולו.

בע"פ 9788/03 **טופז נ' מדינת ישראל** (פ"ד נח(3) 245, 252), הטעימה כב' השופטת פרוקצ'יה:

"תוצאותיה ההרסניות של העבריינות הכלכלית והקלון הדבק במבצעה מחייבים את בתי המשפט בהבעת מסר עונשי הולם אשר יבטא תכלית חברתית ברורה המבקשת למגר תופעות של ניצול כספי הציבור, שהופקדו בנאמנות בידי גורמים ציבוריים למטרות העשרת הפרט אגב מעשי העבירה".

דברים דומים (היפים לענייננו, אף שבעניין שנדון שם, דובר על הונאת המכס ומעשי תרמית כלפי ספקים מחו"ל), באו מפי כב' השופט י' עמית, בע"פ 2636/12 **עזבון המנוח יהושע שלוש ז"ל נ' מדינת ישראל** (מיום 5.3.13, פסקה 9):

"אין צורך להכביר מילים אודות חומרת המעשים שנועדו להונות את רשויות המכס ומע"מ, והנזק הרב שעבירות כגון דא טומנות בחובן לכלכלת המדינה, ולמגוון ההיבטים החברתיים הנוגעים בנטל תשלום המיסים. עבירות אלו הן בבחינת שליחת-יד לקופה הציבורית ופגיעה במשק המדינה, יש בהן כדי לשבש את מנגנון גביית המיסים ולערער כפועל יוצא מכך את אמון הציבור בערך השוויון בנשיאה בנטל המיסים..."

מכאן, כי בעבירות כלכליות ובעבירות מס... גובר משקלו של האינטרס הציבורי בהחמרה בענישה."

כמו-כן, נפנה להערותיו של כב' השופט א' רובינשטיין (כתוארו אז), בנוגע לצורך בענישה מחמירה בעבירות כלכליות, בהיבטי הרתעת הרבים, וכמדיניות שיפוטית אפקטיבית המשלבת גמול והרתעה, כפי שהובאו בחוות דעתו בעניין **ניסים גלאם** (ע"פ 5783/12, פס"ד מיום 11.9.14).

אין צריך לומר, ששיקולים כאלה יש להביא בחשבון, וביתר שאת, כאשר לא מדובר בעבריינות של בודדים ובמסגרת יחידנית, כי אם בפעילות מאורגנת תחת "מטרייה" של ארגון פשע, ובהתקיים הנסיבה המחמירה שלפי חוק המאבק. ראוי לציין, שאין פסיקה מרובה בדבר הענישה הנוהגת במקרים דומים של שילוב מעין זה (ר' בעניין **בן שטרית**, שהוזכר לעיל, פסקה 39 של גזר הדין).

עבירות המס הנדונות, העשירו את קופתם של חברי הארגון והאדירו את משאביו. השלכות גריעת אותם סכומים מקופת המדינה, הינן אפוא, מעבר להעשרת הנאשמים הספציפיים, וחמורות יותר מאשר במקרים אחרים של עבירות כלכליות. לכך התייחסנו בעמ' 554 של הכרעת הדין, באומרנו ש"כל שנפסוק שהוכח מערך עסקי, בדפוס דומה או זהה, שבגדרו חברי הקבוצה, בנפרד, או בשיתוף פעולה זה עם זה, נתנו הלוואות, לעשרות לווים, ובעשרות מקרים, בשיטת פעולה דומה או זהה, בהכרח, נאמר שמדובר בענף התעסקות ובמקור הכנסה "מאורגן", גם אם הכספים לא הוזרמו מקופה אחת מרכזית, ולא נכנסו ל"כיס קולקטיבי" אחד. קיומו של מקור הכנסה ממוסד כזה, המתקיים לאורך זמן, ומזין, במישרין או בעקיפין, את יכולותיה של הקבוצה העבריינית להתמיד בפעילותה ובמעשיה, יש בו לאשש ולתמוך בהגדרת הקבוצה כארגון פשיעה לכל דבר, אף אם ביצוע עבירות המס, הנלווה לשיטת הפעילות הפיננסית ולאופייה, אינו התכלית העבריינית העיקרית שלשמה נועדו יחד המתארגנים... , כי אם סוג של פעילות נלווית, מממנת ובכך - "תומכת לחימה". אכן, וברוח הפתיח לפסקה זו, בסופו של יום, פסקנו, שהוכח קיומו של מערך עסקי בדפוס שתואר.

נסיבה נוספת, שפועלה לחומרה, היא השתרעות המעשים לאורך זמן, כשאר הנאשמים "מתעשתים" וחדלים ממעשיהם, עד שנעצרו והובאו לדין. הם סיגלו לעצמם אורח חיים עברייני, כשיגרה, גם במישור זה - הכלכלי, והתמידו בו בנחישות וללא מורא, ואף ללא חשש שה"תעשייה" הכספית, שפועלת מתחת לרדאר של השלטונות, תיחשף, למרות שעשרות לווים היו מעורבים בה וידעו על ההתנהלות.

אמנם, מתחמי הענישה ביחס לנאשמים השונים, נגזרים, או לפחות מושפעים, מחלקו היחסי של כל נאשם, ונלקח בחשבון ההיקף הכספי של הפעילות העבריינית שהוכחה לפרטיה, אולם, אין להתעלם כליל מהתמונה הרחבה יותר שהצטיירה בפנינו, ושדפוסייה הוכחו בעדות עד המדינה, עדות, שגם במישור זה, נמצאה אמינה ובעלת משקל, ולפיה, עסק ההלוואות היה נרחב וגדל ממדים מעבר למקרים ולאירועים שהוכחו פרטנית (ר' עמ' 622 של הכרעת הדין). היעדר יכולת לקבוע ממצא וודאי בנוגע לסכומים הכוללים של המחזור העסקי ורווחי ריבית, לאורך התקופה, ביחס לכל נאשם, אינו מצריך, לעת קביעת העונש ההולם, התעלמות מאותה תמונה רחבה יותר, שהיקפה הכספי נותר עמום. ברם, במישור שיקולי מתחמי הקנס הראויים, נתחשב בסכומים שהוכחו ושנקבעו כממצא בהכרעת הדין, ובהם בלבד.

יחד עם כל אלה, עיקרון ההלימה מצריך התחשבות בכך, שההיקף הכספי שבו מדובר אינו "אסטרונומי",

ושמדובר בפעילות כלכלית, שהיא בסופו של יום, יחסית צנועה בממדיה, ומבוססת על מתן הלוואות בסכומים שנעים בין מאות ש"ח בודדים לעשרות אלפים בודדים, שניתנו לאנשים קשי-יום. אין פעילות זו דומה, למשל, לזו שנדונה בע"פ 9093/08 **נאצר נ' מדינת ישראל** (מוזכר לעיל, פס"ד מיום 7.12.11), שם קיים ארגון פשיעה פעילות בהיקף של למעלה מ-15 מיליון ₪, ובהתבסס על חשבוניות פיקטיביות של מאה מיליון ₪. אותו ארגון הפיק הכנסות עתק ממסחר בחשבוניות פיקטיביות והסתיר בתחום את ההכנסות. ראשי הארגון נדונו לשנות מאסר ארוכות (יש לזכור, כי באותו עניין העונש גם נגזר בשל עבירות אלימות שונות, ולא רק בשל הפן הכלכלי), שהגיעו כדי 15 שנות מאסר לראש הארגון, ו-9 עד 10 שנות מאסר לשני נאשמים אחרים, לצד קנסות בסדר גודל של מיליון עד 3 מיליון ש"ח. ברי, שבענייננו, ובבחינת הענישה בגין העבירות הכלכליות גרידא, המתחמים ההולמים נמוכים משמעותית והמקרה פחות חמור במידה רבה.

באשר לנאשמים 1 ו-9, מתחמי העונש יכללו גם את עבירות הלבנת ההון, שבהן הורשעו, ובשים לב להיקף שהוכח ביחס לכך, ושגם הוא אינו ברף הגבוה של שווי כספי. ראינו לקבל עמדת המאשימה, ולפיה, יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לשני נאשמים אלה, באשר, אמנם, הנאשם 1 הורשע בעמידה בראש ארגון פשיעה והנאשם 9 היה "רק" פעיל בארגון, אך, מנגד, ההיקף הכספי של העבירות שביצע גדול יותר. בקביעת מתחמי הקנס, לקחנו בחשבון הן את היקף ההלוואות שהוכחו בפועל לגבי כל נאשם, והן את טיעוני הנאשמים, ביחס ליכולתם הכלכלית, בהתאם להוראת סעיף 40ח של חוק העונשין.

נתנו דעתנו גם על הפסיקה שהצדדים הציגו, לרבות מה שפורט ותומצת לעיל, בפרק של טיעוני הצדדים, ועל מדיניות הענישה המשתקפת מפסקי הדין השונים.

מכל האמור - מצאנו לקבוע **מתחם עונש הולם לנאשמים 1 ו-9, שיהא בין 2.5 ל-4.5 שנות מאסר, ומתחם קנס לגביהם, שיהיה בין 200,000 ₪ ל-400,000 ₪; לנאשם 5 ייקבע מתחם עונש הולם של 10 עד 20 חודשי מאסר בפועל, וקנס שבין 20,000 ל-45,000 ₪, ואילו לנאשם 8 ייקבע מתחם עונש הולם של בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל, וקנס שבין 50,000 ל-80,000 ₪.**

אישום עשירי - לנאשמים 1 ו-9

(סחיטת לווה - משה)

האישומים והקביעות העובדתיות

במסגרת אישום זה, המתייחס לנאשמים 1 ו-9 (להלן באישום זה: "הנאשמים"), הורשעו שני הנאשמים בביצוע עבירות של **קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק, סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק; והנאשם 9 הורשע גם בעבירה של סחיטה בכוח, לפי סעיף 427(א) סיפא, לחוק העונשין, בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק.**

בהכרעת הדין קבענו, ששני הנאשמים חברו יחד לגבות חוב כספי מהלווה מ.ח. (להלן: "משה"), תוך שימוש באמצעים של סחיטה באיומים. הנאשם 9 הורשע גם בכך, שזרק חפץ כלשהו לעבר המתלונן, ועל-כן, יש בכך משום סחיטתו בכוח. משהדברים נעשו כחלק מעיסוקי הנאשמים ב"תעשיית ההלוואות" של ארגון הפשיעה, קבענו, שהתקיימה בהם הנסיבה המחמירה של ביצוע העבירות במסגרת פעילות

ארגון פשיעה לפי סעיף 3 לחוק המאבק.

שני הנאשמים הורשעו בתמציתה של פרשה זו בכך, שכפי שנקבע, הלווה דנן, משה, התחייב להחזיר לנאשמים סכומי כסף, שהגיעו כדי 24,000 ₪, בצירוף ריבית, אך פיגר בתשלומים. מקור כספי ההלוואה לא נקבע בבירור, ואפשר שמדובר בכספים של הנאשם 1, או, בכספי "קו ההלוואות" העצמאי שהפעיל הנאשם 9. מכל מקום - השניים חברו יחד וקשרו קשר לגבות הכספים ממשה. כאשר התקשר משה לנאשם 9, ביום 3.9.12, כדי לתאם עמו את העברת התשלום השבועי להחזרת החוב, אמר לו הנאשם 9, בשמו של הנאשם 1, שזה האחרון הורה לו להתקשר למשה ושאל לא יהיה ברשותו הכסף המגיע להם, **"הוא מזיין אותך היום"**. בשיחה זו, כפי שלא אחת שמענו בשיחות מוקלטות דומות, ההתייחסות לנאשם 1 אינה בשמו, כי אם בכינוי, שמא התואר, **"ההוא"**. ביום 22.9.12, הגיע משה לביתו של הנאשם 9, להתנצל על הפיגור ולבקש ארכה להחזר, וכאשר הבין הנאשם 9 שאין בידי הלווה לבצע ההחזר באותה עת, אמר לו **"מה אתה עושה ממני צחוק"** והשליך לעברו חפץ כלשהו, שאופיו המדויק לא הוברר, אך יתכן שהיה פרי - קלמנטינה או חלק מפרי זה. בהמשך היום, כאשר משה התקשר לנאשם 9 והתחנן לדחייה בתשלום, זה סירב, והורה לו לשלם בו ביום. בין היתר "הצטער" הנאשם 9 על כך, שהחפץ לא פגע בפועל בראשו של משה. הוא אמר **"... אני מצטער שלא נתתי לך אותו בראש... אני מצטער שלא קיבלת אותו בראש"**. בשיחה נוספת, כאשר התקשר משה לנאשם 9, העביר זה את הטלפון לנאשם 1, אשר, בלשון בוטה, הקציב לו שלוש שעות להחזר החוב. המאשימה טענה לקיום קשר סיבתי בין החזר החוב בפועל, על ידי משה, לבין הפעולות הללו, כשהמשמעות - הרשעה בסיפא של סעיף 428, העוסק במי שאכן ביצע את המעשה, שהסוחט באיומים הניעו לעשות באמצעים פסולים. קבענו, שלא הובהר, האומנם, החוב נפרע בסמיכות למעשים אלה, וכפועל יוצא מהאיום או מזריקת החפץ, ועל-כן, ההרשעה היא בחלופה המקלה יותר, כאשר העבירה מתמצה בעצם דבר האיום, אף אם לא נעשה מאומה בעקבות כך.

נציין, שמשה הוכרז כעד עוין, והוא ממש לא שש לחזור על תוכן אמרתיו במשטרה, עת העיד בפנינו. הסתמכנו, במידה רבה, על אמרות אלה בנקודות בהן היו סתירות. עם זאת, כבר בעת החקירה במשטרה, לא כל שכן, בבית המשפט, עשה עד המפתח באישום זה, כל מאמץ "להלך בין הטיפות" ולהימנע מהפללת הנאשמים.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הצביע על כך, ששמו של הנאשם 1 והמוניטין העברייני שלו, שמשו להנעת הלווים, ובהם משה, לשלם את החזרי ההלוואה והריבית. מדובר אומנם, בעבירת סחיטה באיומים הנמצאת, מבחינה עובדתית, במדרג חומרה נמוך, כפי שעולה מהכרעת הדין, ומהאמירות שם, אולם, נסיבות הביצוע מאופיינות בפעילות ארגון פשיעה, ותוך שימוש במוניטין של הארגון והעומד בראשו. זוהי, כנטען, נסיבה משמעותית לחומרה. התובע הוסיף והפנה לתפקידו של הנאשם 9 בהיררכיה הארגונית, כפי שעולה מקביעות האישום הראשון, כאשר הוא איש אמונו של הנאשם 1 ומשמש כ"איש הכספים" וגביית החובות. פעילותו של הנאשם 9, אם כן, לא נעשתה בחלל ריק, אלא על רקע ומתוקף מעמדו בארגון. זאת כשמאחוריו, כמבואר לעיל, עומד הנאשם 1 על כל המוניטין העברייני שלו. עו"ד חזן, הוסיף והפנה, בסיכומיו הכתובים, להגדרתו בהכרעת הדין (עמ' 654), שלפיה, בשיחות בין הנאשמים ובין משה, נעשה שימוש **"בלשון קשה ומאיימת, שנועדה ליצור פחד ויראה בלב השומע"**. אחת השיחות, שבמהלכה הוזכר משה שיקפיד על התשלום השבועי באופן מיידי, נעשתה, כפי שהטעים התובע, במהלך "נסיעת

עבודה" של הארגון, שכללה גביית חובות מחייבים וסגירת חשבונות עם יריבים (האירוע האחרון באישום השביעי), כאשר הפעילות העבריינית בכללותה, מעצימה ומייעלת את יכולת הגביה, כאשר הלווים חשים מאוימים, במפורש או בעקיפין, בשל אותו מוניטין והאווירה שסביב הארגון בכללותו. דבר זה מקנה חומרה נוספת לאירועים הנקודתיים בהם עסקינן. עוד הצביע התובע על רצונו של משה למזער ככל הניתן מעשי הנאשמים, ולא לסבכם, מה שמעיד על חששו מהם.

בשים לב להכפלת העונשים בשל החלת סעיף 3 לחוק המאבק, מדובר בעונשים מרביים של 14 שנות מאסר בגין עבירות קשירת הקשר, סחיטה באיומים וסחיטה בכוח. לכן, מתחם העונש ההולם באישום זה, אשר התביעה עותרת לו, הינו, בין 2 ל-4 שנות מאסר בפועל.

באי כוח הנאשם 1, בטיעון הכתוב לעונש, הטעימו, שחלקו של הנאשם 1 בסחיטה באיומים, נשוא ההרשעה, הוא בשיחת טלפון ואין מיוחס לו מפגש ישיר עם הלווה. הוצגה פסיקה, שלדעת הסנגורים משקפת רמת ענישה יחסית מקלה, בכגון דא. כך, למשל, ע"פ 838/07 **מדינת ישראל נ' אלי אריש** (מיום 08/11/07), שם הורשע הנאשם בסחיטה באיומים ובהפרת הוראה חוקית (העבירה נעשתה עת היה אמור להיות במעצר בית). העבירה בוצעה יחד עם שותף ומדובר בגביה באלימות ובאיומים של חוב כספי. נגזרו עליו 12 חודשי מאסר בפועל וערעור המדינה על קולת העונש נדחה; בת"פ 19351-02-16 **אמיר אלון** (מיום 17/07/16), הורשע הנאשם בשלושה אישומים של סחיטה באיומים משלושה מתלוננים, כאשר לצד זה - הרשעה בהפרת הוראה חוקית. הוא נעדר עבר פלילי ונדון למאסר בפועל שירותו בעבודות שירות - שישה חודשים; כן אוזכר ע"פ 1106/11 **תום וקנין** (מיום 29/06/11), במסגרתו החמיר בית המשפט העליון עונש של תשעה חודשי מאסר בפועל, שאליו הצטברו שישה חודשי מאסר מותנה שהופעל, כאשר ההרשעה הייתה במספר עבירות של סחיטה באיומים בנסיבות מחמירות. מדובר היה בנאשם בעל עבר פלילי מכביד שכבר ריצה חמישה עונשי מאסר בפועל בעבר. לאחר החמרת העונש בערכאת הערעור, נגזרו עליו שנתיים וחצי שנות מאסר, במקום תשעה החודשים נשוא גזר הדין בביהמ"ש המחוזי; בע"פ 1430/12 **אבולקיעאן נ' מדינת ישראל** (מיום 14/04/13) אושר עונש מאסר בפועל של 12 חודשים שנגזר (לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן). הנאשם הורשע בשלוש עבירות של סחיטה באיומים ובשתי עבירות של איומים, בהקשר כפייה על חברה יזמית להעביר לו כספים ועבודות בנייה. אותו נאשם היה נעדר עבר פלילי, שירת בצבא והציג חוות דעת חיוביות.

ההגנה מטעם הנאשם 1 טענה, בעניינו, ועל רקע הפסיקה הנ"ל, למתחם ענישה ראוי, שיהא בין שישה חודשי עבודות שירות לשנת מאסר לכל היותר.

באת כוח הנאשם 9, עו"ד ל. לוינסון, ביקשה, בטיעון הכתוב, להתחשב בכך, שאין מדובר בעבירות סחיטה מהרף הגבוה. בהשלמת הטיעון בעל פה (עמ' 1488) הצביעה הסנגורית על כך, שהמאשימה ביקשה אותו מתחם ענישה לגבי הנאשם 1, ראש הארגון, ולנאשם 9, שחלקו ומעמדו שונים; היא ביקשה לאבחן את התנהלותו של נאשם 9 מאורח החיים של יתר הנאשמים, כאשר הגדירה את הרשעת הנאשם הזה בעבירות הסחיטה באיומים כחריגים לאורחותיו, חד-פעמיים, "**שלא היו בשגרת חיו**". מה גם, שהוא נעדר עבר פלילי.

דין

ביחס למתחם הענישה הראוי באישום זה, נציין, שייחודו בכך, שהנסיבות המחמירות הקשורות בביצוע

העבירות במסגרת ארגון פשיעה הן הרכיב הדומיננטי בשיקולים. דווקא נסיבות האירועים הספציפיים אינן ברף הגבוה. נבאר גישה זו. ברגיל, אין צריך להכביר מילים על חומרתן של עבירות סחיטה באיומים ובכוח. המתלוננים בסוג זה של עבריינות, חוששים לחשוף את תלאותיהם, כפי שארע גם כאן, ומדיניות הענישה מחמירה, גם כדי לשדר מסר חיובי ומעודד לאלה הנכונים לעשות זאת. עבירות אלה פוגעות בהתנהלות הכלכלית והעסקית הנורמטיבית בחברה. כספים משולמים שלא מתוך מחויבות חוזית-עסקית, אלא, בשל הטלת פחד ואימה, והפעלת כוח ממשית. לא בכדי, נקבעו, לצד העבירות הללו, עונשים חמורים בחוק. דברים אלו בוארו, אף בהתייחסותנו שלעיל, עת נדונו עבירות סחיטה באיומי ובכוח, במסגרת האישומים החמישי והשביעי.

כך, למשל, נקבע, בביהמ"ש העליון בעניין **אבולקיעאן** המוזכר לעיל:

"אשר לעבירות בהן הורשע המערער, בית משפט זה עמד, לא אחת, על חומרתן היתירה של עבירות הסחיטה בכוח, והסחיטה באיומים, בשל פגיעתן הקשה בשלום הציבור ובביטחונו. יצוין, כי כאשר הושגה מטרתו של הסוחט, בין אם עשה שימוש בכוח ובין אם באיומים, קצב המחוקק עונש של תשע שנות מאסר, בצד עבירה זו..."

"סחיטה באיומים היא למרבה הדאבה תופעה נפוצה, אך רק לעיתים רחוקות אוזר הקורבן אומץ כדי לפנות לרשויות החוק, הואיל והוא חושש שידם של הסחטנים עלולה להשיג אותו במוקדם או במאוחר, מבלי שאנשי החוק יוכלו להושיעו. לפיכך, כשסוף סוף מעז מתלונן לבקש את הגנת החוק, יש לראות בכך הזדמנות לא רק להעניש את העבריין המסוים אשר נמצא כי חטא, אלא גם להעביר מסר לציבור בכלל, ולאלה שחוטאים בעבירות מן הסוג הזה בפרט, כי עבריינים בתחום זה עלולים לשלם על מעשיהם בדרך של שלילת חירותם לתקופה ארוכה. ענישה מסוג זה מטרתה איפוא משולבת, לתת ביטוי למידת הכיעור שבעבירה זו ולשאת הנפש שהיא מעוררת בלב השומע, והיא נועדה גם כדי לעודד את הקורבנות לשבור את קשר-השתיקה, ולהביא את דברם בפני רשויות החוק כדי לשים קץ לסחיטה בה הם נתונים..."

בדומה, ציין כב' השופט סולברג, בע"פ 5145/12 אבו זאיד נ' מדינת ישראל (מיום 28/1/13):

"עבירת הסחיטה באיומים היא עבירה קשה אשר פוגעת במרקם החיים של בעלי עסקים אשר רוצים לנהל את עסקיהם על פי רצונם. בית משפט זה אמר לא אחת כי יש ליתן בעבירות אלו משקל רב לשיקול ההרתעה הכללית והפרטנית, מקום בו אזר הקרבן אומץ להתלונן על ביצוע העבירה" (פסקה 26).

על התופעה של סחטנות במסגרת ארגון פשיעה, נאמר כי "אם בכוחה של הסחטנות לערער על אושיות החוק, הרי שהדבר נכון שבעתיים עת עסקינן בסחטנות במסגרת פעילות של ארגון פשיעה" (כב' השופט נ. הנדל, ע"פ 6368/09 מתן זקן נ' מדינת ישראל, מיום 12/7/10. בהמשך פסה"ד הוטעמה הפגיעה בחופש הבחירה של הפרט, הנלווית לעבירות אלה, והרתיעה מפני דווח עליהן למשטרה. אלה - מצדיקים ענישה מרתיעה מקום שבו הקרבן אזר אומץ וסיפר לרשויות על תלאתיו). ברם, ברובד הפרטני של הפרשה הנדונה - האיום והפעלת הכוח הספציפיים, בנסיבות עניינו, היו יחסית מינוריים. אומנם, נעשה שימוש בביטוי "הוא מזיין אותך היום", אולם, אין מדובר באיום מפורש על חייו או שלמות גופו של משה, אלא בביטוי הרווח בשפת הרחוב הגסה ושמעמותו, כידוע, שיבולע לאותו מאוים, ללא פירוט מדויק. גם השלכת אותו חפץ, שאפשר שהיה קלמנטינה, או כיוצא בכך, כאשר אף לא פגע בגופו של משה, אינה בגדר מעשה אלימות חמור וקשה. החוב כשלעצמו - לא היה במחלוקת והייתה לנאשמים הזכות לגבותו, כמובן - באמצעים לגיטימיים. האיום לא נועד להניע את משה לעשות דבר מה, שאלמלא כן לא היה חייב בעשייתו. בכך מובחן סוג זה של עבירות סחיטה מהקטגוריה החמורה, עוד יותר, של סחיטת דמי חסות, למשל, ששם מדובר בסחטנות גרידא ולשמה. מהיבטים אלה, מדובר ברף הנמוך של נסיבות העבירות. אולם, וכאמור, יש לזכור את רקע הדברים ואת המעטפת הנסיבתית, שעניינה השתלבות פעולות הגבייה האלימות הללו באותה "תעשיית הלוואות" של ארגון הפשע, ואת ביצוען של העבירות במסגרת הארגון. במידה רבה, הפעלת איומים בוטים יותר או מעשי אלימות קשים מכפי שנעשה הייתה "מעבר לצריך" ואף, "מיותרת", משום, שדי היה במוניטין של הדוברים ובידיעה שהם חלק מארגון רחב יותר ורב כוח, כדי "לעשות את העבודה". לא כל שכן, כאשר מדובר בנאשם 1, שברור היה, שהינו דמות דומיננטית ורבת כוח בארגון. כלומר, המינוריות היחסית של הפעולות בשטח נגזרת מהמעטפת הנסיבתית הרחבה יותר - זו של הפעילות במסגרת הארגון ותחת "המטרייה" המאיימת של קיומו ונוכחותו הערטילאית בשטח. על-כן, מתחם הענישה ההולם נגזר מהמכלול, ולאו דווקא מהפרטים והוא צריך להביא בחשבון את "מקבילית השיקולים" שתוארה, על רבדיה השונים.

כמו-כן, הבאנו בחשבון את ה"מדרג הפנימי" של מתחמי ענישה בפרשה הנוכחית, כאש נזקקנו לקביעת המתחם ההולם באישומים אחרים בכתב האישום הנדון (ר' הדיון באישומים 5, ו-7), שאף הם עסקו, בין השאר, בעבירות סחיטה, ברם, בנסיבות קשות וחמורות מנשוא האישום דנן. ונעיר, כי לא ראינו להבחין בין שני הנאשמים לעניין זה. אמנם, זריקת החפץ על משה מיוחסת רק לנאשם 9, אולם, מנגד, יש לזכור, שהאיום הבוטה בשיחה הטלפונית, בא כציטוט מפיו של הנאשם 1 דווקא, ואילו הנאשם 9 בעניין זה היה בבחינת "שלוח לדבר עבירה", זאת מעבר לכך, כמובן, שהוא וחברו קשרו יחדיו את הקשר לגבות באופן פסול את החוב ממשה.

בשקלול כל אלה, דעתנו היא, שמתחם העונש ההולם באישום זה, לשני הנאשמים, נע בין 1.5 ל-3 שנות מאסר בפועל.

אישום אחד עשר - לנאשם 9

(סחיטת לווה - יוסי)

האישומים והקביעות העובדתיות

כתב האישום ייחס, מלכתחילה, לנאשם 9 ולנאשם 1, ביצוע עבירה של סחיטה באיומים, של שני לווים, האחד - "אלדד" והשני - "יוסי". זאת - בשל חובות, בגין הלוואות, שנטלו שני אלה בשנת 2012. אולם, מנימוקים שפורטו בהכרעת הדין, בסופו של דבר, זוכה הנאשם 1 מאישום זה, ואילו **הנאשם 9** (להלן באישום זה: "הנאשם") הורשע בעבירות של **סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, ניסיון לסחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, והכל בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק**. הנאשם זוכה מהעבירות שיוחסו לו כלפי הלווה אלדד, וכן מעבירת סחיטה באיומים שיוחסה לו כלפי הלווה יוסי בגין אמירה ספציפית, שלפיה "**הוא מקבל מכות מחר**". הרשעתו בסחיטה באיומים, כאמור לעיל, באה בעקבות "הטלת קנס" על יוסי, ואילו ההרשעה בניסיון סחיטה באיומים באה בשל איום "**לזיין**" את יוסי.

היקף החוב בעבור הלוואה, שקיבל אותו יוסי, היה כ-15,000 ₪, בריבית של עשרות אחוזים, שהעמידה את סכום ההחזר על כ-70,000 ₪, הכל בערכי 2012.

נפרט את עיקרי הממצאים והקביעות שנעשו בהכרעת הדין, ביחס לאישום זה, אך ורק ככל הצריך לשיקולי גזירת דינו של הנאשם. הילוכנו, בניתוח הראיות ובהסקת המסקנות, אשר הביאונו לאימוץ נרטיב השונה מהנטען בכתב האישום, ותוך עשיית שימוש בהוראתסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982, אינו רלוונטי כעת לפרטיו. די להציג את "השורה התחתונה", ולפיה, קבענו, שאלדד (שאינו נאשם בתיק) והנאשם דכאן, חברו ל"מיזם משותף" של שניהם, כדי להלוות כספים ליוסי ולגבותם ממנו. אלדד חב חוב משלו לנאשם, ועל מנת להקטינו ולקזז הימנו כספי ריבית, שיוסי ישלם על ההלוואה שנטל, שיתף פעולה עם הנאשם במהלכי הגביה כלפי יוסי. כאשר פיגר יוסי בהחזר, חברו השניים, הנאשם ואלדד, לאיים עליו, אך, באופן שאלדד יתייצג כלפיו כמי שמאיים, יחד אתו, בידי הנאשם. הואיל שנדחה הנרטיב שביקשה המאשימה לאמץ, ולפיו, הנאשם איים, הן על אלדד והן על יוסי, וסחט את שניהם, ומשאלדד אינו נאשם כעת, עניין לנו, אך ורק, בקביעות בדבר עבירות שעבר הנאשם עצמו כלפי יוסי - וכלפיו בלבד.

כפי האמור לעיל, העבירות שביצע הנאשם כלפי יוסי, מתמצות בשתי התרחשויות שאירעו במהלך שיחת טלפון מיום 3.9.12. בראשונה, לאחר שהעביר אלדד את המכשיר לנאשם, אשר דיבר ישירות עם יוסי, הוא הטיל עליו "קנס" של 350 ₪, על הפיגור בהחזרת החוב, סירב לכל ארכה לתשלום, ודרש את הכסף מיד. הוא גילה חוסר עניין בכל הסבר של יוסי, והתבטא בנימה נוקשה ובוטה, אשר, לפי קביעתנו, היה בה כדי להטיל אימה על יוסי "**בדרך אחרת**", כפי הנקוב באחת החלופות של סעיף 428 רישא. בהתרחשות השנייה, כאשר המשוחחים הישירים היו אלדד ויוסי, הנחה הנאשם את אלדד להפחיד את יוסי באמירה, שכל שיהיה פיגור בתשלום, עידן - הנאשם, "**יזיין אותו ואותך י-מנייק י-שרמוטה**". כזכור, משאלדד עצמו הוא חלק מהקנוניה להניא את יוסי לשלם את החוב במהרה, ברי, שמדובר היה באמירה שנועדה לטעת בלב יוסי את התחושה, שהוא ואלדד, שניהם "בסירה אחת", וצפויים לכך שהנאשם "יזיין אותם". כמסתבר, האיום יועד להיות מופנם אצל יוסי בלבד, וכלפי אלדד האיום היה פיקטיבי. ברם, לא הייתה

ראייה לכך, שבשלב זה של השיחה, עת השפופרת הייתה נתונה בידי אלדד, שמע יוסי אותה "הנחייה". מכאן, מצאנו לקבוע, שמדובר בעבירת ניסיון, מצדו של הנאשם, לסחוט את יוסי באיומים, כאשר הנאשם חפץ שהאיום יובא לידיעת יוסי, באמצעות אלדד, אולם, אין מדובר בעבירה שהושלמה, בהיעדר הוכחה לקליטת האיום אצל יוסי.

מהמקובץ, ניתן לסכם, שבאותה שיחת טלפון, מספטמבר 2012, סחט הנאשם באיומים את יוסי, כאשר הטיל עליו "קנס", כדי להפחידו ולזרזו לשלם החוב; וכן, ניסה לסוחטו באיום, שלפיו "יזין אותו", אך עבירת איום זו לא הושלמה. בשל כך, וכאמור, הורשע הנאשם בסחיטה באיומים ובניסיון לעשות כן.

מאחר שביסוד ההלוואה שניתנה ליוסי, מצוי היה "קו ההלוואות" של הנאשם, אשר פעל בחסות ותחת "המטרייה הארגונית" של ארגון הפשע, ומהנימוקים שפורטו בהתייחס לאישומים קודמים, ובכללם - האישום התשיעי, מוחלת על העבירות הללו הנסיבה המחמירה של סעיף 3 לחוק המאבק.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הטעים, בטיעון הכתוב לעונש, שמתכני השיחה בין יוסי לנאשם, שהתבצעה "בתיווכו" של אלדד, עולה, שאלדד ידע היטב, שדבריו של הנאשם יהוו מנוף יעיל מאוד לגביית התשלום מיוסי. זאת, בשל הידיעה הרווחת בקרב ציבור הלווים, שמדובר באיש הכספים של הארגון, וכמי שקשור לנאשם 1 וגובה בעבורו חובות. עוד טען עו"ד חזן, שהנאשם אינו מהסס לפנות ליוסי בלשון בוטה וקשה, ולהטיל עליו באופן שרירותי תוספת על התשלום השבועי המגיע בגין ההלוואה, לאמור - אותו "קנס". המאשימה עתרה, בנסיבות אלה, למתחם עונש הולם באישום זה, של 2 עד 4 שנות מאסר בפועל.

באת כוח הנאשם, עו"ד ל. לוינסון, טענה, בהתייחסות אחודה לחלקו של הנאשם באישום זה ובאישום העשירי כאחד, שמדובר בעבירות סחיטה, שאין ברף גבוה. היא ביקשה, בהשלמת הטיעון בעל-פה, לראות את עבירות הסחיטה כמי שנועדו לשרת את העבירות הכלכליות (נשוא האישום התשיעי), ועל-כן, לקבוע מתחם אחד וכולל לעבירות הללו. כפי שנעשה לגבי האישום העשירי (ור' על כך לעיל), הצביעה הסנגורית, על היות העבירות האלה חריגות ביחס לאורחות חיו הרגילים של מרשה, הנעדר עבר פלילי. לא הוצע מתחם עונשי הראוי, לשיטת ההגנה, בגין אישום זה.

דין

מהפן של חומרה, בהיבטי השיקולים לקביעת מתחם העונש ההולם, יש למנות את האמור לעיל, כפי שנסקר לעת הדיון באישום העשירי, ובהתייחס למדיניות הענישה ולנזקים החברתיים והכלכליים של עבירות סחיטה באיומים, ולא נחזור כעת על הדברים. שיקולינו, במישור זה, פורטו אף בגדר ההתייחסות לאישומים הנוספים שעניינם, בין השאר, עבירות סחיטה באיומים או בכוח. עוד יש לציין, שעסקינו, ב"מיזם משותף", שבו חברו שניים יחד לאיים על הלווה ולסוחטו (הגם, שאלדד אינו נאשם, מהטעמים שהובהרו בהכרעת הדין). ושוב, ברקע האיום, היחסית מינורי, מצוי "המשקל הסגולי" של המאיים - היותו חלק מהארגון ו"נהנה" מהמוניטין הכללי שלו, המהווה גיבוי ומכפיל כוח, בעיני השומע, גם אם המילים עצמן אינן ברף גבוה של חומרת האיום. מנגד, ובצד הנסיבות שאין מחמירות, אין להתעלם מכך, שהסחיטה וניסיון הסחיטה, ממוקדים בשיחת טלפון בודדת, ולמרות הלשון הבוטה והקשה הננקטת, אין מדובר ברף גבוה במיוחד של איום והפחדה. כפי שכבר צוין, בהקשר האישום העשירי, ההתבטאות ברוח "לזין אותו" משמעה להזיק למאיים ולהתנכל לו, לאו דווקא בהקשר המילולי וכפשט ההיגד.

גם בהתייחס לאישום הנוכחי, עומדים בפנינו המתחמים שנקבעו באשר לעבירות דומות, אך חמורות יותר, בנסיבותיהן, לעת הדין באישומים 5 ו-7.

בשקלול האמור, מצאנו לקבוע, שמתחם העונש ההולם באישום זה, נע בין 1.5 ל-2.5 שנות מאסר בפועל.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה ביחס לכל האישומים

הנסיבות האישיות של הנאשמים והטיעונים הספציפיים המתייחסים אליהם

כללי

חומרת העבירות שבוצעו על ידי הנאשמים, עבירות שבוצעו במסגרת ארגון פשיעה על כל המאפיינים הכרוכים בכך ואשר פורטו לעיל בהתייחס לאישום הראשון, מחייבים כי לנסיבות האישיות של הנאשמים, ככל שמדובר בנסיבות מקלות, יש ליתן משקל מועט במסגרת גזירת העונש בתוך המתחמים שנקבעו. יתרה מכך, לנאשמים - פרט לנאשם 9, יש הרשעות קודמות לא מעטות, בעבירות חמורות אף הן, מתוכן ניתן ללמוד על שיתוף הפעולה בין הנאשמים השונים על פני שנים רבות, עוד הרבה לפני שנת 2008. מרבית הנאשמים החלו דרכם העבריינית כבר מגיל צעיר; הם ניהלו את התיק עד תומו ואינם נוטלים אחריות על מעשיהם עד היום, ועל כן גם לא עומדת לזכותם האפשרות להקלה בעונש כמו זו הניתנת לנאשמים הלוקחים אחריות על מעשיהם; גם לא ניתן להתעלם מאופן התנהגות הנאשמים לאורך המשפט כולו, כאשר לא רק שניסו לטשטש בכל דרך את האמת באשר למעשיהם בדרך בה ענו לשאלות במהלך מתן עדותם (לשון המעטה), אלא אף התנהגו פעמים רבות בחוצפה הן כלפי התביעה והן כלפי ביהמ"ש, עד כי נאלצנו להוציאם מהאולם, כדי שניתן יהיה לנהל את המשפט ללא צעקות וללא הערות מעליבות; כך, יש לקחת בחשבון גם את הקביעה, כי הארגון פעל עד לרגע מעצרם של הנאשמים ופעילותם לא נעצרה בשל חרטה; ואף יש לתת משקל של ממש לקביעה, כי למרות ניסיונם של הנאשמים להציג עצמם כאומללים ומרוששים, הרי שהם נהנו מ"פירות" העבירות שביצעו, לא היו להם בעיות כלכליות, וגם אם ניסו להסתיר את מקורותיהם הכלכליים - הרי שהדבר לא עלה בידם.

ב"כ המאשימה מבקש צבירת העונשים לגבי כל נאשם, היינו - קביעת מתחם לכל אירוע, ולמעשה קביעת מתחמי עונש הולם לכל נאשם על פי חלקו בארגון וחלקו באירוע, וזאת בכל אישום ואישום בנפרד; לאחר מכן קביעת עונש בנפרד לכל אירוע ואירוע; ולבסוף - צבירת כל העונשים ולא חפיפתם. התובע הפנה לעניין זה לשני פסקי דין מהעת האחרונה (ע"פ 7907/14 **עומרי זאנה נ' מדינת ישראל**, חוות דעתו של כב' השופט מזוז, מיום 22/02/15; ו-תפ"ח [חי] 18488-12-15 **מדינת ישראל נ' אמיל אבשייב**, מיום 06/07/16) וציין, כי נקודת המוצא אמורה להיות צבירת העונשים, במיוחד לאור עקרון ההלימה שקיבל את הבכורה בתיקון 113 **לחוק העונשין**, וזאת כדי לתת לכל אחד מהאירועים את העונש הראוי לו, ומבלי שנאשם ירצה באותו זמן עונש בגין כמה אירועים שונים ונפרדים.

את טיעוני הסנגורים נפרט להלן, בהתייחס לכל נאשם ונאשם, אך כבר כאן ניתן לציין, כי כל הסנגורים עתרו לקביעת מתחם אחד, כולל, וגזירת העונש בתוך המתחם. לעניין זה כבר התייחסנו לעיל, בראשית הדברים.

נאשם 1 - שמואל גרימברג

הנאשם 1 הורשע, כאמור, במסגרת **האישום הראשון** בעמידה בראש ארגון פשיעה; **באישום השני** בעבירות שעיקרן ניסיון לרצח חגי זגורי (בעבירות קשירת קשר לפשע, ניסיון לרצח, החזקת נשק, ניסיון לנשיאת נשק, ו-קבלת רכב גנוב); **באישום השישי** בעבירות שעניינן חבלה באלירן פרץ ואושר אלגרבל (בעבירות של קשירת קשר לפשע, חבלה בכוונה מחמירה, החזקת סכין ושבוס הליכי משפט); **באישום השישי** בעבירות שעניינן חבלה באלירן פרץ ואושר אלגרבל (בעבירות של קשירת קשר לפשע, חבלה בכוונה מחמירה, החזקת סכין, ושבוס הליכי משפט); **באישום השביעי** בעבירות שעניינן חבלה וסחית אלירן חג' (בעבירות של סחיטה בכוח, קשירת קשר לפשע, החזקת סכין, סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, איומים, וניסיון לגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. הנאשם 1 זוכה באישום זה ממספר עבירות נוספות); **באישום השמיני** בעבירות שעניינן ניסיון לפגיעה באמיר בן-שימול (בעבירה של קשירת קשר לפשע. הנאשם 1 זוכה, באישום זה, מביצוע עבירות של ניסיון לרצח וקבלת רכב גנוב); **באישום התשיעי** בעבירות שעניינן הלוואות בריבית, העלמות מס והלבנת הון (בעבירות של מרמה ערמה ותחבולה, עבירות רבות לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מע"מ, עבירה של אי-ניהול פנקסי חשבונות, עבירות רבות של אי-הוצאת חשבונות מס, עבירות רבות של אי-הגשת דו"חות תקופתיים למע"מ, ועבירה של הלבנת הון); **באישום העשירי** בעבירות שעניינן סחית הלווה מ.ח. (בעבירות של קשירת קשר לפשע, וסחיטה באיומים); מהאישום האחד-עשר זוכה הנאשם 1 מעבירה של סחיטה באיומים. עוד נקבע, כי כל העבירות בוצעו במסגרת פעילותו של הנאשם בארגון פשיעה, ועל כן חל לגביהן סעיף 3 לחוק המאבק.

הנאשם 1 יליד 1975 ולחובתו עבר פלילי כבד ביותר הכולל 18 הרשעות בעבירות אלימות; בריונות ותקלות לציבור; רכוש; סמים; סדרי השלטון והמשפט; סדרי המשטר והחברה; עבירות בשירות הציבורי וכלפיו; עבירות הכנה וקשר; נכסים גנובים; מרמה סחיטה ועושיק; סיכון החיים והבריאות ועוד. **הרשעתו הראשונה** של הנאשם 1 הינה מיום 11.04.94, במסגרתה הורשע בבית משפט השלום באילת (פ. 38/93) בעבירות של **איומים ותקיפה הגורמת חבלה ממש** (ונדון לקנס בסך 600 ₪ או ל-30 ימי מאסר תמורתו); **הרשעתו האחרונה** של הנאשם היא מיום 22.03.12 בבית משפט השלום בב"ש (ת.פ. 52058-03-11), **עת הובא לדין יחד עם הנאשם 5**, בעבירות של **שיבוש מהלכי משפט, תקיפה סתם ע"י שניים או יותר** (ונדון לחודשיים מאסר בדרך של עבודות שירות, שמועד תחילתן ביום 6.5.12; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום מתן גזר הדין (22.3.12) והתנאי הינו שלא יעבור כל עבירת אלימות או איומים ופיצוי). בין לבין נדון הנאשם 1 גם בעבירות הבאות: בתיק פ. 4364/2008 (שלום ב"ש) הורשע הנאשם (ודינו נגזר ביום 04/05/10) בעבירה של **הפרת הוראה חוקית** (ונדון למאסר מותנה); בתיק פ. 7981-03-09 (מחוזי חיפה) הורשע הנאשם (ודינו נגזר ביום 8/3/10) בעבירות של **נשיאת/הובלת נשק שלא כדין, קשירת קשר לביצוע פשע, קבלת נכסים שהושגו בפשע, ורכישת/החזקת נשק שלא כדין** (ונדון ל-14 חודשי מאסר בפועל ולמאסר מותנה); בתיק פ. 1105/2003 (שלום ב"ש) הורשע הנאשם (ודינו נגזר ביום 16/04/07) בעבירות של **חבלה במזיד ברכב, היזק לרכוש במזיד ותקיפה הגורמת חבלה ממש** (ונדון ל-12 חודשי מאסר ע"ת, לתשלום קנס ולפיצוי); בתיק פ. 8194/2005 (מחוזי ב"ש) הורשע הנאשם (ודינו נגזר ביום 28/02/06) **יחד עם**

הנאשם 3 (שלמה זיתון) בעבירה של **סחיטה באיומים** (ונדון ל-22 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס); בתיק פ. 4561/1999 (שלום ב"ש) הורשע הנאשם (ודינו נגזר ביום 08/05/04) בעבירה של **החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית** (ונדון להארכת מאסר מותנה שהוטל עליו בתיק משנת 1997); בתיק פ. 2572/2003 (שלום ב"ש) הורשע הנאשם (ודינו נגזר ביום 19/11/03) בעבירה של **הפרעה לשוטר במילוי תפקידו** (ונדון ל-6 חודשי מאסר ע"ת ולקנס); בתיק פ. 5962/2000 (שלום ב"ש) הורשע הנאשם (ודינו נגזר ביום 16/12/02) בעבירה של **איומים** (ונדון להארכת מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד כנגדו); בתיק פ. 19/2000 (שלום ב"ש) הורשע הנאשם (ודינו נגזר ביום 04/07/02) בעבירה של **החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית** (ונדון להארכת שני עונשי מאסר מותנים שעמדו לחובתו); בתיק פ. 3022/99 (שלום ב"ש) הורשע הנאשם (ודינו נגזר ביום 20/03/00) בעבירה של **החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית** (ונדון ל-4 חודשי מאסר על תנאי, להארכת עונשי מאסר מותנים ולתשלום קנס); בתיק פ. 4519/1996 (שלום באר-שבע) הורשע הנאשם (ודינו נגזר ביום 17/11/99) בעבירות של **פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה** (ונדון ל-15 חודשי מאסר מותנים ולקנס); בתיק פ. 4215/98 (שלום ב"ש) הורשע הנאשם (ודינו נגזר ביום 30/01/99) בעבירה של **תקיפת שוטר במילוי תפקידו** (ונדון ל-4 חודשי מאסר על תנאי וקנס); בתיק פ. 2947/97 (שלום ב"ש) הורשע הנאשם (ודינו נגזר ביום 16/11/98) בעבירות של **החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית והחזקת נכס החשוד כגנוב** (ונדון להארכת מאסר מותנה שהוטל עליו בתיק קודם); בתיק פ. 5520/97 (שלום ב"ש) הורשע הנאשם (ודינו נגזר ביום 16/09/98) בעבירות של **נשיאת סכין למטרה לא כשרה והחזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית** (ונדון ל-7 חודשי מאסר על תנאי); בתיק פ. 4168/96 (שלום ב"ש) הורשע הנאשם (ודינו נגזר ביום 15/02/98) בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש** (ונדון ל-8 חודשי מאסר על תנאי); בתיק פ. 8038/07 (מחוזי ב"ש) הורשע הנאשם (ודינו נגזר ביום 27/11/1997) בעבירות של **חבלה כשעברין מזויין וחבלה חמורה** (ונדון ל-15 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה); בתיק פ. 4215/94 (שלום ב"ש) הורשע הנאשם (ודינו נגזר ביום 15/07/1996) בעבירה של **התפרצות למגורים ותפילה לביצוע עבירה** (ונדון ל-6 חודשי מאסר על תנאי); בתיק פ. 38/1993 (שלום אילת) הורשע הנאשם (ודינו נגזר ביום 11/04/1994) בעבירות של **איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש** (ונדון לתשלום קנס וחתימה על התחייבות).

מתוך הרשעות אלה, שלושה עונשי מאסר מותנים הינם חבי הפעלה בתיק שבפנינו: 6 חודשי מע"ת מת"פ (שלום ב"ש) 52058-03-11 (התנאי הוא לבל יעבור כל עבירת אלימות או איומים תוך 3 שנים מיום 22/03/12, היינו - התנאי חב הפעלה נוכח ההרשעה באישומים 6 ו-7); 18 חודשי מע"ת מת"פ (מחוזי חיפה) 7981-03-09 (התנאי הוא לבל יעבור אחת מהעבירות בהן הורשע - היינו, עבירות של נשיאת/הובלת נשק, קשירת קשר לפשע, קבלת נכסים שהושגו בפשע ו/או רכישת/החזקת נשק שלא כדין, תוך 3 שנים מיום 08/03/10, היינו - התנאי חב הפעלה בגין האישומים 6, 7, 8 ו-10); 12 חודשי מע"ת מת"פ (שלום ב"ש) 1105/03 (התנאי הוא לבל יעבור עבירת אלימות תוך 3 שנים מיום 16/04/07, היינו - התנאי חב הפעלה בגין האישום 2).

עפ"י דף "רשימת כליאות לאדם בשב"ס", שצורף לגיליון הרישום הפלילי, הנאשם 1 ריצה 1545 ימי מאסר בשב"ס בפירוט דלהלן: 03/03/09 - 04/04/10, סה"כ 425 ימי מאסר; 17/06/05 - 12/03/07, סה"כ 665 ימי מאסר; 16/03/97 - 03/02/98, סה"כ 455 ימי מאסר.

הנאשם נעצר, יחד עם הנאשמים האחרים, ביום 16/10/12, ונתון במעצר עד היום.

התובע טען, בהתייחס לנאשם 1, כי מדובר במי שהחל את דרכו העבריינית כבר בשנת 1994, עת הורשע בעבירות אלימות של איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. מאז צבר לחובות הרשעות רבות נוספות בכל התחומים, ובעיקר באותם תחומים בהם הורשע גם בתיק שבפנינו: תקיפות, נשיאה ו/או החזקת נשק שלא כדין, קשירת קשר לפשע, סחיטות באיומים, נשיאת סכין למטרה לא כשרה, חבלות חמורות, שיבוש מהלכי משפט, קבלת רכוש שהושג בפשע ועוד. הוא ריצה עונשי מאסר ממושכים, וכן תלויים ועומדים כנגדו שלושה עונשי מאסר מותנים שהם חבי הפעלה. בנסיבות אלה, ולאור העבירות בהן הורשע והפחד והאימה שהטיל הנאשם על תושבים בעיר באר-שבע, סבר התובע, כי יש להתייחס בעת גזירת דינו שח הנאשם, גם לחומרת העבירות שביצע ספציפית, גם לחומרת העבירות שבוצעו על ידי הארגון בראשו עמד וגם לעבר הפלילי המכביד. לדבריו, יש לקבוע מתחם הולם לגבי כל אחד מהאירועים; לקבוע את העונש ברף העליון של כל מתחם ומתחם; ולצבור, בסופו של דבר, את העונשים. כן, ביקש להוסיף, אף זאת במצטבר, את העונשים המותנים שהם חבי הפעלה בעניינו של הנאשם, תוך שהדגיש, כי חלק ניכר מהעבירות שברישומו הפלילי ביצע הנאשם 1 יחד עם חברים אחרים בארגון (אם הנאשמים 5 ו-3 ואם חברים אחרים עליהם שמענו במהלך ניהול התיק), דבר המצביע, להבנתו, על רציפות עבריינית של הנאשם 1, באותו סוג של עבירות כמו העבירות בהן הורשע גם בתיק שבפנינו, כמפורט לעיל.

לעומתו סבר **ב"כ הנאשם 1**, כי הדרישה העונשית של התביעה מופרזת. הוא הדגיש, כי הארגון נמצא ברף הנמוך ביותר בין ארגוני הפשיעה ותוך השוואה, למשל, לארגון של בן-שטרית ("**הוא מתנהל יותר כחבורת רחוב**")؛ העבירות היו מקומיות ולא חרגו מעבר לגבולות העיר באר-שבע; והפעילות הכלכלית אינה ליבת האישומים. סכומי הכספים - נמוכים וכל חברי הארגון מצבם הכלכלי גרוע (לפי החישוב שערך, **"כל העבירות מתומחרות במיליון 18 אלף ₪... אם נחלק את זה על פני ארבע שנים... זה סכומים מזעריים... היכולת הכלכלית שלו מאוד מצומצמת"**, דברי הסנגור בישיבת יום 22/12/16, עמ' 1486). למעט האירועים עם אלירן פרץ, לדבריו, אף אחד לא נפגע ממעשי הנאשם; כל העבירות בוצעו בטווח זמנים קצר - מסוף שנת 2011 ועד למעצר בשנת 2012; מרבית העבירות לא נועדו אלא להרשים את הנוכחים, כחלק מעבריינות רחוב ולא כחלק מארגון פשיעה.

הסנגור הוסיף, כי הנאשם כבן 42, גרוש ואב לארבעה ילדים, כולם קטינים. משפחתו התגוררה בדירה, אותה מבקשת המדינה לחלט, ואשר רובצת עליה משכנתא שלא שולמה מזה כמה חודשים. לדבריו, לאחרונה הגיעו להסדר תשלומים בעניין זה, וכיום משלמים עליה 1,500 ₪ לחודש, שאינו אלא חלקו של הנאשם בהסדר המזונות של ילדיו.

מכל האמור, ולאחר שהנאשם עצור תקופה ממושכת (למעלה מ-4 שנים) בתנאים קשים; ומאחר וסביר שלאור הגדרתו כראש ארגון פשיעה לא יקבל הפחתה בעונשו ואף לחופשות לא יצא; ואף ספק אם לא יהיה בבידוד מרבית מאסרו; ביקש הסנגור לא להחמיר בעונשו, לחפוף בין העונשים שייגזרו לאירועים השונים ואף לחפוף את תקופות המאסר על תנאי שיופעלו.

הנאשם 1 פנה אף הוא לביהמ"ש וכך אמר: **"אני סומך על בית המשפט. מה שתחליטו תחליטו. אני לא אבוא ואספר לכם סיפורים. עושה דרך, לא עושה דרך. אני נמצא בהפרדות. נולדה לי ילדה קטנה. וזהו. אני מקווה להיות איתה. לפני הצבא. לפני הבת מצווה, אם אפשר"** (ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1487).

הנאשם 2 - יוסף (זזה) צדיק

הנאשם 2 הורשע, כאמור לעיל, במסגרת **האישום הראשון** בעמידה בראש ארגון פשיעה; **באישום השלישי** בעבירות שעיקרן החזקת נשק (כאשר הנאשם 2 הורשע בעבירה של החזקת נשק וזוכה, מחמת הספק, מעבירות של ניסיון לרצח, קשירת קשר לביצוע רצח, ומעבירה של עסקה אחרת בנשק); **באישום הרביעי** בעבירות שעניינן ניסיון לרצח יוני שבתייב (בעבירות של ניסיון לרצח, קשירת קשר לביצוע רצח, פציעה בנסיבות, החזקת נשק ו-עסקה אחרת בנשק. הנאשם 2 זוכה באישום זה מעבירה של שידול לניסיון לרצח); **באישום החמישי** בעבירות שעניינן סחיטת ערן דלויה (בעבירה של סחיטה באיומים, וזוכה, מחמת הספק, מהעבירה של סחיטה בכוח). עוד נקבע, כי כל העבירות בוצעו במסגרת פעילותו של הנאשם בארגון פשיעה, ועל כן חל לגביהן סעיף 3 לחוק המאבק.

הנאשם 2 יליד 1976 ולחובתו עבר פלילי עשיר הכולל 14 רישומים פליליים (מתוכם 3 רישומים ללא הרשעה) בגין שורה ארוכה של עבירות הכוללות, בין היתר, עבירות של הגרלות והימורים אסורים, שימוש במרמה, ניהול ספרים, תקיפות וחבלות שונות (גם כשהעברין מזויין), החזקת סכין, שבל"ר, ניסיון לגרום למותו של אדם, קשירת קשר לביצוע פשע, החזקת נשק, איומים, סחיטה באיומים, גניבת רכב, פגיעה בסדרי השלטון והחברה ועוד.

הנאשם 2 החל "צעדיו" הראשונים בעולם העברייני בשנת 1991, עת הוגש נגדו כתב אישום (פ. 372/91) בבית משפט השלום לנוער בב"ש, בגין **עבירת שבל"ר ונטישה של רכב**. הליך זה הסתיים ללא הרשעה; כשנתיים לאחר מכן, הועמד לדין בשני כתבי אישום שונים בבימ"ש השלום לנוער בב"ש, האחד (פ. 78/93) בגין עבירה של **חבלה או פציעה כשהעברין מזויין**, והשני (פ. 104/93) בגין עבירות של **איומים ותקיפה סתם**. גם שני ההליכים הנ"ל הסתיימו ללא הרשעה; **הרשעתו הראשונה** של הנאשם בפלילים היא מיום 19/02/95 בבית משפט המחוזי בב"ש (ת"פ 143/94) בעבירות של **סחיטה באיומים, גניבת רכב, בריחה ממשמורת חוקית ותקיפה סתם** (ונדון למאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים, מאסר מותנה ופסילת רישיון נהיגה); **הרשעתו האחרונה** של הנאשם היא מיום 19/11/15 מבית המשפט המחוזי בב"ש (בת"פ 32700-02-12) בעבירות של **החזקת מקום להימורים או הגרלות, הגרלות והימורים אסורים - מארגן/עורך, שימוש במרמה או תחבולה ואי ניהול ספרים** (ונדון ל-10 חודשי מאסר בפועל במצטבר למאסר/מעצר נשוא התיק שבפנינו, 8 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 200,000). בין לבין נדון הנאשם 2 במסגרת ת"פ 19187-03-14 (שלום ב"ש), עת הועמד לדין **יחד עם נאשם 4** (יוסף סולומון) ו**נאשם 7** (אשר מנגשה) ונשפט (דינו נגזר ביום 11.01.15) בגין עבירה של **תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר** (ונדון ל-11 חודשי מאסר בפועל ועונשי מאסר מותנים. בפרשה זו, תקפו הנאשמים הנ"ל במהלך שהייתם בבית המעצר שבהיכל המשפט את נאשם 1 ואת נאשם 3, וכתוצאה מתקיפה זו נזקקו הנאשמים לטיפול רפואי בבית החולים סורוקה); בתיק פ. 4036/00 (שלום ב"ש) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 14.04.02) בעבירה של **החזקת סכין למטרה לא כשרה** (ונדון ל-6 חודשי מאסר על תנאי); בתיק פ. 942/99 (מחוזי ב"ש) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 22/10/01) בעבירות של **המנסה לגרום למות אדם, חבלה ע"י שניים או יותר, חבלה כשהעברין מזויין, קשירת קשר לפשע וחבלה חמורה** (ונדון ל-10 שנות מאסר בפועל ושנתיים מאסר מותנה); בתיק פ. 1647/90 (שלום ב"ש) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 02/07/01) בעבירה של **קיום תחנת טלגרף ללא רישיון** (ונדון למאסר ע"ת); בתיק פ. 5157/00 (שלום ב"ש) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 30/05/01) בעבירה של **רכישת והחזקת נשק שלא כדין** (ונדון למאסר מותנה); בתיק פ.

1851/01 (שלום ב"ש) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 18/03/01) **בעבירה של אימים** (ונדון למאסר על תנאי); בתיק פ. 1547/98 (שלום ב"ש) הנאשם הורשע (ביום 27/01/00) **בעבירה של רכישה/החזקת נשק שלא כדין** (ונדון למאסר מותנה וקנס); בתיק פ. 4063/97 (שלום ב"ש) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 19/10/98) בעבירה של **החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית** (ונדון למאסר מותנה); בתיק פ. 51/95 (בימ"ש לנוער ב"ש) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 30/03/95) **בבריחה ממשמורת חוקית, הדחה בחקירה, היזק לרכוש בזדון ותקיפה סתם** (ונדון ל-5 חודשי מאסר); בתיק פ. 143/94 (מחוזי ב"ש) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 19/02/95) בעבירות של **סחיטה באיומים, גניבת רכב, בריחה ממשמורת חוקית ותקיפה סתם** (ונדון הנאשם ל-9 חודשי מאסר, למאסר מותנה ולפסילת רישיון נהיגה).

כן, הגישה המאשימה גיליון רישום עבירות התעבורה של הנאשם ובו 8 הרשעות. מעיון בגיליון זה עולה, כי לנאשם עבר תעבורתי הכולל הרשעות בעבירות חמורות (לרבות נהיגת רכב בהיות הנאשם שיכור), שנדונו בבתי משפט לתעבורה ובגין נשלל רישיון הנהיגה של הנאשם מעת לעת והוטלו עליו קנסות ועונשי מאסר מותנים (לצד הרשעתו גם בעבירה מסוג ברירת משפט).

עפ"י דף "רשימת כליאות לאדם בשב"ס", שצורף לגיליון הרישום הפלילי של הנאשם, עולה, כי הנאשם ריצה 3920 ימי מאסר בפירוט דלהלן: 03/09/99 - 05/04/06, סה"כ 3650 ימי מאסר; ו- 03/11/94 - 13/04/95, סה"כ 270 ימי מאסר.

הנאשם נעצר, יחד עם הנאשמים האחרים, ביום 16/10/12, ונתון במעצר עד היום.

התובע טען, בהתייחס לנאשם 2, כי מדובר במי שהחל את דרכו העבריינית מגיל צעיר, כבר בשנת 1992, ועברו הפלילי, לצד מעשיו בתיק שבפנינו, מלמדים על מסוכנותו הרבה. כך, הדגיש התובע את הרשעתו של הנאשם בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, שביצע יחד עם הנאשמים 4 ו-7 בתא המעצר בביהמ"ש, במהלך ניהול המשפט, כאשר תקפו את הנאשמים 1 ו-3 בגין וויכוח שהתפתח ביניהם. המאשימה ביקשה שלא להביא בחשבון את תקופת המאסר שנגזרה על הנאשם 2 בתיק זה - 11 חודשים - ולא לנכותה מתקופת המאסר שתיגזר עליו בתיק שבפנינו, שכן היה אסיר בתקופה זו במקביל. כן ציין הרשעה נוספת של הנאשם בגין עבירות שעניינן הימורים וניהול ספרים, וביקש **"לנכות מימי מעצרו בתיק דנן, רק את החלק היחסי של תקופת מאסרו בתיק זה, שבין 29/01/12 ועד 03/06/12, בלבד"**.

גם לגביו טען התובע, כי לאור הרשעותיו הקודמות, לאור העבירות בהן הורשע ולאור הפחד והאימה שהטיל על תושבי באר-שבע (כגון דלויה) ואף על "חייליו", יש לתת את מירב המשקל בעת גזירת דינו, לחומרת העבירות שביצע ספציפית, לחומרת העבירות שבוצעו על ידי הארגון בראשו עמד וגם לעבר הפלילי המכביד. גם לגביו טען, כי יש לקבוע מתחם הולם לגבי כל אחד מהאירועים; לקבוע את העונש ברף העליון של כל מתחם ומתחם; ולצבור, בסופו של דבר, את העונשים.

לעומתו פתחה ב"כ הנאשם 2, **עו"ד בר-ציון**, את טיעוניה בכתב לעונש בהצהרה לפי **"הנאשם 2... אינו מסכים עם הכרעת הדין מיום 26/09/16, מסקנותיה וממצאיה. הנאשם יטען, כי שגגה נפלה מלפני בית משפט נכבד זה משהרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום"** (אגב, הנאשם 2 לא הורשע בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום). עוד הוסיפה, כי בניגוד למה

שהתבקש על ידי התובע, הענישה אמורה להיות דווקא ברף התחתון של המתחם שייקבע (כאשר כינתה את המתחמים שביקש התובע כ"**בלתי סבירים**" - ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1412), תוך שציינה, כי לעמדתה אין מקום לקביעה של יותר ממתחם אחד לכלל העבירות (ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1420-1421). בטיעוניה הכתובים בחרה לצטט דווקא מדברי התובע בסיכומיו טרם הכרעת הדין וציינה, כי "**ב"כ המאשימה נטש לחלוטין את טענותיו כפי שבאו לידי ביטוי בסיכומים - אשר הגיש עובר להכרעת הדין - עת חשש מזיכוי ביחס לאישום זה** (הכוונה לאישום הראשון שעניינו ארגון הפשיעה)... **ב"כ המאשימה ער לבעיות הקיימות בתיק ביחס לעצם קיומו של ארגון ולכן "מוכן" בסיכומיו לטעון ולו ברמיזה, כי גם קבוצה "מאורגנת" בעצימות נמוכה תחשב כארגון פשיעה, טיעון אותו זנח לחלוטין עת טוען הוא לעונש"**. אלא, שב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש ביסס את הדברים על הקביעות שבהכרעת הדין, וזאת ללא כל קשר לסיכומיו טרם הכרעת הדין (הגם שלא מצאנו גם בסיכומים את הרמיזות אליהן מפנה הסנגורית המלומדה) ובצדק עשה כן. לטעמנו, היה מוטב שגם הסנגורית תעשה כן.

הסנגורית טענה (בטיעוניה הכתובים), כי לעניין הענישה יש לבחון היטב את מעורבותו של הנאשם בארגון ולא להסתפק בכותרות כמי שניהל, כיוון, הדריך וכו', "**וודאי שאין להחיל על "מעורבותו" של הנאשם את ענייניו ו/או מעשיו של הנאשם 1**" או של נאשמים אחרים; וביקשה "**ליתן משקל לנסיבות האישיות של הנאשם, לחלוף הזמן הרב ממועד מעצרו, לעובדה שהעבירות המיוחסות לו נעברו בפרק זמן מצומצם ביותר, לעובדה שהעבירות בהן הורשע הנאשם הינן ברף הנמוך של חומרת העבירה"**.

בטיעוניה בעל פה חזרה על הדברים בהרחבה רבה והוסיפה, בכל הנוגע להרשעתו האחרונה של הנאשם (ת"פ 32700-02-12, מחוזי באר-שבע), כי כתב האישום המקורי בתיק זה היה "**עב כרס שאחז בתוכו 15 אישומים שניהלנו בביהמ"ש המחוזי... ועסקת הטיעון שבסופו של דבר קיפלה בתוכה אישום אחד בלבד מינורי שבגינו הוא נשפט ל-10 חודשי מאסר, מעידים על זה שאין לו כל עבירות הלבנת הון, כל עבירות מס**" (ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1419), אלא שהסנגורית לא דייקה, שכן הנאשם 2 הורשע בתיק זה בעבירות מס שונות (שימוש במרמה או תחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה ו-אי ניהול פנקסים לפי סעיף 216(5) לפקודה).

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם 2 ציינה הסנגורית, כי הוא כבן 40, נשוי ואב ל-4 ילדים: בנו הבכור בן 21, מסיים שירות צבאי; ולאחריו יש לו עוד שלושה בנים בני 17, 13 ו-9, תלמידי בי"ס (כאשר הבן בן ה-17 הוא שחקן כדורגל "כמעט בבוגרים" של הפועל באר-שבע; וגם הבן בן ה-13 משחק כדורגל בקבוצת הנערים של הפועל באר-שבע); מצבו הכלכלי אינו פשוט (המציאה מסמך מהביטוח הלאומי בעניין, אגב - דבר הסותר את התרשמותנו כפי שקיבלה ביטוי בהכרעת הדין), ולכן ביקשה לא להטיל עליו קנס כספי או פיצוי, כשלהבנתה הנסיבות הספציפיות באישומים שעניינם פגיעה בשבתייב וסחיטת דלויה - אינם מצדיקים פיצוי. יתרה מכך, לדבריה יש ליתן משקל לכך, שהנאשם נמצא במעצר תקופה ממושכת "**לא צריך להעניש בחומרה מי שעומד על זכותו לנהל משפט או לעמוד על חפותו**" (ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1422).

בסיום דבריה ביקשה הסנגורית לחפוף 16 חודשי מאסר שנגזרו על הנאשם בשני תיקים שונים: 11 חודשי מאסר בגין עבירת האלימות בה הורשע במהלך שמיעת התיק שבפנינו ו-5 חודשים נוספים שריצה בגין גזר הדין שהוטל עליו בביהמ"ש המחוזי (בתיק שהוזכר לעיל).

הנאשם 2 פנה לביהמ"ש וכל שהיה לו לומר הוא, כי "אני מבקש מכבוד ההרכב להתחשב בי. יש לי אישה וילדים שמחכים לי. זהו".

הנאשם 3 - שלומי זיתון

הנאשם 3 הורשע, כאמור לעיל, במסגרת **האישום הראשון** בעבירה של ניהול, ארגון והכוונת פעילות בארגון פשיעה; **באישום השני** בעבירות שעניינן ניסיון לרצוח את חגי זגורי (בעבירות של קשירת קשר לפשע, ניסיון לרצח, החזקת נשק, ניסיון לנשיאת נשק, ו-קבלת רכב גנוב); **ובאישום השביעי** בעבירות שעניינן חבלה וסחיטת אלירן חג'ג' (בעבירות של סחיטה בכוח, ו-קשירת קשר לפשע). עוד נקבע, כי כל העבירות בוצעו במסגרת פעילותו של הנאשם בארגון פשיעה, ועל כן חל לגביהן סעיף 3 לחוק המאבק.

הנאשם 3 יליד 1974 ולחובתו עבר פלילי ותעבורתי מכבידים ביותר (המשתרע על פני 24 עמודים!), בעבירות רבות מספור ובשלל תחומים. ראשית דרכו של הנאשם בעשייה הפלילית היא בשנת 1993 בגין אירועים שהתרחשו בשנת 1992 ומאז הפך הנאשם לאורח של קבע בבתי המשפט. הרשעתו האחרונה היא מיום 28/11/12, עת נדון בתיק פ. 36979-10-12 (שלום באר שבע) בגין עבירה של **החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה** (ונדון בשל כך ל-3 חודשים מאסר על תנאי וקנס). מגיליון הרישום הפלילי שלו עולה עוד, כי נדון במסגרת תיק פ. 3861/00 (שלום באר שבע) והורשע (ודינו נגזר ביום 24/05/11) בעבירה של **החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית** (ונדון לקנס ולהארכת שני עונשי מאסר מותנים שהיו תלויים ועומדים כנגדו); בתיק פ. 4291/08 (שלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 22/05/11) בעבירות של **תקיפת שוטר במילוי תפקידו, איומים והעלבת עובד ציבור** (ונדון למאסר של 3 חודשים שירוצה בעבודות שירות, מע"ת וקנס); בתיק פ. 1798/09 (שלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 04/05/10) בעבירות של **תקיפת בן זוג ותקיפה סתם** (ונדון ל-6 חודשי מאסר ע"ת, קנס וחתימה על התחייבות); בתיק פ. 1875/06 (שלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 13/02/07) בעבירה של **התחזות כאדם אחר במטרה להונות** (ונדון ל-10 חודשי מע"ת); בתיק פ. 1712/06 (שלום ראשל"צ) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 21/05/06) בעבירות של **בריחה ממשמורת חוקית, התחזות כאדם אחר במטרה להונות, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו וזיוף** (ונדון ל-3 חודשי מאסר ומאסר מותנה); בתיק פ. 8194/05 (מחוזי באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 28/02/06) בעבירות של **מעשה/מחדל שנעשו עקב סחיטה באיומים** (ונדון ל-22 חודשי מאסר בפועל, 6 חודשי מאסר על תנאי וקנס); בתיק פ. 8115/02 (מחוזי באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 26/02/02) בעבירות של **החזקת אגרופן/סכין שלא למטרה כשרה והפרת הוראה חוקית** (ונדון ל-10 חודשי מאסר בפועל ו-6 חודשי מאסר על תנאי); בתיק פ. 5962/00 (שלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 16/12/02) בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש** (ונדון ל-14 חודשי מאסר, 9 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי); בתיק פ. 211/95 (שלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 25/11/98) בעבירות של **תקיפת שוטר כשהתוקף מזוין בנשק חם/קר ו-הפרעה לשוטר במילוי תפקידו** (ונדון ל-4 חודשי מאסר ול-6 חודשי מאסר על תנאי); בתיק פ. 2947/97 (בית משפט השלום בבאר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 16/11/98) בעבירה של **החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית** (ונדון ל-8 חודשי מאסר על תנאי ולפסילה של רישיון הנהיגה למשך 3 שנים); בתיק פ. 2796/96 (שלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 10/9/98) בעבירה של **גניבת רכב** (ונדון ל-8 חודשי מאסר בפועל, ל-15 חודשי מאסר על תנאי ולפסילת רישיון הנהיגה לתקופה של שנתיים); בתיק פ. 1951/98 (שלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 30/06/98) בעבירה של **החזקה/שימוש**

בסמים שלא לצריכה עצמית (ונדון למאסר של שנה, הופעל מאסר מותנה של 12 חודשים מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר ול-10 חודשי מאסר על תנאי); בתיק פ. 8038/97 (מחוזי באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 27/11/97) בעבירות של **חבלה כשהעברין מזוין ו-חבלה חמורה** (ונדון ל-25 חודשי מאסר - כולל הפעלת תנאי שהיה תלוי ועומד כנגדו ולמאסר מותנה); בתיק פ. 1162/97 (בימ"ש השלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 06/07/97) בעבירה של **החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית** (ונדון להארכת מע"ת); בתיק פ. 1658/97 (בימ"ש השלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 27/05/92) בעבירה של **היזק לרכוש בזדון** (ונדון למאסר מותנה והתחייבות); בתיק פ. 1583/95 (בימ"ש שלום קריית-גת) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 14/02/96) בעבירות של **פריצה לרכב וגניבה מרכב** (ונדון למאסר מותנה וקנס); בתיק פ. 222/95 (בימ"ש השלום בבאר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 21/05/95) בעבירה של **הפרת הוראה חוקית** (ונדון למאסר מותנה, קנס פיקוח ושל"צ); עוד נדון הנאשם בבית דין צבאי מחוזי (ביום 28/07/94) בתיק 178/94 בגין עבירות של **החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית, העדר מן השרות ללא רשות ו-בריחה ממשמורת** (ונדון למאסר בפועל של חודש ושבע ולמאסר מותנה); בתיק פ. 4229/93 (בימ"ש שלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 21/04/93) בשתי עבירות של **שב"ר ונטישה במקום אחר** (ונדון ל-48 חודשי מאסר על תנאי, מבחן ופסילה של רישיון נהיגה לשנתיים).

מעיון בגיליון הרישום התעבורתי של הנאשם 3 עולה, כי לחובתו 15 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה שונות, ובין היתר בעבירות של נהיגה ללא רישיון (מספר עבירות), נהיגה בזמן פסילה ועוד.

עפ"י דף "רשימת כליאות לאדם בשב"ס", שצורף לגיליון הרישום הפלילי, הנאשם 3 ריצה 2479 ימי מאסר בשב"ס בפירוט דלהלן: 04/07/11 - 19/10/11, סה"כ 107 ימי מאסר; 17/06/05 - 11/04/07, סה"כ 695 ימי מאסר; 04/07/02 - 23/03/04, סה"כ 647 ימי מאסר; 17/03/97 - 28/11/99, סה"כ 1030 ימי מאסר.

הנאשם נעצר, יחד עם הנאשמים האחרים, ביום 16/10/12, ונתון במעצר עד היום.

בטיעוניו לעונש ציין **התובע**, עת בחן את העבירות השונות להן היה הנאשם 3 שותף, את חומרת המעשים; רום מעמדו של הנאשם בהיררכיה של הארגון; ואת עברו הפלילי המכביד ביותר.

לעומתו, עמדו **באי כוחו של הנאשם 3** על נסיבותיו האישיות המיוחדות של הנאשם במסגרת תיק זה וסברו, כי הענישה ההולמת לגביו תהיה כי ביהמ"ש יסתפק בתקופת מעצרו. הסנגורים ציינו לעניין זה את ההוראה של ביהמ"ש (במותב אחר) לחשוף שמו של מקור שמסר מידע מודיעיני שהוגש, והמדינה בחרה לחשוף את המקור (הוא הנאשם 3) ולא לחזור בה מהאישום הרלבנטי. לדבריהם, **"בכך גילתה המאשימה אדישות ביחס למשמעות חשיפת זהות הנאשם 3 ומסכת הקשיים שעבר כתוצאה מהחשיפה והסיכון שמלווה אותו מאז וילווה אותו ואת בני משפחתו עוד שנים ארוכות ואולי לתמיד.... הנאשם 3 הועבר להפרדה ארצית ושוהה לבד, בין ארבעה קירות, מזה תקופה ממושכת. מוגבל בשיחות הטלפון שאותן רשאי לבצע, בשעות שבהן יוכל לשוחח בטלפון ובתנאי מעצר רבים ביחס לעצורים ואסירים אחרים. לציון, כי עובר לחשיפתו, שהה הנאשם 3 באגף רגיל וכי חשיפתו היא שהובילה לשינוי תנאיו לרעה. לנאשם 3 לא הותר לצאת להלוויית אמו ולביקור בבית החולים בעת ההתדרדרות במצבה, לאור המסוכנות הנשקפת כלפיו על ידי העולם**

העברייני". עוד צוין, כי "לנאשם בת זוג ולשניים חמישה ילדים, הסובלים כל העת מהעובדה כי אבי המשפחה הפך למוקצה מחמת מיאוס לאור שיתוף הפעולה בינו לבין המשטרה. אחד מילדיו הפסיק את הלימודים ומסתגר בביתו. שכנים צועקים כל העת כי מדובר בבן של "המלשין" באופן המאיים על חיי ילדיו ובת זוגו של הנאשם 3...". גם אחיו נפטר במהלך ניהול התיק ממחלה קשה, וגם במקרה זה לא הותר לו להתייחד עם זכרו. ולמעשה, "חרב עליו עולמו" (ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1466).

הסנגורים הוסיפו וציינו, כי הנאשם שירת שירות צבאי חלקי ולאחרונה בתו הבכורה התגייסה אף היא לצבא; לפני מעצרו חל שינוי מסוים באורחות חייו; גם מעורבותו בפרשייה הנוכחית סלקטיבית ושונה תכלית שינוי מהתנהגות המעורבים האחרים. הם הדגישו, בטיעוניהם בעל פה, את עקרון הענישה האינדיבידואלית, כך שיש להעניש את הנאשם רק על המעשים שביצע תוך אבחנה ברורה מהנאשמים האחרים, שמעשיהם אינם מעשיו. גם כשהורשע בניהול בארגון, עדיין מדובר בפרק זמן מצומצם; הוא אינו דומיננטי; אין לו קשר לפן הכלכלי; והוא לא הזרים כל כספים לטובת הארגון או חבריו.

לטיעוניהם צירפו הסנגורים חו"ד מטעם המשטרה ביחס לנאשם (מיום 09/09/15) ממנה ניתן ללמוד כי משטרת ישראל מבקשת להשאיר את הנאשם בהפרדה (אליה הוכנס בספטמבר 2014) בשל מסוכנות גבוהה ביותר, העולה מעבריינים אחרים המבקשים לפגוע בו.

וכך סיכמו טיעוניהם הכתובים:

"לסיום יאמר, כי יש לזכור שמדובר בתיק עם מספר נאשמים וסנגורים וכך גם הדעות השונות. מבחינת הנאשם 3, בניגוד לאחרים, הלה היה מוכן ליטול אחריות על מעשיו בשלב מוקדם של ההליך ולסיים את ההתדיינות המשפטית והגיע עד הלום שלא מרצונו, אלא מכוח בחירתם של הנאשמים האחרים".

בטיעונו בעל-פה ביקש הסנגור לנכות מתקופת המאסר את הימים אותם היה הנאשם 3 עצור בגין האירוע נשוא האישום השני, תקופה של 30 ימים.

הנאשם 3 פנה לביהמ"ש וכך אמר (ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1468):

"אני אנסה לדבר בשפה שלי. אני מצטער שזאת לא שפת בית המשפט, אבל אני רוצה לציין כמה דברים קטנים. אני נפגעתי ב-2009. אני נוריתי. אם אני אבוא ואגיד לכם שהסיבה העיקרית הייתה שפחדתי למות אז אני אשקר לכם. אם אני אגיד לכם שפחדתי גם ללכת לבית הסוהר, אז אני גם אשקר לכם. אולי זה מפחיד, אבל לא זאת הייתה הסיבה. כשאני נוריתי ב-2009, הבן שלי היה בן שמונה. הוא בא אלי, הוא אמר מי שירה באבא אני אגדל ויהרוג אותו. ואז נפל לי האסימון. ב-2009 התחלתי ללכת אחורה בצעדים שאני חשבתי שהם גדולים, אבל לצערי, אם אני נמצא במצב הזה הם לא היו כל כך גדולים. השתדלתי. מה שחשבתי היה שבעצם מה אני מוריש לילדים

שלי? את עולם הפשע? שהם יגדלו וימכרו והילדים שלהם ימכרו וימכרו וזה לא יגמר לעולם. אז העדפתי ללכת אחורה בשביל לנסות כמה שיותר שבבית לא תהיה את הדרך הזאת. כמו שציין עורך הדין שלי, הגדולה כבר בצבא, הילד בן 15 וחצי, כבר מתאמן לצבא. בעזרת השם אני מקווה מאוד שכולם ילכו בדרך הנכונה ולא ילכו בטעות שעשיתי, שהלכתי בדרך שחשבתי שהיא קלה מידי. ואני רוצה עוד דבר אחד קטן לספר, אני חיי בבדידות מוחלטת. אני לא מדבר עם אף אחד. סליחה. אף אחד לא מדבר איתי... אני אפילו מקבל קללות מהדלת, אני אמרתי שאני לא אגיד את זה, אבל אני אגיד את זה, עורך הדין שלי שמע את זה בטלפון בשידור חי. איך מקללים אותי שם. יכול להיות שאני אשם בזה גם. אני לא בא ומטיח על המדינה או על הפרקליטות. בכל זאת אני הבאתי את עצמי לסיטואציה הזאת... הדין שלי כבר נחרץ, אני היום בן 43. אני מבקש שכמה שיותר תתחשבו בי כדי שאוכל כמה שיותר לחיות עם המשפחה שלי. תודה על ההקשבה".

נאשם 4 - יוסף סלומון

הנאשם 4 הורשע, כאמור, במסגרת **האישום השלישי** בעבירות שעניין ניסיון לרצח משה רובין (בעבירות של ניסיון לרצח, קשירת קשר לביצוע פשע, נשיאת נשק ו-החזקת נשק); באישום זה זוכה הנאשם 4 מעבירה של החזקת אקדח נוסף ושתי לבנות חבלה; **באישום הרביעי בעבירות שעניין** ניסיון לרצח יוני שבתייב (בעבירות של ניסיון לרצח, קשירת קשר לביצוע רצח, ו-פציעה בנסיבות מחמירות. באישום זה זוכה הנאשם 4 מעבירות של נשיאת נשק ושיבוש מהלכי משפט); **באישום החמישי** בעבירות שעניין סחיטת ערן דלויה (בעבירה של סחיטה באיומים, כאשר זוכה מחמת הספק מהעבירה של סחיטה בכוח). עוד נקבע, כי כל העבירות בוצעו במסגרת פעילותו של הנאשם בארגון פשיעה, ועל כן חל לגביהן סעיף 3 לחוק המאבק.

הנאשם יליד 1986 ולחובתו 7 הרשעות קודמות בעיקר בעבירות של בריונות ותקלות לציבור, עבירות סמים ותקיפה. מעורבותו בעולם העברייני החלה בשנת 2001, וכעולה מגיליון הרישום הפלילי שהוגש, הרשעתו האחרונה בדין היא מיום 11/01/15, בגין עבירה שבוצעה בתא מעצר, בהיכל המשפט, במהלך ניהול המשפט הנוכחי (עבירה שבוצע יחד עם הנאשמים 2 ו-7). כתב האישום הראשון שהוגש כנגד הנאשם הוגש לביהמ"ש השלום לנוער בב"ש תיק בת.פ. 690/02, במסגרתו הורשע ב-3 אירועים של **החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית והחזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה** (ונדון למאסר מותנה, קנס ופסילת רישיון נהיגה על תנאי); בת"פ 2538/05 (בית משפט השלום בב"ש) הורשע הנאשם (ודינו נגזר ביום 25/04/06) בגין עבירה של **החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה** (ונדון למאסר על תנאי); בת.פ. 49/06 (בימ"ש השלום באשקלון) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 22/6/06) בעבירות של **החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית וסיוע** (ונדון להארכת מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד כנגדו, לקנס, התחייבות ופסילה על תנאי); בתיק פ. 1259/04 (בימ"ש לנוער בב"ש) הנאשם הורשע (ודינו

נגזר ביום 12.7.06) בשלוש עבירות של **החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה** (ונדון למאסר מותנה וקנס); בתיק פ. 3107/06 (בימ"ש שלום ב"ש) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 03/05/07) בעבירה של **החזקת אגרופן/סכין שלא למטרה כשרה** (ונדון למאסר מותנה וקנס); בתיק פ. 2316/09 (שלום ב"ש) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 11/03/10) בשתי עבירות של **החזקת אגרופן/סכין לא למטרה כשרה**, שלוש עבירות של **החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית** ובעבירה של **יצוא, יבוא, מסחר והספקה של סמים מסוכנים** (ונדון לעונש מאסר כולל, לאחר הפעלת מאסר מותנה, של 26 חודשים, להפעלת התחייבות ולמע"ת של 12 חודשים למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה מסוג פשע). כאמור לעיל, לאחרונה נדון הנאשם בת"פ 14-03-19187 (שלום באר-שבע) בעבירות של תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים ויותר, לאחר שתקף יחד עם הנאשמים 2 ו-7 את הנאשמים 1 ו-3 בתוך כותלי ביהמ"ש (ונדון ל-11 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה של 6 חודשים לתקופה של 3 שנים לבל יעבור עבירות אלימות מסוג עוון, ולמאסר מותנה של 12 חודשים, ל-3 שנים, לבל יעבור עבירות אלימות מסוג פשע. עונש זה אינו בר הפעלה, לאחר שנקבע כי התנאי יחל מיום שחרורו של הנאשם מהמאסר).

עפ"י דף "רשימת כליאות לאדם בשב"ס", שצורף לגיליון הרישום הפלילי של הנאשם, עולה, כי הנאשם 4 ריצה 790 ימי מאסר החל מיום 18/06/09 וכלה ביום 14/11/2010.

הנאשם נעצר, יחד עם הנאשמים האחרים, ביום 16/10/12, ונתון במעצר עד היום.

ב"כ המאשימה ציין, כי לעמדת המאשימה מעמדו של הנאשם 4, כאיש ביצוע של עבירות אלימות בארגון, היה מרכזי. נאשם זה, כניסנוב, נטל חלק מרכזי בעבירות בהן הורשע, ואין לקבל את עמדת ההגנה, כאילו חלקו מזערי ומעמדו בארגון זוטרי. עוד טען, כי תלויים ועומדים כנגד הנאשם 12 חודשי מאסר על תנאי שהם חבי הפעלה לאור ההרשעות באישומים 3, 4 ו-5 (מת"פ 2316/09), וכי יש לייחס חומרה מיוחדת לתקיפה שביצע, יחד עם הנאשמים 2 ו-7, בין כותלי הכלא, עת תקפו בצוותא את הנאשמים 1 ו-3. המאשימה ביקשה שלא לנכות את תקופת מאסרו של הנאשם 4 בתיק זה (11 חודשים) מתקופת המעצר בתיק דנן, שכן ריצה במקביל עונש מאסר.

ב"כ הנאשם, עו"ד אלעד רן (שהצטרף להגנת הנאשם בשלבי העונש ולאחר הכרעת הדין), פתח את טיעונו הכתובים בהצהרה "**כי הנאשם 4 אינו מסכים עם הכרעת הדין מיום 26/09/16 של בית המשפט הנכבד, מסקנותיה וממצאיה**" (בדיוק כמו הנוסח שהוצהר על ידי ב"כ הנאשם 2). לדבריו, העונש צריך לבטא לא רק את פעילותו של הנאשם בארגון אלא גם את מיקומו של הארגון בממד החומרה, כשלהבנתו, "**אין הארגון מצוי ככזה אשר הינו ברף הגבוה (לעניין עוצמת הארגון)...**" וזאת בין היתר, כי יש עבירות חמורות מאלה שבוצעו על ידי הנאשמים; עוצמת ההתארגנות של הארגון אינה גבוהה; והפעילות בארגון הייתה בעיקרה כלכלית - הלוואות, העלמת מס והלבנת הון, עבירות שהנאשם 4 לא היה צד להן. גם העבירות הספציפיות בהן הורשע הנאשם הן ברף הנמוך, להבנתו, "**בשים לב לעובדה שבאישום השלישי - הניסיון כלל לא צלח, "הקרבת" המיועד כלל לא נפגע, ולמעשה לא נגרם כל נזק לגוף או לרכוש. באישום הרביעי - הנאשם לא נהג ברכב, לא יצא מהרכב במהלך האירוע, כלל לא הייתה לו אחיזה בנשק (זוכה בהכרעת הדין מעבירות של החזקת נשק ושיבוש מהלכי משפט)...** באישום החמישי - למעשה הסחיטה לא התלוותה כל אלימות פיזית כנגד הנסחט וכל מעשיו של הנאשם 4 במסגרת האישום 5, כפי שנלמד מהכרעת הדין, מתמצה בנוכחות במקום".

הסנגור סבר, כי לאור חלקו הזוטר של הנאשם בארגון; לאור העובדה כי לא לקח חלק בניהול הארגון או בפן הכלכלי שלו; לאור העובדה, כי באישום השלישי הקרבן כלל לא נפגע ואילו באישום הרביעי, בו נפגע הקרבן, הנאשם 4 לא ביצע כל פעולה אקטיבית, ממש כשם שלא ביצע כל פעולה אקטיבית באישום החמישי - יש להקל הקלה משמעותית בעונשו של הנאשם.

עוד ציין הסנגור, כי הנאשם כבן 30, אשר במועד מעצרו היה צעיר כבן 26 **"ויש לשקול נסיבה זו לקולא, היות והנאשם צפוי להשתחרר ממאסרו בגיל מבוגר.. הוא לא יזכה לקיים חיי משפחה עם בת זוגו, לה תכנן להינשא עובר למעצרו בתיק זה"**. יתרה מכך, הנאשם היה נתון במעצרו בבידוד למעלה משנה, בתנאים קשים ביותר והוא אף צפוי לתנאים קשים מהמקובל גם לאורך כל מאסרו, דבר המחייב הערכת מיקומו בתוך מתחם הענישה לקולא; חלופי הזמן ממועד ביצוע העבירות מחייב אף הוא הקלה בעונש; ויכולתו הכלכלית המוגבלת (**"נעדר כל רכוש/מיטלטלין"**) מחייב לא להטיל עליו קנס ו/או פיצוי.

הנאשם 4 שלח לביהמ"ש מכתב, לאחר מתן הכרעת הדין, במסגרתו כתב, בין היתר, כי מזה תקופה ארוכה הוא מנסה להגיע להסדר טיעון בתיק, אך לטענת סנגורו הקודם, ההסדר שהיה על הפרק לא היה ניתן לביצוע לאור עמדת הנאשמים האחרים. אותו סנגור פוטר על ידי הנאשם (וכאמור, מינינו לו, לבקשתו, סנגור חלופי מטעם הסנגוריה הציבורית), וכעת מעוניין הנאשם לחזור לאותה עסקה שהוצעה לו (מובן שההצעה אינה רלבנטית, לאחר שניתנה הכרעת הדין) או שביהמ"ש יסייע לו **"בכל דרך אפשרית להגיע להסדר כמה שיותר מקל למרות שקצת מאוחר"**. הוא הוסיף, כי **"אני בחור צעיר בן 30 יש לי בת זוג ומשפחה שמחכים לי 4 שנים ואני לא מוכן להרוס את החיים שלי בשביל אף אחד. אני רוצה לזנוח את חיי הפשיעה ולהתחיל חיים נורמטיביים חדשים ומאושרים.."**.

הנאשם 5 - גיל אלבז

הנאשם 5 הורשע, כאמור לעיל, במסגרת **האישום השביעי** שעניינו חבלה וסחיטת אלירן חג'ג' (בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, קשירת קשר לפשע, איומים ו-ניסיון לגרימת חבלה חמורה, וזוכה מעבירות האחרות שיוחסו לו באישום זה); **ובאישום התשיעי** שעניינו הלוואות בריבית, העלמות מס והלבנת הון (בשלוש עבירות של מרמה, ערמה ותחבולה, בעבירות רבות לפי חוק מס ערך מוסף, בעבירה של אי-ניהול פנקסי חשבונות, בעבירות רבות של אי-הוצאת חשבוניות מס, ובעבירות רבות של אי-הגשת דו"חות תקופתיים למע"מ). עוד נקבע, כי כל העבירות בוצעו במסגרת פעילותו של הנאשם בארגון פשיעה, ועל כן חל לגביהן סעיף 3 לחוק המאבק.

הנאשם 5 יליד 1978 ולחובתו 12 הרשעות ורישום פלילי אחד ללא הרשעה בעבירות אלימות, סמים, נשק, החזקת סכין, רכוש ועוד, וכן עבירות תעבורה רבות (24 במספר).

מעיון בגיליון הרישום הפלילי עולה, כי הרשעתו הראשונה בדין (דינו נגזר ביום 30/09/02), הייתה בשל עבירות של **החזקה ושימוש לצריכה עצמית ושלא לצריכה עצמית**, שבוצעו בשנים 1999-2001, וההרשעה האחרונה מיום 13/04/15 אף היא **בעבירת סמים** (תיווך), עת נדון בתיק פ. 21250-01-15 (שלום באר שבע, יחד עם אחר - איברהים אבו רקיק; ונדון ל-9 חודשי מאסר בפועל, לעונשי מאסר מותנים, לקנס, להתחייבות ולפסילת רישיון נהיגה). בגזר הדין הנ"ל הבהיר בימ"ש קמא לנאשם, כי היה ויורשע בתיק שבפנינו וייגזר עליו עונש מאסר, תקופת המאסר הנוכחית (בהליך בבית משפט שלום) לא תנוכה מתקופת המעצר הכוללת בתיק שבפנינו, הכל לפי שיקול דעת ביהמ"ש המחוזי. כן נדון הנאשם

בתיק פ. 52058-03-11 (שלום באר שבע), שם הורשע (ודינו נגזר ביום 13/03/13) בעבירות של **תקיפה סתם על ידי שניים או יותר וקשירת קשר לביצוע פשע** (ונדון לחודשיים מאסר בפועל ולעונשים מותנים); בתיק פ. 43173-01-12 (שלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 03.03.13) בעבירה של **החזקת אגרופן/סכין שלא למטרה כשרה** (ונדון ל-14 ימי מאסר בפועל ולמאסר מותנה); בתיק פ. 9462/08 (בימ"ש השלום ירושלים) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 21/02/13) בעבירה של **העלבת עובד ציבור** (ונדון ל-14 ימי מאסר ולמאסר מותנה); בתיק פ. 1690/07 (בימ"ש השלום אילת) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 19/02/13) בעבירה של **החזקת אגרופן/סכין שלא למטרה כשרה** (ונדון ל-21 ימי מאסר, למאסר מותנה ולחתימה על התחייבות); בתיק פ. 4440/05 (שלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 10/01/08) בעבירות של **החזקת אגרופן/סכין שלא למטרה כשרה, רכישת/החזקת נשק שלא כדין, החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית, הסגת גבול פלילית, החזקת מכשירי פריצה וגניבה** (ונדון לעונש מאסר כולל, לאחר הפעלת מאסר מותנה, של 8 חודשים, למאסר מותנה ולקנס); בתיק פ. 8258/06 (מחוזי באר-שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 27.06.07, יחד עם שני נאשמים נוספים - טל אלבז, שהועלה גם במסגרת התיק שבפנינו, וצבי ביטון) **בעבירות של החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית וקשירת קשר לביצוע פשע** (ונדון ל-29 חודשי מאסר בפועל ולמאסר מותנה); בתיק פ. 1105/03 (בימ"ש שלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 16.04.07) בעבירות של **חבלה במזיד ברכב, היזק לרכוש במזיד וגרימת חבלה ממש** (ונדון למאסר מותנה, קנס ופיצוי); בתיק פ. 2572/03 (שלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 19/11/03) בעבירה של **הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו** (ונדון למאסר מותנה וקנס); בתיק פ. 5092/00 (שלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 30/09/02) בארבע עבירות של **החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית** (ונדון למאסר על תנאי, למבחן, פסילה ושל"צ). זאת ועוד. לחובת הנאשם שתי הרשעות מבית הדין הצבאי במחוז דרום, הראשונה בתיק מס' 433/97 (מיום 12/02/98), ועניינה **היעדרות מן השירות** (ונדון הנאשם ל-45 ימי מחבוס - כולל הפעלת עונש מותנה שהיה תלוי ועומד כנגדו ולמאסר מותנה); והשנייה בתיק מס' 294/97 (מיום 22/09/97), גם היא בשל היעדרות משירות שלא ברשות (ונדון ל-28 ימי מחבוס ומאסר מותנה); כן, נדון הנאשם בבית המשפט לנוער בב"ש (ביום 16/11/1995) בגין עבירה של **גניבת רכב** (הליך שהסתיים ללא הרשעה).

מהרישום התעבורתי של הנאשם (הכולל, כאמור, 24 הרשעות בקשת רחבה של עבירות תעבורה) עולה כי נשפט בבתי המשפט לתעבורה בגין עבירות שונות.

עוד צירפה המאשימה את דף "רשימת כליאות לאדם בשב"ס" בעניינו של הנאשם 5, ממנו עולה כי הנאשם ריצה 930 ימי מאסר.

הנאשם נעצר, יחד עם הנאשמים האחרים, ביום 16/10/12, ונתון במעצר עד היום.

ב"כ המאשימה טען, כי הנאשם 5 נכלל בין החברים הוותיקים של הארגון והיה חבר ופעיל מרכזי בו, ממש מהקמתו. הוא היה איש סודו של הנאשם 1 - אתו דיבר מיד לאחר הרצח של משה זיתון בשנת 2008; הדבר גם מקבל ביטוי בעבירות שבהן היה מעורב; והיה זה הוא שזיהה את אלירן חג'ג' (נשוא האישום השביעי).

הנאשם 5, לדברי התובע, החל דרכו העבריינית בגיל צעיר ומאז צבר הרשעות רבות נוספות. הוא ריצה עונשי מאסר ממושכים; תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה חב הפעלה של 16 חודשים (מת"פ 8258/06 -

מחוזי ב"ש, לאחר ששוחרר מאותו מאסר ביום 18/01/09, ועל כן הוא חב הפעלה במסגרת העבירות שעבר באישום השביעי - אימים בנסיבות חוק המאבק); הוא נשפט ל-8 חודשי מאסר בגין עבירות של תיווך בסחר לסם מסוכן שבוצעו תוך כדי המעצר בתיק שבפנינו, ועל כן אין להביא במניין ימי המעצר שינוכו, תקופה זו; כן ביקש התובע שלא לנכות את תקופת מאסרו של הנאשם 5 בתיקים הבאים: חודשיים מת"פ 52058-03-11 (שלום ב"ש); 14 יום מת"פ 43173-01-12 (שלום ב"ש); 14 ימים מת"פ 9462/08 (שלום ירושלים); 21 ימים מת"פ 1690/07 (שלום אילת).

באות כוחו של הנאשם 5, עורכות הדין גילת וקסלר ושני פרג'ון, עתרו בטיעוניהן הכתובים שלא להטיל על הנאשם עונש מאסר נוסף מעבר לתקופת מעצרו, תקופה שלמעלה מ-4 שנים. כן, ביקשו שלא להשית על הנאשם רכיבי ענישה כספיים, בין היתר בשל מצבו הכלכלי הקשה. הן ציינו, כי הנאשם נמצא בתנאי מעצר קשים ובחוסר וודאות תקופה ממושכת; שיחות גישור רבות שהתנהלו, לא נשאו פרי **"ולא בעטיו של הנאשם 5"**. לדבריהן, **"התנהלות זו, תוך מתן דגש לכך כי אין לח"מ כל טרזניה כלפי ביהמ"ש הנכבד בנושא זה, הובילה למשברים אישיים ומשפחתיים שנתנו אותותם עד כדי פירוק התא המשפחתי של הנאשם ופתיחת תיק נזקקות לילדיו... מכאן, שהגם שהנאשם ניהל את משפטו עד ליומו האחרון, הרי שיש ליתן בעניין זה משקל ממשי לעובדה כי זה לקח אחריות על החלק הארי של מעשיו (עברות המקור) עוד טרם הכרעת הדין (הן במסגרת פרשת ההגנה והן במסגרת החקירות הנגדיות של עדי התביעה) ואלמלא היו בתיק נאשמים נוספים, סביר להניח כי היה משפטו מסתיים עוד קודם לכן ובצורה שונה לחלוטין"**. הן הדגישו, כי כבר מתחילה היה חלקו של הנאשם מצומצם בכתב האישום; לא הוא שגרם לעיכוב בניהול המשפט; במהלך המשפט שובץ בכלא "הדרים" בשרון, וכיוון שהמשפט נוהל בבאר-שבע נאלץ לשהות בתנאי "מעבר" תקופות ארוכות **"ואף לבלות שעות ארוכות של נסיעות קשות ביותר"**. יתרה מכך, להבנתן ארגון הפשיעה הוא ברף הנמוך; ומיקומו של הנאשם בארגון - זוטרי; הנאשם 5 לא נטל חלק בכל האירועים נשוא האישום השביעי, וגם כאן ביהמ"ש קיבל טענות רבות של ההגנה וזיכה את הנאשם מכמה עבירות שיוחסו לו; הנאשם הורשע במתן הלוואה ל-4 לווים בלבד, מתוך רשימה ארוכה של לווים; ההלוואות היו בסכומים נמוכים והרווחים נמוכים אף הם.

נטען אף, כי אין מקום להפעיל את המאסר המותנה של 16 חודשים, שהוטל על הנאשם בגין **"כל עבירת פשע"** (ת"פ 8258/06 - מחוזי באר-שבע) בשל הרשעתו בעבירת אימים, שאינה עבירת פשע. אולם, התייחסנו לכך כבר לעיל תוך שצוין, כי חוק המאבק "מקפיץ" את עבירת העוון לעבירת פשע על ידי הכפלת העונש.

כן נטען, כי גם אם הנאשם ריצה מספר עונשי מאסר קצרים תוך כדי מעצרו, הרי שמאסרים אלה, שכבר סיים לרצות אותם, הם בגין תיקים ישנים, ומלשון סעיף 45(ג) לחוק העונשין ("מי שנדון לשתי תקופות מאסר או יותר, שאחת מהן חופפת בחלקה את האחרת, אין עליו, לאחר שנשא את תקופת המאסר האחת, אלא שארית תקופת המאסר האחרת שאינה חופפת") - "שעה שהנאשם סיים לרצות את המאסרים, יש לחפוף את התקופות במלואן לעונש המאסר בתיק דנא. בית המשפט הנכבד מתבקש לנהוג באופן זה בכל הנוגע לתקופות המאסר להן נשפט הנאשם במהלך תקופת מעצרו".

אולם, כבר כאן נציין, כי יש לתת "מעמד הבכורה לתפיסה הבוחנת אירועים עברייניים נפרדים כל אחד בפני עצמו, תוך הפעלת שיקול דעת פרטני באספקלריה של עקרון ההלימה, אשר נקבע

כעקרון המנחה בענישה, וזאת במאובחן מהתפיסה שקבעה עונושים חופפים (ע"פ 7907/14 **עומרי וזאנה נ' מדינת ישראל**, פסק דינו של כב' השופט מזוז מיום 22/02/15). כל פרשנות אחרת לא עולה בקנה אחד עם עקרון ההלימה, המחייב, כי לכל מעשה עבירה בגינו הורשע נאשם יינתן ביטוי הולם בקביעת עונשו, בעיקר כאשר מדובר באירועים נפרדים (לכן גם בוטלה ההוראה שבסעיף 45(א) לחוק העונשין, במסגרת תיקון 113 לחוק, ונקבע, בסעיף 40ג, כי חפיפת עונשים אינה מתיישבת לכאורה עם עקרון ההלימה, וככל שמדובר בחפיפה שכזו, הדבר מחייב הנמקה משכנעת. כן, ר' לעניין זה גם הוראת סעיף 58 לחוק). ובענינו, לא נמצאה כל הנמקה המצדיקה לסטות מהכלל לפיו, אין לחפוף עונשים שונים שניתנו לאירועים שונים ובזמנים שונים.

אשר לנסיבותיו האישיות צוין, כי הנאשם יליד 1978, אב ל-3 ילדים קטנים, אשר התגרש בתקופת מעצרו. אשתו לשעבר מתקשה להתמודד עם גידול הילדים לבדה ולאחרונה אף נפתח תיק נזקקות בביהמ"ש לנוער בבאר-שבע, לאחר שהיה חשש ממשי שהילדים יוצאו מהבית. לדברי הסגוריות, **"לא ניתן לתאר במילים את תחושותיו הקשות של הנאשם נוכח מצב זה ונראה כי בתקופה זו, אולי יותר מתמיד, הבין את המחירים הקשים שמשלמים היקרים לו מכל בשל הבחירות שנטל בחייו. ביהמ"ש מתבקש ליתן לנסיבה זו משקל ממשית ביותר בגזירת דינו של הנאשם, שכן כל שזה חפץ בו היום הוא להשתחרר ולהתחיל בשיקומו האישי ובשיקומה של משפחתו"**.

דברים ברוח זו שמענו גם מהנאשם 5 עצמו, ואף קראנו אותם במכתב שהגיש לעיונו. בין היתר כתב הנאשם על שלושת ילדיו (הבכור בן 10.5, האמצעי בן 6 והקטן בן 5); על המשברים שעבר במהלך 50 החודשים בהם הוא עצור, כשהעיקרי ביניהם הוא ש**"איבדתי את אשתי, דבר הכי יקר לי בחיים"**; על מצבה הבריאותי-נפשי הקשה של אשתו בעקבות מעצרו הממושך; על מצבו הכלכלי הקשה; על הפיכת ילדיו לילדים "נזקקים" ועל האבחונים שעברו תוך כדי התהליך; ועל חוסר האונים שלו, שאין ביכולתו לעזור לילדיו. הנאשם ביקש, הן במכתב והן בדבריו, לעזור לו לעזור למשפחתו. לדבריו, **"אני רוצה לשנות את חיי, אני כבר לא ילד, אני מפחד לאבד את היקר לי מכל חס ושלו.... ילדיי זקוקים לי ואם ילדיי זקוקה לי. תנו לי להילחם למענם, כי מכאן אין לי את האפשרות לעזור. אני לא רוצה את החיים השקריים האלה. אני רוצה לשמש דוגמא טובה לילדיי, הם עדיין קטנטנים, אפשרי לעזור להם וגם לי תתנו את ההזדמנות העניקית הזאת ולחבק אותה בשתי ידיים ואני לא אאכזב אותם יותר בחיים וגם לא אתכם"**.

נאשם 6 - אבי אנאבאבא

הנאשם 6 הורשע, כאמור לעיל, במסגרת **האישום השישי** שעניינו חבלה באלירן פרץ ואושר אלגרבל (בעבירות של קשירת קשר לפשע, חבלה בכוונה מחמירה, החזקת סכין ושבוס הליכי משפט); **ובאישום השמיני** שעניינו ניסיון לפגיעה באמיר בן-שימול (בעבירות של קשירת קשר לפשע, החזקת סכין, ונשיאת נשק. באישום זה זוכה הנאשם 6 מביצוע עבירות של ניסיון לרצח וקבלת רכב גנוב). הוא זוכה מהעבירות שיוחסו לו באישום השביעי. עוד נקבע, כי כל העבירות בוצעו במסגרת פעילותו של הנאשם בארגון פשיעה, ועל כן חל לגביהן סעיף 3 לחוק המאבק.

הנאשם 6 הוא יליד 1985, ולחובתו 8 הרשעות ורישום אחד ללא הרשעה, בעיקר בעבירות אלימות ורכוש, וכן שורה ארוכה של עבירות תעבורה. רישומו הפלילי הראשון הוא מבימ"ש השלום לנוער בבאר-שבע, עת נדון בגין ביצוע עבירה של **איומים** (עבירה משנת 2002, ונדון בגינה בשנת 2003 לחתימה על

התחייבות ללא הרשעה); וזמן קצר לאחר מכן הובא לדין לביהמ"ש המחוזי בבאר-שבע (בתיק פ. 8148/03) בגין ביצוע עבירות של **שוד מזויין/בחבורה/אלימות וחבלה כשעברין מזויין** (ודינו נגזר ביום 02/09/04 ל-12 חודשי מאסר בפועל ולמאסר מותנה); הרשעתו האחרונה היא מיום 06/10/13, עת נדון בשל ביצוע עבירה של **פציעה כשהעברין מזויין** (ת"פ 33566-02-10 - בימ"ש השלום באר-שבע, ונדון ל-6 חודשי מאסר, עונשי מאסר מותנים, תשלום פיצוי והטלת הוצאות משפט). בין לבין נדון הנאשם 6 בתיק פ. 11-06-22458 (שלום ב"ש) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 30/05/13) בשתי עבירות של **הפרת הוראה חוקית** (ונדון למאסר על תנאי וקנס); בתיק פ. 448/09 (שלום ב"ש) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 16/05/11), יחד עם אחר, בעבירה של **החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה** (ונדון למאסר מותנה); בתיק פ. 3463/06 (שלום ב"ש) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 17/05/07) בשתי עבירות של **היזק לרכוש בזדון**, בעבירה של **החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה**, **בהפרת צו בימ"ש שנועד להגן על אדם ובאיומים** (ונדון ל-20 חודשי מאסר, הופעלו, בחופף, שני עונשי מאסר מותנים - האחד של 18 חודשים והשני של 6 חודשים, ולמאסר מותנה); כשבועיים לאחר ההרשעה הנ"ל נדון הנאשם במסגרת ת"פ 1383/06 (שלום באר-שבע) והורשע (כשדינו נגזר ביום 29/05/07) בביצוע העבירה של **החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה** (ונדון למאסר של 14 שבועות במצטבר לעונש שריצה באותה עת ולמאסר מותנה); בתיק פ. 3002/05 (שלום ב"ש) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 07/03/07) בשתי עבירות של **פירוק חלקים מרכב** (ונדון לחודשיים מאסר ומאסר מותנה); בתיק פ. 3104/04 (שלום ב"ש) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 07/07/05) בעבירות של **איומים, תקיפה סתם והפרת הוראה חוקית** (ונדון למאסר מותנה, קנס והתחייבות); בתיק פ. 8148/03 (מחוזי ב"ש, מוזכר לעיל) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 02/09/04) בעבירות של **שוד מזויין/בחבורה/אלימות, חבלה כשהעברין מזויין ושוד** (ונדון ל-12 חודשי מאסר ומאסר מותנה).

מרישומי התעבורתי של הנאשם עולה, כי לחובתו 19 הרשעות בעבירות שונות (כולל נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה ועוד) וכי רישיון הנהיגה שלו נשלל לפרקים והושטו עליו קנסות, מאסר בפועל, עונשי מאסר מותנים ועוד.

לא הוגש דו"ח כליאות של הנאשם בשב"ס.

הנאשם נעצר יום לאחר מעצרו של הנאשמים האחרים, ביום 17/10/12, ונתון במעצר עד היום.

ב"כ המאשימה טען, כי עד המדינה העיד במפורש, בכל הנוגע לנאשם 6, כי כשחזר מאילת נאשם זה היה חלק אינטגרלי מהארגון ופעיל מרכזי בו, "בחלק הביצועי". הוא היה פעיל ביותר בעבירות האלימות, בוודאי ככל שהדברים נוגעים לאלירן פרץ, ועל כן אין מקום לקבל את טענות ההגנה, כאילו חלקו היה זוטרי בלבד בכל הנוגע לפעילותו של הארגון. הענישה בעניינו חייבת להיות בחלק העליון שהמתחמים שייקבעו, לא רק לאור דברים אלה, לא רק בשל כלל הרשעותיו הקודמות, אלא גם לאור הרשעתו בת"פ 448/09, כאשר במסגרתה הורשע בעבירה של החזקת סכין בתוך תא מעצר והעברת הסכין לעצור אחר בתוך תאי המעצר. עובדה זו, לדבריו, משתלבת עם הקביעה שהנאשמים, ובכללם הנאשם 6, נהגו לשאת על גופם, ובתוך כלי הרכב בהם נסעו, סכינים, אלות וכלי משחית אחרים.

במסגרת טיעוניו הכתובים לעונש, ציין התובע, כי הרשעותיו הקודמות של הנאשם 6 רבות ובעבירות חמורות; הוא נדון לעונשי מאסר ממושכים; ותלוי ועומד כנגדו עונש מאסר מותנה חב הפעלה של 5 חודשים (הוטל ביום 16/05/11 בת"פ 448/09). כן, ציין, כי הנאשם 6 ריצה 6 חודשי מאסר בתוך תקופת

מעצרו בתיק שבפנינו (במסגרת ת"פ 33566-02-10 - בימ"ש שלום ב"ש) ועתר שלא להביא בחשבון תקופת מאסרו בתיק זה ולא לנכותה בתיק שבפנינו, שכן ריצה במקביל תקופת מאסר (ר' התייחסותנו לעיל, בעניינו של הנאשם 5, להלכה הנוהגת בשאלה זו).

באי כוחו של הנאשם 6, עורכי הדין יפתח רפאלי ויריב בן-דוד, ביקשו שלא להחמיר עם מרשם. הם ציינו, כי הנאשם עומד לדין בגין שני אישומים בלבד, אשר אירעו במועדים הקרובים זה לזה עד למאוד (במהלך החודשים יוני - יולי 2012), ולפיכך, להבנתם, תקופת חברותו בארגון היא קצרה ביותר, של פחות מחודש ימים; חלקו במעשים בגינם הוא נותן את הדין, מציבים אותו כשותף זוטר; ומיקומו בקרב הארגון מצוי במדרג נמוך כחבר חדש בקבוצה. ומכאן, יש לטענתם לגזור את עונשו לקולא במסגרת היותו חבר בארגון ואין מקום להחמיר עמו מעבר לענישה ההולמת את המעשים שביצע, רק כיוון שבוצעו יחד עם ראש ארגון פשיעה (הם היפנו לע"פ 7125/09 **מדינת ישראל נ' פינק מטודי** - בכל הנוגע לענישה של חבר המשתייך לארגון פשיעה תקופה קצרה בלבד; ע"פ 2996/09 **אחמד דבור נגד מדינת ישראל** - בכל הנוגע לענישה של חברים זוטרים בארגון פשיעה; ולפסיקה נוספת, אליה התייחסנו לעיל, בכל הנוגע לענישה במסגרת אירגוני פשיעה).

כבר כאן נדגיש, כי בנקודות אלה דווקא קבענו קביעות אחרות בהכרעת הדין - הן לגבי מיקומו של הנאשם בהיררכיה הארגונית, שכן מעמדו לא היה זוטר, אלא של "פעיל ביצועי", מעמודי התווך של הארגון; ואף קבענו, כי השתייך לארגון תקופה ארוכה מזו הנטענת על ידי ההגנה, שכן בעת שעד המדינה חזר מאילת, הנאשם 6 כבר היה חבר פעיל בארגון (והתקופה הרלבנטית לעניין זה אינה נמנית רק לאור האישומים בהם הורשע).

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם ציינו הסנגורים, כי הוא צעיר כבן 31, גרוש ואב לילדה קטינה. הם היפנו לרישומי הפלילי האוחז 8 הרשעות קודמות (וכן רישום נוסף ללא הרשעה שלא צוין), וציינו כי מרביתן ישנות ונעברו למעשה כחמש שנים ויותר לפני העבירות בגינן הינו עומד לדין בתיק זה; כי זהו מאסרו הממושך הראשון; כי הוא נתון במעצר החל מיום 17.10.12 בתנאים קשים; וכי במהלך תקופת שהותו הארוכה במעצר בתיק זה, זכה לביקורים מעטים בלבד, ולא זכאי היה לתנאים השמורים לאסירים "רגילים". בטענות בעל-פה הוסיפו, כי **"מרבית מעצרו היה נתון בהפרדות, עם העברות, עם הגבלות על שיחות טלפון, בוודאי על ביקורים ופריבילגיות"** (ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1438), וכי תקופת המעצר הממושכת **"זה עונש שניתן עוד הרבה לפני שהוכחה אשמתו. הנאשם קם אתו בבוקר והולך לישון אתו בליה בלי שהוא יודע כמה זמן עוד צפוי לו, ולכן כשמדברים על משמעות של מעצר להבדיל מהמשמעות של מאסר, צריך לזכור שהעונש קשה. עונש מוחשי. וצריך לתת לזה את המשקל המתאים"** (שם).

הסנגורים הדגישו, כי אין לנאשם כל רכוש מקרקעין ו/מטלטלין בעלי ערך וכי במהלך תקופת שהותו הארוכה במעצר לא השתכר מאומה. יתרה מכך, העבירות בגינן הוא עומד לדין אינן עבירות כלכליות, והנאשם לא הפיק מהן רווח כספי כלשהו. הסנגורים הוסיפו, כי **"הנאשם שילם הלכה ולמעשה את המחיר היקר ביותר האפשרי בנסיבות העניין בגין העבירות, הוא מחיר חירותו"** ועל כן סברו, כי אין מקום להשתת קנס ו/או פיצוי כלשהו.

אשר לעונש המאסר של 6 חודשים אותו ריצה הנאשם במהלך תקופת מעצרו בתיק שבפנינו, טענו הסנגורים כי מן הראוי לחפוף אותו לתקופת מאסרו שייגזר בתיק זה, וזאת לאור הוראות סעיף 45(ב) לחוק העונשין. אלא, שלעניין זה נפנה להלכה הנוהגת, כפי שהובאה לעיל בעניינו של הנאשם 5.

לסיכום, טענו בסיכומיהם הכתובים, כי מן הראוי להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם בתיק זה החל (מיום 17.10.12) תקופה של למעלה מ-4 שנים וכי אין מקום להשית עליו מאסר בנוסף, תוך חפיפת תקופת המאסר שריצה במהלך המעצר. כן, עתרו להימנע מהשתת עיצומים כספיים בדמות קנס ו/או פיצוי.

בטיעונים בעל-פה חזרו הסנגורים על הדברים הכתובים, והוסיפו והפנו למכתב שכתבה אמו של הנאשם המפרט את נסיבות חייו הלא פשוטות של הנאשם (ולמען פרטיותו, כשם שהדברים לא הוקראו באולם, כך לא נחזור עליהם גם במסגרת כתובה זו, הגם שהדברים אכן מלמדים על הקשיים הרבים בפניהם עמד הנאשם כבר מילדותו הקשה). וכך הוסיף הסנגור:

"הנאשם שש לא היה לו קל במהלך המשפט. הוא כלפי חוץ אדם מחוספס ואדם קשוח. כלפי פנים אני יכול להגיד לכבוד ההרכב שמדובר בדמות אחרת לגמרי. הוא איש צעיר אשר נקלע בנסיבות מצערות לאירועים שבגינם הוא כאן. למרות הטיעון של חברי, הוא לא עברין מגיל מאוד צעיר ולא מדובר באיזה עברין בכיר. הוא אבא לילדה קטנה שאותה הוא לא רואה כבר כמה שנים. כל מה שחשוב לו היום, ואת זה הוא יגיד במילים שלו, זה לנסות כן להיות מעורב בחיים שלה. לשלם את המזונות לאחר שהוא ישתחרר ממעצר. אלה השאיפות שלו. אין לו שאיפות אחרות.

לעניין העתירות הנלוות להטלת פיצויים כספיים וקנס... ביקשתי להימנע מזה, אין לנאשם 6 שום רכוש. שום דבר, ונדמה שהבקשה הזו היא גם למעלה מן הצורך נוכח האישומים שבהם הוא היה מעורב... לעניין העתירה שנשמעה היום לפסול את הנאשם, לפסול את רישיון הנהיגה של הנאשם, עובדות כתב האישום לא מלמדות על מעורבות כזו שמחייבת פסילת רישיון נהיגה. הנאשם, אני מקווה, ישתחרר זמן קצר, לא בעוד הרבה זמן מהיום, אני מקווה כבר ביום השמעת גזר הדין, ואם לא כן, זמן קצר לאחר מכן, והוא יצטרך את רישיון הנהיגה כדי להתפרנס. אני אבקש להימנע מלפסול את רישיון הנהיגה שלו" (שם).

גם הנאשם 6 בעצמו פנה לביהמ"ש, ואף הוא ביקש להקל בעונשו לאור מצבו האישי. וכך אמר:

"אני בן 31. עברתי חיים מאוד קשים, לא נורמטיביים. אני מצאתי את אבא שלי בגיל

ארבע מצוי ללא רוח חיים.... אימא שלי התחתנה בשנית, היה לי בן אדם כמו אבא, גם הוא נפטר כשהייתי בן 15. משם נשאבתי לחיים שהם לא נורמטיביים. אהבתי את החיים האלה, אני אומר, אהבתי אותם. התחתנתי בגיל 19, הבאתי ילדה והתגרשתי אחרי שנה. הגעתי למצב שאני יושב בבית סוהר 50 חודשים, לא משלם מזונות, לא דואג לילדה. אימא שלי עוזרת לילדה. לפני שאני אמשיך, אני קודם כל רוצה לבקש סליחה על איך שהתנהגתי במהלך המשפט כי יש לי התפרצויות זעם. אני מודה בהן. אני בכמה חודשים אחרונים עובד על זה כדי לתקן את זה. אני רוצה לתקן את זה. אני משתדל כמה שיותר. הילדה שלי בת 11 ואני בשנה האחרונה, הסתירו את זה ממני כל הזמן הזה, המשפחה, הסתירו ממני שהילדה שלי בכיתה טיפולית. בכיתה של חמישה או שישה ילדים בכיתה. אני מרגיש שזה בגללי. הגעתי למצב בחיים שהעולם הזה מגעיל אותי. שאני רוצה לשקם את החיים שלי, להשתחרר, להתחתן, להביא ילדים, אם יעזור לי השם, לקחת את הילדה אלי. לפצות אותה על הכל. וזהו" (ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1440).

נאשם 7, אשר (זורו) מנגשה

הנאשם 7 הורשע, כאמור לעיל, במסגרת האישום הרביעי שעניינו ניסיון לרצח יוני שבתייב (והורשע בעבירות של ניסיון לרצח, קשירת קשר לביצוע רצח ו-פציעה בנסיבות מחמירות, כאשר גם אם לא היה חבר בארגון הפשיעה, הרי שהמעשים בוצעו במסגרת הארגון ועל כן חלות גם לגביו הוראות סעיף 3 לחוק המאבק. הנאשם זוכה מעבירות של נשיאת נשק ושיבוש מהלכי משפט).

הנאשם יליד 1987 ולחובתו 6 הרשעות קודמות בעבירות שונות ומגוונות, ובעיקר בעבירות אלימות וסמים. עפ"י רישומי הגיליון הפלילי שלו, מעורבותו הפלילית הראשונה החלה בהיותו בגיל 15 ויסודותיה בשלושה אירועים משנת 2001 בגינם הוגש כתב אישום לבית המשפט לנוער בב"ש; והרשעתו האחרונה מיום 11/01/15 בעבירה של תקיפה. עבירה זו עניינה **תקיפת הנאשמים 1 ו-3 בביהמ"ש, והיא בוצעה יחד עם הנאשמים 2 ו-4** (תיק 19187-03-14 שלום ב"ש, כאשר דינו נגזר ביום 11/01/15 למאסר בפועל של 11 חודשים ולעונשי מאסר מותנים). בתיק פ. 51614-09-11 (שלום תל-אביב) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 13/05/13) בעבירות של **גניבה מרכב, פריצה לרכב והחזקת נכס החשוד כגנוב** (ונדון הנאשם ל-4 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה); בתיק פ. 18832-08-11 (שלום ירושלים) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 10/04/13) בעבירות של **גניבה והסגת גבול פלילית** (ונדון לחודשיים מאסר ולמאסר מותנה); בתיק פ. 837/01 (שלום ב"ש, אליו צורף תיק מביהמ"ש לנוער) הנאשם הורשע בארבעה תיקים שונים (ודינו נגזר ביום 25.04.04) בעבירות של **החזקה ושימוש בסמים שלא לצריכה עצמית ולצריכה עצמית סכין למטרה לא כשרה; תקיפת עובד ציבור, החזקת סכין למטרה לא כשרה ואיומים; החזקת סכין למטרה לא כשרה, החזקה ושימוש בסמים לצריכה עצמית ולצריכה עצמית; סחיטה באיומים והחזקת סכין למטרה לא כשרה** (ונדון לחודשיים

מאסר ולמאסר מותנה); בתיק פ. 522/02 (בימ"ש מחוזי ב"ש, אליו צורף תיק נוסף) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 24/02/03) בשתי עבירות של **חבלה כשהעברין מזוין**, ובעבירות של **פציעה ותקיפה בתנאים מחמירים** (ונדון ל-30 חודשי מאסר ולמאסר מותנה); בתיק פ. 791/2001 (נוער ב"ש, אליו צורף תיק מביהמ"ש לנוער) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 13/06/02) בשתי עבירות של **החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית** ונקבע שעבר עבירת **שוד** ללא הרשעה (ונדון, בכל התיקים הנ"ל, לשל"צ ומבחן).

מגיליון עברו התעבורתי של הנאשם 7 עולה, כי לנאשם 12 הרשעות קודמות בעבירות שונות (ובניהן נסיעה במהירות מופרזת, אי ציות לתמרור עצור ועוד).

עפ"י דף "רשימת כליאות לאדם בשב"ס" עולה, כי הנאשם 7 ריצה 910 ימי מאסר שתחילתם ביום 25/06/04 וסיומם ביום 14/11/04.

הנאשם נעצר, יחד עם הנאשמים האחרים, ביום 16/10/12, ונתון במעצר עד היום.

ב"כ המאשימה ציין בטיעונו הכתובים לעונש, כי הנאשם 7 החל דרכו העבריינית עוד בהיותו קטין (בשנת 2002), ומאז לא הפסיק לצבור הרשעות נוספות גם בעבירות חמורות במיוחד. הוא ריצה עונשי מאסר ממושכים, כאשר עונש המאסר האחרון שלו (נשוא ת"פ 19187-03-14, שלום ב"ש), של 11 חודשים, רוצה תוך תקופת המעצר בתיק שבפנינו (כזכור, בגין תקיפה בצוותא עם הנאשמים 2 ו-4 את הנאשמים 1 ו-3), ועל כן אין לנכות תקופה זו מתקופת המאסר שתיגזר עליו בתיק שבפנינו. בנוסף ביקש שלא לנכות מאסרים נוספים שרוצו במקביל למעצר בתיק שבפנינו והם 4 חודשים (מת"פ 51614-09-12, שלום ת"א) וחודשיים (מת"פ 18832-08-11 שלום ירושלים).

בטיעונו בעל פה הוסיף התובע, כי חלקו של הנאשם 7 באישום בו הורשע היה דומיננטי; העובדה שהנאשם כלל לא הכיר את הקורבן - שבתייב, איננה נימוק לקולא, כנטען על ידי ההגנה, אלא דווקא נימוק לחומרה, ממש כשם שהעובדה שהמדובר היה בסכסוך בין עבריינים (שוב, כטענת ההגנה) אינה יכולה להוות נימוק לקולא, אלא יש לראות בכך נסיבה לחומרה. לדבריו, **"כאשר עבריינים מנהלים את הסכסוך ביניהם באופן אלים ברחובות העיר, בירי לעיני אזרחים ועוברים ושבים, שרואים את הדברים האלו באמצע הלילה וצריכים אחר כך להתקשר למשטרה ולראות את כל הזירה הזאת, הדבר הזה בוודאי מהווה נסיבה לחומרה"** (ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1441). כך, התובע חלק גם על אמירה נוספת של ההגנה, לפיה טרם מעצרו הנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי ויצרני ולא היה מעורב בניהול אורח חיים עברייני. לדבריו, לאור עברו הפלילי העשיר של הנאשם, יתכן וההתייחסות הייתה רק לפרק הזמן שבין ההרשעה האחרונה לבין התיק הזה, שכן לא ניתן לומר שהנאשם 7 לא היה מעורה בחיים עברייניים.

ב"כ הנאשם 7, עו"ד ברגר, הדגיש בטיעונו לעונש את זיכויו של הנאשם מעבירות החזקת הנשק ושיבוש מהלכי משפט, וניסה למזער חומרת מעשיו בעבירות בהן הורשע - ניסיון לרצח, קשירת קשר לרצח ופציעה בנסיבות מחמירות. לדבריו, יש לתת משקל לעובדה שהנאשם "רק" היה הנהג ברכב ואת הירי ביצע אחר (ניסנוב); לנאשם לא היה קשר לסכסוך בין הקבוצות היריבות בבאר-שבע, שכן גם נקבע, כי לא היה חלק מארגון הפשיעה; ויש להענישו רק בגין מעשיו, שהיו שוליים - נהיגה ברכב המילוט. עוד הדגיש הסנגור את העובדה, כי אלמלא היה מוגש כתב אישום כה מורכב וכנגד כל כך הרבה נאשמים,

עניינו של הנאשם 7 היה מסתיים לפני שנים והוא לא היה נאלץ לשבת במעצר תקופה כה ממושכת, על כל המשתמע מכך שמעמדו הוא של עציר.

הסנגור הוסיף, כי **"בטרם מעצרו הנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי ויצרני, עבד תקופה רצופה בחברת "קוקה קולה", ולא היה מעורב בניהול אורח חיים עברייני בכלל, וקשור בצורה כזו או אחרת לנוהלי ארגון הפשיעה בפרט"**. לביסוס טענה זו צרף הסנגור לטיעונו תלושי שכר משנת 2012 (נעיר, כי חלק מהתלושים אינם קריאים ולא ניתן להבחין בתאריך הוצאתם), והפנה גם לדברי עד המדינה בעדותו בחקירה הנגדית (מיום 14.11.13 עמודים 240-243), לפיהם **"מה שהוא (היינו - הנאשם 7) עושה ביום יום, הוא בכלל היה עובד עבודה חוקית ולגיטימית... במפעל של נראה לי קוקה קולה... אני אומר לך שכביכול זורו מנגשה היה מעורב באירוע הזה ספציפית בשליחות הארגון, בשליחות הקבוצה, העמותה, מפעל, לא יודע, ומעבר לכך הוא היה עובד במקום מסודר והוא לא היה מעורה בהסתובבות וחיפושים כלפי הקבוצה, ומה שלרוב כולם שם כן, מלבדו..."**.

וכבר כאן נעיר, כי כך אכן גם נקבע - הנאשם 7 פעל, באישום הרלבנטי, בשליחות ארגון הפשיעה ובמיוחד בשליחותו של ראש הארגון - הנאשם 2, ואף ייתכן, כי בשנה האחרונה עבד באופן מסודר בחברת "קוקה-קולה", אולם לאור הרשעותיו הקודמות לא ניתן לומר, כי היה מרוחק מחיי העבריינות וכי ניהל לאורך כל חייו חיים נורמטיביים. רחוק מכך.

עוד טען הסנגור, כי **"בית המשפט צריך לשים לנגד עיניו את העובדה כי בסופו של יום, דובר בסכסוך עבריינים. המתלונן שבתייב הינו עבריין השייך לקבוצה היריבה, הגם שעובדה זו אינה מכשירה את עצם התנקשות בחייו - יש לנסיבה זו השלכה בעת קביעת העונש ההולם"**. אלא, שגם לאמירה זו אין אנו יכולים להסכים, והעובדה שניסיון לרצח מבוצע כנגד עבריין אינה יכולה להיחשב כנימוק לקולא.

גם עו"ד ברגר ביקש שלא לנכות את הימים בהם שהה הנאשם במעצר ובמקביל גם במאסר, וגם הוא הפנה לאותה הפסיקה אליה כבר התייחסנו לעיל, תוך שדחינו אפשרות זו.

לאור מכלול הנסיבות שפירט הסנגור (אשר למרביתן גם התייחסנו עת קבענו את מתחם העונש ההולם באישום הרביעי) ובהתאם לפסיקה בתיקים דומים אליה הפנה, ובדגש למתחם העונש שנקבע בגזר הדין של ארגון הפשיעה באילת, סבר הסנגור, כי מתחם הענישה ביחס לחלקו בניסיון רצח יוני שבתייב צריך לעמוד בין 4 ל-6 שנים, וכי הנאשם עומד בחלקו התחתון של המתחם.

בביהמ"ש הוסיף הסנגור מעט על נסיבות חייו של הנאשם. לדבריו, הנאשם עבר כברת דרך במהלך המאסר שלו. בתחילה, אמנם, הוא נתקל בקשיים לא פשוטים, אך עם הזמן נרתם להליך טיפולי במסגרת שב"ס. לעניין זה הפנה הסנגור לשלושה מסמכים שעניינם תעודות הוקרה על עבודתו המסורה והנאמנה כאסיר תומך (מחודשים מרץ, חוני ונובמבר 2016); וכן למסמך נוסף המאשר, כי הנאשם השתתף בקבוצת "תקשורת מקרבת" (מתוך 6 מפגשים השתתף ב-5), אף זאת במהלך שנת 2016. הנאשם אף הציל אדם ממוות במהלך תפקודו כאסיר תומך, כשאסיר ניסה לתלות עצמו והנאשם היה שם כדי להצילו. יחד עם זאת, ביקש לייחס משקל, בעת קביעת העונש, לעובדה שהנאשם היה במעצר תקופה ארוכה, שזו תקופה ממושכת של אי ודאות, כש"ידוע לכל שתקופת מעצר היא קשה יותר מתקופת מאסר ביחס לתנאים" (ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1447).

הנאשם עצמו פנה אף הוא לביהמ"ש וסיפר כיצד, בהיותו אסיר חונך כבר למעלה משנה וחצי, הוריד

מהחבל אסיר אחר שניסה להתאבד. וכך סיפר על ההליך הטיפולי אותו הוא עובר במעצר:

"(אני עושה) שיחות פרטניות שזה פעם בשבוע. אני עושה כל מיני קבוצות, גם פעם בשבוע... יש בחדר, עוד שש עצורים שאתה צריך להשגיח עליהם עשרים וארבע שעות. שמים אותנו בחדר, אנחנו גם ככה שם, ואנחנו צריכים להיות עליהם. לא משנה כמה שהמאסר שלנו כבד ושהמשפחה שלי באר שבעית ואני בבית סוהר בצפון. אין לי ביקורים. לא באים אלי. ועם כל מה שקשה, אני מנסה להוציא את הטוב שבי. לעשות דברים טובים. בהתחלה קצת לא חשבתי. הייתי קצת נסער מכל התיק הזה. לאט לאט התחלתי, לא משנה מה קורה, אני חייב לתפוס את עצמי בידיים ולעשות דרך שאני בעזרת השם אשתחרר, יהיה לי בית. יש לי מישהי הרבה שנים. אני יוצא בקביעות (לחופשות) כל חודש, להקים בית. בן אדם מן השורה. אני מקווה שתתחשבו בי" (ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1449-1450).

נאשם 8 - ישראל אלבז

הנאשם 8 הורשע, כאמור לעיל, במסגרת האישום השביעי בעבירה שעניינה חבלה וסחיטת אלירן חג'י (בעבירה של ניסיון לגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות וזוכה מעבירות אחרות שיוחסו לו באישום זה); באישום התשיעי שעניינו הלוואות בריבית, העלמות מס והלבנת הון (בעבירות של מרמה, ערמה ותחבולה - שלוש עבירות, עבירות רבות לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מס ערך מוסף, עבירה של אי-ניהול פנקסי חשבונות, עבירות רבות של אי-הוצאת חשבוניות מס, ועבירות רבות של אי-הגשת דו"חות תקופתיים למע"מ. כל העבירות בוצעו במסגרת ארגון פשיעה וחלות עליהן ההוראות של סעיף 3 לחוק המאבק).

הנאשם 8 יליד 1985 ולחובתו 6 הרשעות בעבירות שונות שראשיתן בשנת 2005 וסופן בשנת 2008, בתיק פ. 2947/08 (שלום באר שבע אליו צורפו 4 תיקים פליליים נוספים), עת הורשע (ודינו נגזר ביום 30.04.13) ב-3 עבירות של איומים, 3 עבירות של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, העלבת עובד ציבור, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפה סתם והחזקת אגרופן/סכין שלא למטרה כשרה (ונדון לחודשיים מאסר בפועל ומאסרים מותנים); בתיק פ. 34808-10-12 (שלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 04/02/13) בעבירות של העלבת עובד ציבור והפרעה לעובד ציבור (ונדון למאסר על תנאי, התחייבות ופיצוי); בתיק פ. 10224/08 (שלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 24/09/09) בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו (ונדון למאסר על תנאי וקנס); בתיק פ. 1316/08 (שלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 13/01/09) בעבירה של החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית (ונדון למאסר על תנאי, קנס ופסילה רישיון על תנאי); תיק פ. 1841/06 (שלום באר שבע) הנאשם הורשע (ודינו נגזר ביום 29/11/06) בעבירה של החזקת אגרופן/סכין למטרה לא כשרה (ונדון למאסר מותנה וקנס). כן הורשע הנאשם בבית דין צבאי במחוז דרום בתיק 230/05 (ודינו נגזר ביום 11/08/05) בעבירה של החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית (ונדון למאסר של 4 חודשים ו-15 יום, מאסר מותנה ופסילת רישיון נהיגה לחודשיים).

לא צורף רישום תעבורתי; ואף לא צורפה רשימת הכליאות בשב"ס.

הנאשם 8 נעצר, יחד עם הנאשמים האחרים, ביום 16/10/12 ושוחרר למעצר בית ביום 27/11/14.

ב"כ המאשימה טען, כי הנאשם 8 נשפט בעבר לעונשי מאסר, והדבר לא הרתיעו לשוב ולבצע את העבירות בגין הוא נותן היום את הדין. כן, עתר שלא לנכות את שני חודשי המאסר שריצה הנאשם 8 במסגרת ת"פ 2947/08 מתקופת המאסר שתיגזר עליו בתיק הנוכחי, שכן ריצה במקביל את עונש המאסר.

ב"כ הנאשם, עו"ד ירום הלוי, עתר שלא להחמיר בעונשו של הנאשם. הוא שיתף את ההרכב בכך, שהוא מייצג את הנאשם בהתנדבות, וזאת משתי סיבות עיקריות - הראשונה, כי הוא "בר תקווה"; והשנייה, כי אין לו כסף. הוא הוסיף, כי הנאשם היה עצור 26 חודשים, ובקשתו, בסופו של דבר הייתה, להסתפק בתקופת מעצר זו ולא להוסיף מאסר נוסף.

לדבריו, הנאשם הורשע, בסופו של דבר, במעשים מינוריים בלבד. כך, בכל הנוגע לאישום השביעי, הוא **"לא החזיק סכין, לא עשה כלום ולא אמר כלום חוץ מהנוכחות..."** (עמ' 1451 לשיבת יום 22/12/16); ולגבי העבירות המס, טען כי מבחינת הסכום, **"מותר לי לטעון שנמצאות ברובד הנמוך מבחינת הסכומים, כמובן... אני מבקש גם ענישה ברובד הנמוך בעניין של עבירות המס..."** (שם). והוסיף, נוכח מצבו האישי של הנאשם ציין, ש**"אני מדבר על אוזלת היד, חסרון הכיס, על האין, על התלות שהיא מנת חלקם של נאשם 8 ואשתו ובני ביתו. בני ביתו זה לא רק התינוק בן השנה, אלא גם ההורים. ההורים של נאשם 8, שהנאשם ובת זוגו ובנו מתגוררים אצלם. לכן אני אבקש להטיל רק קנס מינורי ולא קנס שבין חמש ספרות. אני מבקש להימנע מכך בבקשה. לא להגיע לחמש ספרות של קנס. ולכל היותר עשרת אלפים ₪"**.

אשר לנסיבותיו האישיות, ציין הסנגור, כי הנאשם היה כבן 26, 27 בעת ביצוע המעשים; עברו הפלילי אינו מכביד; והוא שוחרר ממעצרו בסוף שנת 2014 לאחר תקופה ארוכה וקשה של מעצר, כאשר מאז לא הסתבך בשום עבירה שהיא. לדבריו, לנאשם 8 אין אויבים והוא לא נטל חלק בסכסוך מול הקבוצה היריבה (**"אין לו אויבים, אין לו סכסוכים לאיש הזה. אתם יודעים, בדרך לא דרך, בנסיבות מאוד חריגות לקבוצה הזו.... שהפכה למנת חלקכם וידיעתכם, העובדה שהיו פה סכסוכים בין האנשים. כן? הנאשם לא היה חלק מזה. לא לטובת פלוני ולא לטובת אלמוני. לא כנגד זה ולא כנגד זה. הוא הולך חופשי ברחוב. בשנתיים שהוא משוחרר... הוא לא זקוק לשמירה"**, ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1457); הוא עבד בעבר ועובד בהווה ו**"מתפרנס בצניעות שכר של כ-3,000 ₪"** לחודש בתחום השכרת רכבים במגרש המכוניות (הגיש אסופה של מסמכים וביניהם תלושי משכורת מחברת "אוטו שוורץ" מחודשים יוני - אוקטובר 2016); בשב"ס השתתף במספר קורסים (צירף מסמכים בנוגע להשתתפות בקורס השכלה וסיומו, כולל גיליון הציונים); ובתקופת שחרורו - התחתן ואף נולד לו תינוק.

הסנגור הוסיף, כי הורי הנאשם חולים, ואמו, אשר חלתה בסרטן, ביקשה לפנות אל ביהמ"ש במכתב שכתבה, בשמה ובשם בעלה (חולה אף הוא, במחלת לב ובסוכרת) בו ביקשה שלא ניקח את בנה מהם, כי רק הוא זה העוזר להם בצרתם ומחלתם (המכתב צורף לטיעוני הסנגור יחד עם אסופת מסמכים אודות מצבם הרפואי של הורי הנאשם 8). ההורים, לדברי הסנגור, **"זקוקים לסעד. הם נתמכים. הם לא תומכים אלא נתמכים. כלומר, הנאשם ואשתו, שיושבת כאן באולם... שניהם עובדים, הם**

בעצם מפרנסים באמצעות המשכורת הדלה שלהם, את עצמם, את התינוק, את ההורים של ישראל... (שם).

לאור כל האמור (כולל פסיקה אליה התייחסנו בעת קביעת המתחמים הרלבנטיים), ביקש הסנגור לא להחזיר את הנאשם אל הכלא, אפילו לא לעבודות שירות, ולהסתפק בתקופת המעצר של 26 חודשים.

אשת הנאשם שני אלבז, פנתה אף היא לביהמ"ש וכך אמרה:

"קודם כל, לאחר שישראל השתחרר התחתנו, הבאנו ילד. אני יכולה להגיד שישראל בעלי עושה דרך. הוא עובד. בתקופה שהוא היה במאסר זאת הייתה הפעם הראשונה שהוא היה בבית הסוהר. הוא הבין שזאת לא דרך החיים שהוא רוצה וטוב שהוא הבין את זה. אני כרגע נרשמתי ללימודים במכללת ספיר, משפטים. אימא של ישראל חלתה במחלה, היא ממש במצב סיעודי, על כיסא גלגלים. אני יכולה להגיד שאנחנו כמעט היחידים שתומכים בה... אימא שלו כמובן, כפי שאתם יודעים, שכל דיון הייתה ניצבת פה, היא והאבא, אני יכולה להגיד לכם שבתקופה שישראל היה בבית הסוהר זה ריסק אותה. אני לא יכולה לדמיין מה יקרה חלילה אם הוא יחזור למאסר. אני יכולה להגיד שבאמת באמת הוא משתדל לעשות דרך אחרת בחיים שלו וטוב שכך. אני מבקשת התחשבות בנו. תודה." (ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1460).

הנאשם 8 פנה אף הוא לביהמ"ש וביקש שנתחשב במצבו. הוא ציין, כי **"היום באמת עשיתי דרך. התחתנתי והבאתי ילד. כמו שהיא אמרה. מה שנשאר לי זה לעזור להורים. אני בן הזקונים שלהם והם לבד כרגע... אני הולך איתם לטיפולים ואני היחיד שעוזר להם. מה שכבודכם יחליט, אני מקווה שימחלו ו... זהו" (שם).**

נאשם 9, עידן רחמים

הנאשם 9 הורשע, כאמור לעיל, במסגרת **האישום התשיעי** בעבירות שעניין הלוואות בריבית, העלמות מס והלבנת הון (בעבירות של מרמה ערמה ותחבולה - חמש עבירות, עבירות רבות לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מס ערך מוסף, עבירה של אי-ניהול פנקסי חשבונות, ועבירות רבות של אי-הגשת דו"חות תקופתיים למע"מ); **באישום העשירי** שעניינו סחיטת הלוואה יוסי (בעבירה של קשירת קשר לפשע, סחיטה באיומים ו-סחיטה בכוח) **באישום האחד-עשר** שעניינו סחיטת הלוואה משה (בעבירות של סחיטה באיומים ו-ניסיון לסחיטה באיומים. הנאשם 9 זוכה באישום זה מעבירה נוספת של סחיטה באיומים. כל העבירות בוצעו במסגרת ארגון פשיעה וחלות עליהן הוראות סעיף 3 לחוק המאבק).

הנאשם צרף, לעניין גזר הדין, **כתב אישום נוסף** שהוגש כנגדו לבימ"ש השלום בבאר-שבע, בת.פ. 34100-02-14, שעניינו העלבת סוהר (במסגרתו הורשע בביצוע עבירה של העלבת עובד ציבור).

הנאשם 9 יליד שנת 1985 ואין לו הרשעות פליליות קודמות. מרישום עבירות התעבורה שלו עולה, כי

לחובתו 4 הרשעות (בעבירות של ברירת קנס).

הנאשם 9 נעצר, יחד עם הנאשמים האחרים, ביום 16/10/12 ושוחרר למעצר בית ביום 16/11/14.

ב"כ הנאשם 9, עו"ד ליאת לוינסון, טענה (הן בכתב והן בעל-פה) ארוכות באשר למתחמים הנוהגים בעבירות הכלכליות בהן הורשע הנאשם (לכך התייחסנו כבר לעיל), והדגשה גם את מתחם הקנס הרלבנטי, נוכח מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם. היא ציינה, כי **"בתי המשפט חוו דעתם לא פעם כי תכלית השתת קנס הינה מניעה של השאת רווח כלכלי לאותו הנאשם, ולצידה הרתעה כלכלית. כך, שבניגוד לענישה בדמות מאסר בפועל, לקנס קיים מימד סובייקטיבי, תלוי מצב כלכלי של הנאשם הנדון, מאחר והמטרה היא בראש ובראשונה כי הקנס ישולם"** (והיא הפנתה לשורה ארוכה של פסקי דין התומכים בעמדה העונשית שביקשה).

באשר לנסיבות האישיות של מרשה, ציינה הסנגורית, כי המדובר בבחור צעיר, אשר גם על פי המאשימה מיקומו בהיררכיה של הארגון היה נמוך ביותר (**"ומיקומו בכתב האישום מדבר בעד עצמו"** כי שציינה בטיעוניה הכתובים). לפיכך, **"כשם שמיוחסת חומרה יתרה למנהלי הארגון וליושבים בראשו, כך גם נכון להתייחס לכך המאזניים השניים, המשקפת את החומרה המופחתת של מי שהוגדר כחבר בארגון הפשיעה, בלבד, על כל המשמעויות הנלוות. ענישה מופחתת זו מוצאת ביטוי בפסיקה ביצירת מדרג ענישה בין ראשי הארגון, לבין יתרת המעורבים"**. היא הדגישה, כי לנאשם 9 אין עבר פלילי, וציינה כי **"המדובר בהסתבכותו היחידה של הנאשם, ובמעצרו הראשון, למעט תיק הצירוף שהובא בפני בית משפט נכבד זה, שעניינו העלבת סוהר במסגרת מעצרו בתיק זה. ויודגש, כי מאז מעצרו חלפו עברו להם למעלה מארבע שנים תמימות, ולמעט האמור לעיל לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים... אין להשוות עניינו של אדם בעל עבר פלילי ענף, לזה שמסתבך בפלילים לראשונה בחייו. המדובר במי שזוהי הסתבכותו הראשונה בפלילים, במי שלראשונה בילה מאחורי סורג ובריח"**. עוד ציינה את תקופת המעצר הארוכה בה היה נתון; את השחרור מהמעצר אשר אט אט הקלו במהלכו את תנאיו, אך עדיין היה תקופה של כשנה וחצי באיזוק אלקטרוני ולאחר מכן בתנאים מגבילים כאלה ואחרים; את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות; את הכלל, שאין זה ראוי להחזיר אדם ששוחרר למעצר (וכבר כאן נעיר, כי כלל זה אינו מתאים לנסיבות בהן אדם שוחרר בתנאים במהלך ניהול תיקו ולאחר מכן נשקל עונשו הראוי עם הרשעתו); את העובדה שהנאשם עובד (אך רק מאז הותר לו לעבוד לאחר ששוחרר) ולאור מצבו הקשה, הוא מתגורר עם רעייתו ושלושת ילדיו בבית הוריו; את השינוי שערך הנאשם בחייו עם שחרורו, ולא רק בתחום העבודה (צרפה תלוש שכר מחודשים מרץ - נובמבר 1916, אישור מהמעסיק, אישור לזכאות לגמלה מהמל"ל - הבטחת הכנסה, ואף פירוט חשבון עו"ש של רעיית הנאשם - שרית רחמים ומסמכים על הלוואה שהנאשם ורעייתו נטלו על סך 9,000 ₪. מסמכים נוספים עניינם הערכת שמאי בנוגע לרכב המזדה של הנאשם וחשבונית רכישת ג'יפ היונדאי, אליהם התייחסנו לעיל ובהרחבה בהכרעת הדין); וביקשה, להסתפק בתקופת המעצר (של שנתיים ימים ועוד שנה וחצי באיזוק אלקטרוני) ולא להוסיף עליה, להטיל קנס המתחשב בנסיבות האישיות הקשות, ואף לא לפסול את רישיונו של הנאשם, שכן הוא עובד בשליחויות בחנות ירקות ורישיון הנהיגה שלו חיוני לפרנסתו.

הנאשם 9 פנה אף הוא לביהמ"ש ולאחר שהביע חרטה על מעשיו (שלא הודה בהם במהלך המשפט, יש לומר) וביקש להתחשב בו. וכך ביקש:

"כבודכם, אני מצטער על כל מה שעשיתי. אני מביע חרטה מלאה מעומק הלב. עברו עלי שנים לא קלות. בחיים שלי לא נעצרתי, לא הייתי עבריון, לא ניסיתי להיות עבריון. עשיתי טעות. אני מצטער עליה. ישבתי שנתיים נורא קשות. הילדים שלי, עזבתי ילד בן שנה וילד בן שמונה. ושנתיים אני ממש סבלתי, הילד בכלל לא היה ניגש אלי, שנה כאילו הוא לא מכיר אותי. ואחרי שחזרתי לקח לי זמן עד שהוא בא וחיבק אותי ואני עובד על זה עד עכשיו שהילד שלי הקטן יכיר אותי כמו שצריך. עכשיו נולדה לי עוד תינוקת. היא בת שנה כרגע. הגדול שלי גם כל הזמן שואל אותי שאלות כל הזמן לגבי בית הסוהר, שאני מנסה להרחיק אותו מזה, שלא ידבר איתי על הדברים האלה. אני נורא מצטער על מה שהיה. אני רוצה לפתוח דף חדש ולעבוד ולהיות בן אדם נורמאלי ולהרחיק את כל העבר שלי מהם. ואני מקווה לא לחזור לבית הסוהר" (ישיבת יום 22/12/16, עמ' 1492).

חילוט

לקראת סוף הדיון בישיבת יום 22/12/16, ובנוכחות התובעים ובאי כוח הנאשמים 1 ו-9 והנאשמים עצמם, ולאחר שנטען כי לא כל הטוענים לרכוש הוזמנו לדיון (בין אם לא היה ידוע עליהם ובין אם לא קיבלו את המסמכים), הוסכם, כי כל שאלות החילוט לגבי הנאשמים 1 ו-9 ידונו בנפרד במסגרת הליך אזרחי.

החילוט לגבי הנאשם 8, שגם הוא התבקש, אינו רלבנטי לטוענים אחרים לגבי הרכוש, כי מדובר בסכום כספי שנתפס, ולפיכך הוא היחיד אליו התייחסנו בגזר דין זה ומצאנו, כי יש מקום לחלט את הסכומים שנתפסו ברשותו (כשהמדובר בסכומים של ₪ 4,500 ו-20\$), לאור אופי העבירות בהן הורשע.

שלילת רישיון נהיגה

התביעה ביקשה לשלול את רישיון הנהיגה של הנאשמים 6, 7 ו-9 לאחר שהורשעו בעבירות שביצעו תוך כדי נהיגה ברכב. מאחר ונהיגה זו אכן לא הייתה שולית לעבירות שבוצעו (נהיגתו של הנאשם 7 ברכב במהלך ניסיון הרצח של יוני שבתייב; ונהיגת הנאשמים 6 ו-9 במהלך גביית החובות מהלווים השונים), וחרף הנסיבות האישיות של הנאשמים כפי שפורט בטיעוני הסנגורים, מצאנו כי גם לשלול רישיון הנהיגה של נאשמים אלה, כפי שהתבקש.

פיצויים

התביעה ביקשה, כי בין יתר העונשים נפסוק פיצויים גם לטובת קורבנות שונים (יוני שבתייב, ערן דלויה, אלירן פרץ ואושר אלגרבל, אלירן חג'ג' והלווים משה ויוסי), אלא שלא מצאנו מקום לפסוק פיצויים לטובתם במסגרת תיק זה לאור ההתנהלות של כל המעורבים בתיק.

קנסות

כפי שכבר פורט לעיל, בכל הנוגע לעבירות הכלכליות, על הנאשמים 1, 5, 8 ו-9 יוטלו גם קנסות, בהתאם למתחמים שנקבעו לעיל.

סוף דבר

אין חידוש בכך, שהענישה בכל מקרה קונקרטי, היא פרי מכלול רחב של נסיבות, ולא ניתן להסיק על "מדיניות ענישה" מהשוואה שטחית של מספר מוגבל של מקרים, שבהכרח נסיבותיהם שונות מהמקרה הנדון. וכך ציין כב' השופט דנציגר בע"פ 7350/12 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 14/01/13, פסקה 10):

"כידוע, מלאכת קציבת העונש איננה בגדר תרגיל מתמטי או מדע מדויק. קביעת העונש הינה פרי איזון שעורכת הערכאה הדיונית בין כלל הנתונים והשיקולים הצריכים לעניין. קשה עד מאוד, ואף בלתי אפשרי, לבודד ולכמת את המשקל שניתן במסגרת העונש שקבעה הערכאה הדיונית לכל נתון ונתון בנסיבותיו המיוחדות של המקרה וקשה להשוות בין גזרי דין שניתנו לנאשמים שונים ובנסיבות עובדתיות ואישיות שונות".

על בית המשפט להעביר מסר ברור, כי העוסקים בפשע מאורגן יורחקו מהחברה וישלחו למאסר ממושך. כך בענייננו. העבירות בוצעו במסגרת ארגון פשיעה, כאשר הנאשמים לא בחלו באמצעים על מנת להשיג את מטרותם. גם כאשר מדובר בעבירות אלימות, לא נרתעו משימוש בכוח, איומים והפחדות מסוגים שונים, כאשר כתוצאה מביצוע עבירות האלימות או ניסיון לבצען, עלולים היו להיפגע גם עוברי אורח תמימים.

למרבית הנאשמים יש עבר פלילי (פרט לנאשם 9) ולחלקם עבר פלילי מכביד לרבות עונשי מאסר מותנים בני או חבי הפעלה. למרות האמור, לא מצאנו בנסיבות העניין, כמו גם לאור ההחמרה במתחם הענישה בשל כך שהעבירות בוצעו במסגרת ארגון פשיעה, לחרוג ממתחם העונש ההולם גם לגבי אותם נאשמים שעברם הפלילי משמעותי ומכביד. במסגרת השיקולים לקביעת העונש בתוך מתחמי הענישה, יישקלו גם שיקולים אלה.

יתרה מכך, הענישה בתיק זה חייבת לבטא, לא רק שיקולים של הרתעה כלפי הנאשמים עצמם, אלא גם שיקולים של הרתעת אחרים, בניסיון לעצור את התופעה אליה נחשפנו במסגרת שמיעת התיק: עבריינות קשה ומאיימת, שהטילה חיתתה ברחובות העיר באר-שבע לאורך שנים רבות. ישנה חשיבות מרבית, כאשר דנים בעבירות המבוצעות במסגרת ארגון פשיעה, ובמיוחד כך כשמדובר בעבירות אלימות, לרבות עבירות שעניינן חיסול חשבונות בין עבריינים, לשיקולי ההרתעה, ורק ענישה מחמירה תוכל להעביר את המסר הברור והחד משמעי, כי בתי המשפט לא יתייחסו לעבירות שכאלו בקלות וללא מענה חמור והולם.

יחד עם זאת, לו היינו פועלים כבקשת התביעה לקביעת עונש נפרד לכל עבירה ועבירה ולצבירה מלאה

של כל העונשים, התוצאה הכוללת אליה היינו מגיעים הייתה ללא ספק לא מידתית. על כן, החלטנו להטיל עונש אחד על כל אחד ואחד מהנאשמים, על פי המעשים שעשה; העבירות שעבר; ונסיבותיו האישיות, תוך הבנה ברורה כי מדובר בחפיפה חלקית, אך בוודאי משמעותית, בין העונשים שראוי היה להטיל.

אנו לוקחים בחשבון לצורך הענישה, את הנסיבות האישיות של כל אחד מהנאשמים כפי שפורטו ע"י כל אחד מהסנגורים וכפי שפורט לעיל; גילו של כל נאשם; תקופת המעצר בו היה נתון (או משוחרר בתנאים, עניין הרלבנטי אף הוא לצורך קביעת העונש במסגרת המתחם שנקבע); עברו הפלילי של כל נאשם; וכמובן, את מיקומו בהיררכיה של הארגון.

העונשים

לאור המפורט לעיל, אנו גוזרים על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשם 1 - שמואל גרימברג

1. מאסר בפועל למשך 22 שנים;

2. אנו מפעילים את המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם מת"פ 52058-03-11 (שלום באר-שבע), והנאשם ירצה בגינו 6 חודשי מאסר בפועל;

3. אנו מפעילים את המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם מת"פ 7981-03-09 (מחוזי חיפה), והנאשם ירצה בגינו 18 חודשי מאסר בפועל;

4. אנו מפעילים את המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם מת"פ 1105/03 (שלום באר-שבע), והנאשם ירצה בגינו 12 חודשי מאסר בפועל;

5. **העונשים שהופעלו והוטלו לעיל ירוצו חלקם בחופף וחלקם במצטבר כך שסך הכל על הנאשם לרצות 24 שנות מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר**, דהיינו בניכוי הימים שמיום 16/10/12 ועד היום;

6. אנו מטילים על הנאשם מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, והתנאי שהנאשם לא יעבור כל עבירת פשע תוך 3 שנים מיום שחרורו.

7. קנס בשיעור 250,000 ₪ או 8 חודשי מאסר תמורתו.

הנאשם 2 יוסף (זזה) צדיק

1. מאסר בפועל למשך 18 שנה בניכוי ימי המעצר מיום 16/10/12 ועד היום;

אולם אין לנכות מתקופת המאסר את הימים בהם ריצה הנאשם 2 עונש מאסר בתיק ת"פ 19197-03-14 (שלום באר-שבע), תקופה של 11 חודשים;

כן, יש לנכות רק את החלק היחסי שלא נוכה בת"פ 32700-02-12 (מחוזי באר-שבע), היינו - יש לנכות בתיק שבפנינו, לאור עונש של 10 חודשים שנגזרו בתיק האמור, רק את הימים שבין 29/01/12 ועד 03/06/12;

2. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, והתנאי שהנאשם לא יעבור כל עבירת פשע תוך 3 שנים מיום שחרורו.

הנאשם 3 - שלומי זיתון

1. **מאסר בפועל למשך 8 שנים בניכוי ימי המעצר** מיום 16/10/12 ועד היום. כן, יש לנכות מתקופת מאסרו את הימים בהם היה נתון במעצר במסגרת החקירה נשוא האישום השני, ועל התביעה למסור פירוט מדויק של ימים אלה;

2. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, והתנאי שהנאשם לא יעבור כל עבירת פשע תוך 3 שנים מיום שחרורו.

הנאשם 4 - יוסף סולומון

1. **מאסר בפועל למשך 13 שנה;**

2. אנו מפעילים את המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם במסגרת ת"פ 2316/09 (שלום באר-שבע) והנאשם ירצה בגינו 12 חודשי מאסר בפועל;

3. **עונשי המאסר שהוטלו והופעלו לעיל ירוצו חלקם בחוץ וחלקם במצטבר כך שסך הכל על הנאשם לרצות 13.5 שנות מאסר** בניכוי ימי המעצר. אולם, אין לנכות את הימים בהם היה הנאשם נתון במאסר - 11 חודשים, במסגרת ת"פ 19187-03-14 (שלום באר-שבע);

4. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, והתנאי שהנאשם לא יעבור כל עבירת פשע תוך 3 שנים מיום שחרורו.

הנאשם 5 - גיל אלבז

1. **מאסר בפועל למשך 4.5 שנים;**

2. אנו מפעילים את המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם במסגרת ת"פ 8258/06 (מחוזי באר-שבע) והנאשם ירצה בגינו 16 חודשי מאסר בפועל;

3. **עונש המאסר שהוטל ועונש המאסר שהופעל לעיל ירוצו חלק בחוץ וחלק במצטבר כך שסך הכל על הנאשם לרצות 5 שנות מאסר בפועל** בניכוי ימי המעצר שמיום 16/10/12 ועד היום. אולם, אין לנכות מתקופת המאסר 8 חודשים בהם היה הנאשם במאסר תוך תקופת מעצרו בתיק שבפנינו בת"פ 21250-01-15 (שלום באר-שבע); חודשיים ימים בהם היה הנאשם במאסר, תוך תקופת מעצרו בתיק שבפנינו, בת"פ 52058-03-11 (שלום באר-שבע); 14 ימים בהם היה הנאשם במאסר, תוך תקופת מעצרו בתיק שבפנינו בת"פ 43173-01-12 (שלום באר-שבע); 14 ימים בהם היה נתון במאסר, בתוך תקופת מעצרו בתיק שבפנינו, בת"פ 9462/08 (שלום ירושלים); ו-21 ימים בהם היה נתון במאסר, תוך תקופת מעצרו בתיק שבפנינו, בת"פ 1690/07 (שלום אילת);

4. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, והתנאי שהנאשם לא יעבור כל עבירת פשע תוך 3 שנים

מיום שחרורו.

5. קנס בשיעור 30,000 ₪ או חודשיים מאסר תמורתו.

הנאשם 6 - אבי אגאבאבא

1. מאסר בפועל למשך 8 שנים;

2. אנו מפעילים את המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם מת"פ 448/09 (שלום באר-שבע) והנאשם ירצה בגינו 5 חודשי מאסר בפועל;

3. **עונשי המאסר שהוטלו והופעלו לעיל ירוצו חלקם בחופף וחלקם במצטבר, כך שסך הכל על הנאשם לרצות 8 שנים וחודשיים מאסר בפועל**, בניכוי ימי המעצר מיום 17/10/12 ועד היום, אולם, אין לנכות מתקופת המאסר תקופה של 6 חודשים בהם היה הנאשם במאסר, תוך תקופת מעצרו בתיק שבפנינו, בת"פ 33566-02-10 (שלום באר-שבע);

4. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, והתנאי שהנאשם לא יעבור כל עבירת פשע תוך 3 שנים מיום שחרורו.

5. אנו פוסלים את הנאשם מלהחזיק ולקבל רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים מיום שחרורו.

הנאשם 7 - אשר (זורו) מנגשה

1. **מאסר בפועל למשך 7 שנים בניכוי ימי מעצרו** מיום 16/10/12 ועד היום, למעט תקופות בהן היה הנאשם במאסר במהלך מעצרו בתיק שבפנינו, כדלהלן: 11 חודשים בהם היה הנאשם במאסר במסגרת ת"פ 19187-03-14 (שלום באר-שבע), 4 חודשים בהם היה הנאשם במאסר במסגרת ת"פ 51614-09-12 (שלום תל-אביב), ו-חודשיים בהם היה הנאשם במאסר במסגרת ת"פ 18832-08-11 (שלום ירושלים);

2. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, והתנאי שהנאשם לא יעבור כל עבירת פשע תוך 3 שנים מיום שחרורו.

3. אנו פוסלים את הנאשם מלהחזיק ולקבל רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים מיום שחרורו.

הנאשם 8 - ישראל אלבז

1. **מאסר בפועל למשך 3.5 שנים בניכוי ימי מעצרו** שבין 16/10/12 ועד 27/11/14. אולם אין לנכות תקופה של חודשיים ימים בהם היה במאסר במסגרת מעצרו בתיק שבפנינו, בת"פ 2947/08 (שלום באר-שבע).

הנאשם יתייצב להמשך ריצוי עונשו בתאריך 10/06/17 עד השעה 08:00 בכלא "דקל" שבמתחם כלא באר-שבע, ומומלץ לו לעשות מיון מוקדם עד למועד זה;

2. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, והתנאי שהנאשם לא יעבור כל עבירת פשע תוך 3 שנים
עמוד 112

מיום שחרורו.

3. סכומי הכספים שנתפסו אצל הנאשם (כשהמדובר בסכומים של 4,500 ₪ ו-20\$, על פי הפירוט שנמסר על ידי התובע בטיעונו הכתובים לעניין העונש), על פירותיהם, יחולטו לטובת אוצר המדינה.

4. קנס בשיעור 60,000 ₪ או 4 חודשי מאסר תמורתו.

הנאשם 9 - עידן רחמים

1. מאסר בפועל למשך 2.5 שנים בניכוי ימי המעצר שבין 16/10/12 ועד 16/11/14.

הנאשם יתייצב להמשך ריצוי עונשו בתאריך 10/06/17 עד השעה 08:00 בכלא "דקל" שבמתחם כלא באר-שבע, ומומלץ לו לעשות מיון מוקדם עד למועד זה;

2. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, והתנאי שהנאשם לא יעבור כל עבירת פשע תוך 3 שנים מיום שחרורו.

3. אנו פוסלים את הנאשם מלהחזיק ולקבל רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים מיום שחרורו.

4. קנס בשיעור 200,000 ₪ או 7 חודשי מאסר תמורתו.

זכות ערעור תוך 45 יום לביהמ"ש העליון.

ניתן היום, ג' ניסן תשע"ז, 30 מרץ 2017, במעמד הצדדים ובאי כוחם.

יורם צלקובניק, שופט
ס. נשיאה

אריאל ואגו, שופט

רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה
אב"ד